

ἌΓΟΡΕΪΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

ΚΑΙ ἌΓΟΡΕΪΤΙΚΑ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Τό Περιβόλι τῆς Παναγίας

Ἅγιον Ὄρος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ἌΓΟΡΕΪΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ
καὶ ἌΓΟΡΕΪΤΙΚΑ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Δ.Ν. Δ' ΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΣΚΛΗΤΙΟΥ 141 - ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 64 25 238
Δ.Σ.Α. Α/Μ 437 - ΑΦΜ 02618065

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Δ.Ν. Δ' ΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΣΚΛΗΤΙΟΥ 141 - ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 64 25 238
Δ.Σ.Α. Α/Μ 437 - ΑΦΜ 02618065

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

© Copyright

Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον Μοναζουσῶν
«Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος»
Σουρωτή - Θεσσαλονίκης

Γ' ἔκδοση 1994

Μοναχὸ Παΐσιος Ἁγιορείτου

ἉΓΟΡΕΪΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ
ΚΑὶ ἉΓΟΡΕΪΤΙΚΑ

ΕΛΛΗΝΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 55719
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 18/8/2014
ΠΛΕΙΝ. ΑΡΙΘΜ.

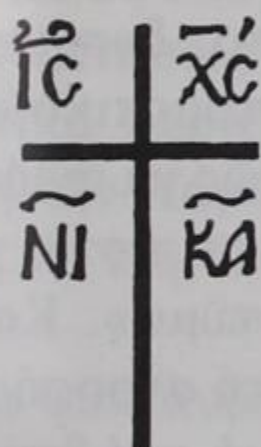
Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας

Ἅγιον Ὄρος

Ἔκδοσις ἱερῶν ἱερῶν ἱερῶν
εὐαγγελιστῆς ἰωάννου ὁ θεολόγος
σοῦρωτῆ ἠεσσαλονικῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Πολύ μέ πειράζει ἡ συνείδησή μου, πού δέν κράτησα σημειώσεις μέ λεπτομέρειες γιά τούς ἐνάρετους Πατέρες, πού ἔζησαν τώρα τά τελευταῖα χρόνια, γιά τούς ὁποίους μοῦ διηγοῦνταν οἱ εὐλαβεῖς Γεροντάδες, ὅταν ἤμουν ἀρχάριος Μοναχός· ὅπως ἐπίσης καί στήν συνέχεια, γιά τήν μεγάλη μου ἀμέλεια, πού δέν κράτησα, ἔστω στήν μνήμη μου, ὅλα τά θεῖα γεγονότα, τά ὁποῖα ἔζησαν ἐκεῖνα τά ἅγια Γεροντάκια καί μοῦ τά διηγοῦνταν μέ πολλή ἀπλότητα, γιά νά μέ βοηθήσουν πνευματικά.

Οἱ Πατέρες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἶχαν πολλή πίστη καί ἀπλότητα καί οἱ περισσότεροι ἦταν μέ λίγα μέν γράμματα, ἀλλά, ἐπειδή εἶχαν ταπείνωση καί ἀγωνιστικό πνεῦμα, δέχονταν συνέχεια τόν θεῖο φωτισμό· ἐνῶ στήν ἐποχή μας, πού ἔχουν αὐξηθῆ οἱ γνώσεις, δυστυχῶς ἡ λογική κλόνησε τήν πίστη τῶν ἀνθρώπων ἀπό τά θεμέλια καί γέμισε τίς ψυχές ἀπό ἐρωτηματικά καί ἀμφιβολίες. Ἔτσι, ἐπόμενο εἶναι νά στερούμεθα τά θαύματα, γιατί τό θαῦμα ζῆται καί δέν ἐξηγεῖται μέ τήν λογική.

Τό πολύ αὐτό κοσμικό πνεῦμα πού ἐπικρατεῖ στόν σημερινό ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἔχει στρέψει ὅλη τήν προσπάθεια στό πῶς νά ζήση καλύτερα, μέ μεγαλύτερη ἄνεση καί μέ λιγότερο κόπο, δυστυχῶς ἔχει ἐπιδράσει καί στους περισσότερους πνευματικούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν καί αὐτοί πῶς νά ἀγιάσουν μέ λιγότερο κόπο – πράγμα πού δέν γίνεται ποτέ, γιατί «οἱ Ἅγιοι ἔδιναν αἷμα καί ἐλάμβαναν πνεῦμα». Καί ἐνῶ χαίρεται κανεῖς τώρα γιά τήν μεγάλη αὐτή στροφή πρὸς τοὺς Ἁγίους Πατέρες καί τόν Μοναχισμό καί θαυμάζει τοὺς ἀξιόλογους νέους, πού ἀφιερώνονται μέ ἰδανικά, συγχρόνως ὅμως καί πονάει, γιατί βλέπει ὅλο αὐτό τό καλό ὕλικό νά μή βρίσκη τό ἀνάλογο πνευματικό προζύμι, καί ἔτσι δέν ἀνεβαίνει ἡ πνευματική αὐτή ζύμη καί καταλήγει νά γίνη σάν τό λειψό ψωμί.

Παλαιότερα, πρὶν καί ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, εὔρισκε κανεῖς ἀκόμη τήν ἀπλότητα ἀπλωμένη στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, καί ἐκεῖνο τό ἄρωμα τῆς ἀπλότητος τῶν Πατέρων μάζευε τοὺς εὐλαβεῖς ἀνθρώπους, πού μιμοῦνταν τίς μέλισσες, καί τοὺς ἔτρεφε, καί αὐτοί μετέφεραν καί στους ἄλλους ἀπὸ τήν πνευματική αὐτή εὐλογία, γιά νά ὠφεληθοῦν. Ἀπὸ ὅπου δηλαδή κι ἂν περνοῦσες, θά ἄκουγες νά διηγοῦνται θαύματα καί οὐράνια γεγονότα, πολύ ἀπλά, γιατί τά θεωροῦσαν πολύ φυσιολογικά οἱ Πατέρες.

Ζώντας λοιπόν σ' αὐτή τήν πνευματική ἀτμόσφαιρα τῆς Χάριτος, ποτέ δέν περνοῦσε λογισμός ἀμφιβολίας γιά ὅσα ἄκουγες, γιατί καί ὁ ἴδιος κάτι θά ἔβλεπες ἀπὸ αὐτά. Ἀλλά οὔτε καί περνοῦσε λογισμός, γιά νά σημειώσης ἢ νά κρατήσης στήν μνήμη σου τά θεῖα ἐκεῖνα γεγονότα γιά τοὺς μεταγενεστέρους, γιατί νόμιζες ὅτι θά συνεχισθῇ ἐκείνη ἡ Πατερική κατάσταση. Ποῦ νά ἤξερες ὅτι μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ περισσότερος κόσμος θά παραμορφωθῇ ἀπὸ τήν πολλή μόρφωση – ἐπειδὴ διδάσκεται μέ τό πνεῦμα τῆς ἀθεΐας καί ὄχι μέ τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, γιά νά

ἀγίαση καί τήν ἐξωτερική μὀρφωση – καί ἡ ἀπιστία θά φθάση σέ τέτοιο σημείο, πού νά θεωροῦνται τά θαύματα γιά παραμύθια τῆς παλιᾶς ἐποχῆς; Φυσικά, ὅταν εἶναι ὁ γιατρός ἄθεος, ὅσες ἐξετάσεις καί ἐάν κἀνη σέ ἕναν. "Αγιο μέ τά ἐπιστημονικά μέσα (ἀκτίνες κ.λ.π.), δέν θά μπορέση νά διακρίνη τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ, ἐάν ἔχη ἀγιότητα καί ὁ ἴδιος, θά ἰδῆ τήν θεία Χάρη νά ἀκτινοβολῆ.

Γιά νά δώσω μιά ζωντανότερη εἰκόνα τῆς Χάριτος, καί γιά νά καταλάβουν καλύτερα οἱ ἀναγνῶστες τό πνεῦμα τό Πατερικό, πού ἐπικρατοῦσε πρὶν ἀπό λίγα χρόνια, θεώρησα καλό νά ἀναφέρω, σάν παραδείγματα, μερικά περιστατικά ἀπό ἀπλά Γεροντάκια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

"Ὅταν ἤμουν ἀρχάριος στήν Μονή Ἐσφιγμένου, μοῦ εἶχε διηγηθῆ ὁ εὐλαβῆς Γερο-Δωρόθεος ὅτι στό Γηροκομεῖο ἐρχόταν καί βοηθοῦσε ἕνα Γεροντάκι μέ τέτοια μεγάλη ἀπλότητα, ἀφοῦ νόμιζε ὅτι ἡ Ἀνάληψη, πού ἐορτάζει ἡ Μονή, ἦταν μιά μεγάλη Ἀγία ὅπως ἡ Ἀγία Βαρβάρα καί, ὅταν ἔκανε κομποσχοῖνι, ἔλεγε: «Ἀγία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν»! Μιά μέρα εἶχε ἔρθει στό Γηροκομεῖο ἕνας φιλάσθενος ἀδελφός, καί, ἐπειδή δέν ὑπῆρχε κανένα δυναμωτικό φαγητό, τό Γεροντάκι κατέβηκε γρήγορα - γρήγορα τά σκαλιά, πῆγε στό ὑπόγειο καί ἀπό τό παραθυράκι πού ἔβλεπε πρὸς τήν θάλασσα, ἄπλωσε τά χέρια του καί εἶπε: «Ἀγία μου Ἀνάληψη, δός μου ἕνα ψαράκι γιά τόν ἀδελφό». Καί ὦ τοῦ θαύματος! πετάχτηκε ἕνα μεγάλο ψάρι στά χέρια του, τό πῆρε πολύ φυσιολογικά, σάν νά μή συνέβη τίποτε, καί χαρούμενος τό ἐτοίμασε, γιά νά τονώση τόν ἀδελφό.

Ὁ ἴδιος Γέροντας μοῦ εἶχε διηγηθῆ καί γιά ἄλλον Πατέρα (νομίζω Παχώμιο), ὁ ὁποῖος εἶχε πάει στήν Καψάλα γιά ἀνώτερη ἄσκηση καί εἶχε φθάσει σέ μέτρα πνευ-

ματικά. Μιά μέρα ἕνας Πατέρας τῆς Μονῆς οἰκονόμησε δύο ψάρια καί τά καθάριζε, γιά νά πάη νά τόν ἰδῆ καί νά τοῦ τά δώση εὐλογία. Τήν ὥρα ὁμως πού τά ἐτοίμαζε, ἕνας κόρακας ξαφνικά τοῦ πῆρε τό ἕνα ψάρι καί τό πῆγε στόν π. Παχώμιο στήν Καψάλα (ἀπόσταση πεντέμιση ὥρες). Ὁ π. Παχώμιος εἶχε λάβει πληροφορία ἀπό τόν Θεό γιά τήν ἐπίσκεψη τοῦ ἀδελφοῦ καί τήν στιγμή πού σκεφτόταν τί νά τόν φιλέψη, ὁ κόρακας τοῦ ἄφησε τό ψάρι. Ὅταν ἦλθε μετά ὁ ἀδελφός καί τό ἔμαθε αὐτό, δόξασε καί αὐτός τόν Θεό, πού τρέφει καί στήν ἐποχή μας τούς ἀνθρώπους Του μέ τόν κόρακα, ὅπως καί τόν Προφήτη Ἡλία.

Ἐπίσης στήν Μονή Κουτλουμουσίου, πρίν ἀπό λίγα χρόνια, ζοῦσε ἕνας Γέροντας, ὁ π. Χαράλαμπος, πολύ ἀπλός ἀλλά καί πολύ «βιαστής» ὄχι μόνο στά πνευματικά ἀλλά καί στά διακονήματα, σέ ὅλα ἦταν προθυμότατος. Ὁ Πατήρ Χαράλαμπος θά ἔβγαζε τίς περισσότερες δουλειές, γιατί στά τελευταία χρόνια εἶχαν μείνει λίγοι Πατέρες στήν Μονή καί αὐτοί γέροι. Εἶχε δέ καί τήν Βιβλιοθήκη, ἀλλά τόν ἔβγαλαν, ἐπειδή δέν ἔκλεινε ποτέ τήν πόρτα. Συνήθιζε νά λέη: «Ἀφήστε τούς ἀνθρώπους νά διαβάζουν τά βιβλία». Δέν τοῦ περνοῦσε λογισμός ὅτι ὑπάρχουν καί ἄνθρωποι πού κλέβουν βιβλία. Εἶχε πολλή ἀγνόητα καί ἀπλότητα. Ἐκτός ἀπό τά πολλά διακονήματα πού εἶχε, φύτευε ἀκόμη καί δένδρα γιά τούς μεταγενεστέρους, γιατί πίστευε ὅτι ἡ Μονή Κουτλουμουσίου πάλι θά ἐπανδρωθῆ. Τά μέν χέρια του συνέχεια ἐργάζονταν γιά τούς ἄλλους, ὁ δέ νοῦς του καί ἡ καρδιά του ἐργάζονταν στά πνευματικά διά τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς *Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με*. Στήν Ἀκολουθία πάντα πρῶτος. Κρατοῦσε μάλιστα τόν ἕνα χορό ὡς ψάλτης. Τήν ὥρα δέ πού ὁ Κανονάρχης πήγαινε στόν ἄλλο χορό νά κανοναρχήση, ὁ Πατήρ Χαράλαμπος ἔλεγε γρή-

γορα - γρήγορα τήν εὐχή, γιά νά μή διακόπτη τήν ἀδιάλειπτη προσευχή του.

Ἔτσι ἐργατικώτατος καί πνευματικώτατος ἔζησε, χωρίς νά τό ρίξη κάτω. Ἀλλά, δυστυχῶς, μιά βαριά γρίπη μόνο τόν ἔριξε στό κρεβάτι, καί ὁ γιατρός εἶπε στούς Πατέρες νά μήν ἀπομακρυνθοῦν ἀπό κοντά του, γιατί σέ λίγη ὥρα θά τελειώσῃ ἡ ζωή του. Ὁ Πατήρ τό ἄκουσε κάτω ἀπό τίς κουβέρτες καί ἀπήντησε:

– Τί λές; Ἐγώ δέν πεθαίνω, ἐάν δέν ἔρθῃ τό Πάσχα νά πῶ τό Χριστός Ἀνέστη.

Πράγματι πέρασαν δύο μῆνες σχεδόν, ἦρθε τό Πάσχα, εἶπε τό Χριστός Ἀνέστη, κοινώνησε καί μετὰ ἀναπαύθηκε. Τό φιλότιμο ἀπλό Γεροντάκι εἶχε γίνει πραγματικό παιδί τοῦ Θεοῦ καί μαζί μέ τόν Θεό καθόρισε τήν ἡμέρα τοῦ θανάτου του.

Στήν Σκήτη τῶν Ἰβήρων, ὁ Γερο - Νικόλαος ἀπό τήν Συνοδία τῶν Μαρκιαῶν μοῦ διηγήθηκε γιά ἕναν Πατέρα, πού εἶχε καί αὐτός παιδική ἀπλότητα, ὅτι κάποτε, ὅταν εἶχε στερέψει τό πηγάδι τους, εἶχε κατεβάσει τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου στό ξηροπήγαδο, μέ τό σχοινί δεμένη ἀπό τόν χαλκά, καί εἶπε:

– Ἁγιε Νικόλαε, νά ἀνέβῃς μαζί μέ τό νερό, ἐάν θέλῃς νά σοῦ ἀνάβω τό κανδήλι, ἀφοῦ μπορεῖς νά τό κάνῃς αὐτό. Βλέπεις, ἔρχονται τόσοι ἄνθρωποι, καί δέν ἔχουμε λίγο κρύο νερό νά τοῦς δώσουμε.

Ἔω τοῦ θαύματος! τό νερό ἀνέβαινε σιγά - σιγά, καί ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου ἔπλεε ἐπάνω, μέχρι πού τήν ἔπιασε μέ τά χέρια του, τήν ἀσπάσθηκε μέ εὐλάβεια καί τήν πῆγε στό Ναό. (Αὐτό ἔγινε πρὶν ἀπό πενήντα χρόνια περίπου).

Στήν ἴδια Σκήτη, λίγο πιο πάνω ἀπό αὐτή τήν Καλύβη, εἶναι οἱ «Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι», ὅπου μένουν τώρα δύο Πατέρες, πού εἶναι καί κατά σάρκα ἀδέλφια. Στήν Συνοδία αὐτή ἦταν καί ὁ Γερο - Παχώμιος, στόν ὁποῖο ἔβλεπε

κανείς όλοφάνερα τήν άγιότητα ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του. Τό Γεροντάκι αυτό ήταν πολύ άπλό και τελείως άγράμματο αλλά πολύ χαριτωμένο. Στό Κυριακό τής Σκήτης, όταν έρχόταν για νά έκκλησιασθῆ τίς έορτές, ποτέ δέν καθόταν στό στασίδι, αλλά πάντα όρθιος στεκόταν, άκόμη και στίς όλονυκτίες, και έλεγε τήν εύχή. "Όταν τύχαινε νά τόν ρωτήση κανείς «πού βρίσκεται ἡ Ἄκολουθία», άπαντοῦσε:

– Ψαλτήρια - ψαλτήρια λένε οί Πατέρες.

"Όλα ψαλτήρια τά έλεγε. Οὔτε και από ψαλτικά ἤξερε καθόλου, εκτός από τό Χριστός Ἄνέστη, πού έψαλλε τό Πάσχα. Πάντα πρόθυμος νά κάνη τά θελήματα τῶν άλλων, χωρίς νά έχη καθόλου θέλημα δικό του.

"Όση στενοχώρια και εάν εἶχε κανείς, ἅμα έβλεπε τόν Πατέρα Παχώμιο, τοῦ έφευγε. "Όλοι τόν αγαποῦσαν, άκόμη και τά φίδια, πού τοῦ εἶχαν εμπιστοσύνη και δέν έφευγαν, όταν τόν έβλεπαν. Στήν περιοχή τής Καλύβης ήταν πολλά φίδια, γιατί υπήρχαν νερά. Οί άλλοι δύο Πατέρες πολύ φοβοῦνταν τά φίδια, ενῶ ό Γερο - Παχώμιος τά πλησίαζε χαμογελαστός, τά έπιανε και τά έβγαζε έξω από τόν φράχτη τους.

Μιά μέρα, ενῶ πήγαινε βιαστικός στήν Καλύβη τῶν Μαρκιανῶν, στό δρόμο βρῆκε ένα μεγάλο φίδι, τό όποιο τυλιξε στή μέση του σαν ζώνη, για νά τελειώση πρώτα τήν δουλειά του και μετά νά τό βγάλη έξω από τήν περιοχή τους. Ὁ Πατήρ Ἰάκωβος, μόλις τόν εἶδε, τρόμαξε, και ό Πατήρ Παχώμιος παραξενεύτηκε γι' αυτό.

Μετά μοῦ έλεγε:

– Δέν ξέρω γιατί φοβᾶνται από τά φίδια. Ἐκεῖνος ό δικός μας Πατήρ Ἄνδρέας φοβᾶται άκόμη και από τούς σκορπιούς! Ἐγώ τούς μαζεύω στή χούφτα μου τούς σκορπιούς από τά ντουβάρια και τούς πετάω έξω από τήν Καλύβα. Τώρα πού τρέμουν τά χέρια μου από τό πάρκινσον, τά μεγάλα φίδια σβαρνίζοντας τά βγάζω έξω.

Ρώτησα τόν Γέροντα:

– Γιατί δέν σέ δαγκώνουν ἐσένα τά φίδια, Πάτερ Παχώμιε;

Μοῦ ἀπήντησε:

– Κάπου γράφει ὁ Ἰησοῦς Χριστός σέ ἕνα χαρτί «ἐάν ἔχης πίστη, πιάνεις καί τά φίδια καί τούς σκορπιούς, καί δέν σέ πειράζουν».

Τό ἅγιο αὐτό Γεροντάκι, ὁ Πατήρ Παχώμιος, εἶχε ἀναπαυθῆ στίς 22-10-1967, ἕνα χρόνο πρὶν ἀπό τόν Γέροντα Παπα - Τύχωνα, γιά τόν ὁποῖο θά ἀναφέρω στήν συνέχεια, καθώς καί γιά ἄλλους Ὁσίους Πατέρες, πού ἀγωνίσθηκαν φιλότιμα στό Περιβόλι τῆς Παναγίας καί ἐξαγνίσθηκαν μέ τήν βοήθεια τῆς Καλῆς Μητέρας, τῆς Ἁγνῆς Παρθένου. Ἔγιναν Στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, νίκησαν τά πάθη τους, ἐξόντωσαν τόν ἐχθρό διάβολο, αὐτοί οἱ «Λοκατζῆδες τῆς Ἐκκλησίας μας», καί στεφανώθηκαν ἀπό τόν Χριστό μέ ἄφθαρτο στεφάνι.

Πολλούς ἀπό αὐτούς εἶχα γνωρίσει καί ἀπό κοντά, ἀλλά, δυστυχῶς, δέν τούς μιμήθηκα καί ἔτσι βρίσκομαι πολύ μακριά τους. Εὐχομαι ὅμως μέ ὅλη τήν καρδιά μου νά τούς μιμηθοῦν ὅσοι θά διαβάσουν τά θεῖα κατορθώματά τους καί παρακαλῶ νά εὐχωνται καί ἐκεῖνοι γιά μένα τόν ταλαίπωρο Παῖσιο. Ἄμήν.

ΙΣΑΪΑΝΝΟΣ Γ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
 Δ.Ν. ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
 ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 141 - ΑΘΗΝΑ
 ΤΗΛ. 64 25 238
 Δ.Σ.Α. Α/Μ 437 - ΑΦΜ 02618065

MP!

ΘΩ!

Ἡ Ἁγιομένη καὶ Προστασία

τοῦ Κλήρου τῆς Ἁγίου Ὄρους.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Ὁ Παπα - Τύχων

Ὁ Παπα - Τύχων γεννήθηκε στή Ρωσία, στή Νόβια Μιχαλόσκα τό 1884. Οἱ γονεῖς του, ὁ Παῦλος καί ἡ Ἐλένη, ἦταν εὐλαβεῖς ἄνθρωποι, καί ἐπόμενο ἦταν καί ὁ καρπός τους, ὁ Τιμόθεος κατά κόσμον, νά ἔχη κληρονομική τήν εὐλάβεια καί τήν ἀγάπη πρός τόν Θεό καί νά θέλη νά ἀφιερωθῇ στόν Θεό ἀπό μικρό παιδί.

Ἔβλεπαν οἱ γονεῖς τόν μεγάλο θεῖο ζῆλο τοῦ παιδιοῦ τους, ἀλλά δίσταζαν νά τοῦ δώσουν τήν εὐχή τους νά πάη σέ Μοναστήρι, ἐπειδή τό ἔβλεπαν εὐσωμο καί μέ ζωηρή φύση. Ἦθελαν νά ὠριμάση καί στήν σκέψη καί μετά νά ἀποφασίση μόγος του ὁ Τιμόθεος. Τοῦ ἔδωσαν ὅμως εὐλογία νά ἐπισκέπτεται τίς Μονές τό διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν, ἀπό δέκα ἐπτά μέχρι εἴκοσι χρονῶν. Τότε ἔκανε τά μεγάλα καί ἀτέλειωτα προσκυνήματα στά Μοναστήρια τῆς Ρωσίας καί πέρασε περίπου ἀπό διακόσιες Μονές. Στά Μοναστήρια πού πήγαινε, παρόλο πού ἦταν κατάκοπος καί ἐξαντλημένος ἀπό τήν ὁδοιπορία του, ἀπέφευγε μέ τρόπο τήν φιλοξενία, γιά νά ἀσκῆται ὁ ἴδιος καί νά μὴν ἐπιβαρύνη τούς ἄλλους.

Σέ μιά ἐπαρχία ὅμως εἶχε ταλαιπωρηθῇ πολύ, γιατί οἱ κάτοικοι ἐκεῖ ἔτρωγαν ψωμί ἀπό βρίζα (σίκαλη). Ἐπειδή δέ ὁ Τιμόθεος δέν ἔτρωγε τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό ψωμί, καί τό ψωμί τῆς σίκαλης ἔχει συνήθως μιά ἄσχημη μυρωδιά καί εἶναι σάν λάσπη, δέν μπορούσε νά τό φάη. Γι' αὐτό εἶχε ἐξαντληθῇ ὁ νέος. Πηγαίνει λοιπόν στόν φούρναρη, ἀπό τόν ὁποῖο εἶχε ζητήσῃ καί ἄλλη φορά, νά τόν ξα-

να παρακαλέσει για λίγο άσπρο ψωμί, επειδή νόμιζε ότι θα έχη για τόν έαυτό του καλό ψωμί. Έκεῖνος ὅμως, μόλις εἶδε τόν Τιμόθεο ἀπό μακριά ἀκόμη, τοῦ εἶπε νά φύγη.

Λυπημένος καί ἐξαντλημένος ὅπως ἦταν ὁ νέος, ἔπιασε μιά ἄκρη καί μέ ὅλη τήν παιδική του ἀπλότητα ἔκανε προσευχή στήν Παναγία: «Παναγία μου, θέλω νά μέ βοηθήσης, γιατί θά πεθάνω στό δρόμο, πρίν νά γίνω Καλόγηρος· δέν μπορῶ νά τό φάω αὐτό τό ψωμί». Δέν πρόλαβε νά τελειώση τήν προσευχή του, καί ξαφνικά τοῦ παρουσιάζεται μιά Κόρη μέ λαμπερό πρόσωπο, τοῦ δίνει μιά φραντζόλα ἄσπρο ψωμί καί ἀμέσως ἐξαφανίζεται! Ἐκείνη τήν στιγμή τάχασε ὁ Τιμόθεος. Δέν μπορούσε νά τό ἐξηγήση αὐτό τό γεγονός! Τοῦ περνοῦσαν διάφοροι λογισμοί. Ἕνας λογισμός ἦταν μήπως τόν ἄκουσε ἡ κόρη τοῦ φούρναρη καί τόν λυπήθηκε καί εἶπε στόν πατέρα της νά τοῦ δώση λίγο καλό ψωμί. Σηκώνεται πάλι ὁ νέος καί πηγαίνει νά τόν εὐχαριστήση. Ἀλλά ὁ φούρναρης νόμιζε πώς τόν κοροΐδευε ὁ Τιμόθεος, καί τόν ἔβρισε θυμωμένος.

— Ἄντε, φύγε ἀπό ἐδῶ! οὔτε γυναίκα ἔχω οὔτε κόρη.

Ἀφοῦ ἔφαγε μετά ἀπό τό εὐλογημένο ἐκεῖνο ψωμί ὁ Τιμόθεος καί δυνάμωσε καί πνευματικά, συνέχισε τό προσκύνημά του καί στά ἐπίλοιπα Μοναστήρια· ἀλλ' ὅμως τό ἀνεξήγητο ἐκεῖνο γεγονός συνέχεια τριγύριζε στό νοῦ του. Πέρασε ἄρκετό διάστημα μέ τήν ἀπορία αὐτή, ἀλλά ἀργότερα, ὅταν τοῦ ἔδωσε ἕνας Μοναχός ἕνα βιβλίο μέ τίς θαυματουργικές εἰκόνες τῆς Παναγίας τῆς Ρωσίας, καί εἶδε τήν Παναγία τοῦ Κρεμλίνου, σκίρτησε ἡ καρδιά του ἀπό εὐλάβεια, τά μάτια του πλημμύρισαν ἀπό δάκρυα εὐγνωμοσύνης, καί εἶπε: «Αὐτή ἡ Παναγία μοῦ ἔδωσε τό ἄσπρο ψωμί!» Ἀπό τότε πιά τήν Παναγία τήν ἐνωθε πιά κοντά, ὅπως τό παιδί τήν μάνα του.

Μετά, λοιπόν, ἀπό τά Μοναστήρια τῆς Πατρίδος του, ἔκανε προσκύνημα στό Θεοβάδιστον Ὅρος τοῦ Σι-

νᾶ, ὅπου παρέμεινε δύο μῆνες, καί ἀπό ἐκεῖ στούς Ἁγίους Τόπους, ὅπου καί ἀσκήτεψε ἕνα χρονικό διάστημα, πέρα ἀπό τόν Ἰορδάνη ποταμό. Ἐνῶ τόν βοηθοῦσε ὁ Ἅγιος Τόπος, ἡσυχία ὅμως δέν ἔβρισκε ἀπό τό ἀνήσυχο κοσμικό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, πού κατέστρεψε, δυστυχῶς, μέ τόν δῆθεν πολιτισμό της καί τά ἅγια ἀκόμη ἐρημικά μέρη, πού γαληνεύουν καί ἀγιάζουν τίς ψυχές. Γι' αὐτό ἀναγκάστηκε νά φύγη γιά τό Ἅγιον Ὄρος.

Ὁ πειρασμός ὅμως, βλέποντας μέ τήν πολυχρόνιο πείρα του ὅτι ὁ εὐλαβῆς αὐτός νέος πολύ θά προχωρήσει στήν πνευματική ζωή καί πολλές ψυχές θά βοηθήσει γιά νά σωθοῦν, βάλθηκε νά τόν ἀχρηστέψει. Ἐνῶ εἶχε ἐπιστρέψει ἀπό τήν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου στήν Ἱερουσαλήμ, γιά νά ἐτοιμασθῆ καί νά προσκυνήσῃ γιά τελευταία φορά τόν Πανάγιο Τάφο καί νά ἀποχαιρέτησῃ καί τούς γνωστούς του, χρησιμοποίησε ὁ πονηρός γιά ὄργανά του δύο ἀθεόφοβες γυναῖκες, πατριώτισσές του, οἱ ὁποῖες τόν κάλεσαν στό σπίτι, ὅπου ἔμειναν, γιά νά τοῦ δώσουν δῆθεν ὀνόματα νά μνημονεύσῃ στό Ἅγιον Ὄρος. Ὁ ἀπονήρευτος Τιμόθεος, πού εἶχε ὅλο καλούς λογισμούς, τό πίστεψε καί πῆγε. Ἀλλά, ὅταν τόν ἔκλεισαν μέσα στό σπίτι καί ὄρμησαν ἐπάνω του μέ ἀνήθικες διαθέσεις, τᾶχασε! Κοκκίνησε καί δίνει μιά σπρωξιά σ' αὐτές καί ἄλλη μιά στήν πόρτα καί ξέφυγε ἀπό τά νύχια τῶν γερακιῶν, σάν νέος Ἰωσήφ, καί φυλάχτηκε ἀγνός.

Ἦρθε μετά, ὅπως ἦταν ἀγνό λουλούδι, καί φυτεύτηκε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας καί πρόκοψε καί εὐωδίασε μέ τίς ἀρετές του, ὅπως θά ἰδοῦμε πιο κάτω.

Ἡ πρώτη του μετάνοια ἦταν τό Κελλί τοῦ Μπουραζέρι, ὅπου καί παρέμεινε πέντε χρόνια. Ἐπειδή σ' αὐτό δέν εὕρισκε ἡσυχία ἀπό τούς πολλούς προσκυνητάς, Ρώσους, πῆρε εὐλογία καί πῆγε στά Καρούλια καί ἐκεῖ ἀσκήτεψε δεκαπέντε χρόνια. Ὅλο τό διάστημα στά Καρούλια περνοῦσε μέ σκληρούς ἀγῶνες. Τό ἐργόχειρό του

ἦταν οἱ μεγάλες καί οἱ μικρές μετάνοιες μαζί μέ τήν εὐχή καί τήν μελέτη. Δανειζόταν βιβλία ἀπό τίς Μονές, ἀπ' ὅπου ἔπαιρνε καί εὐλογία, παξιμάδι, ἀπό τά περισσεύματα τῶν κλασμάτων, γιά τήν ὁποία ἔκανε κομποσχοῖνι. Ἔτσι φιλότιμα ἀγωνιζόταν, γιά νά γίνη καί ἐσωτερικά Ἄγγελος καί ὄχι μόνο ἐξωτερικά μέ τό Ἄγγελικό Σχῆμα.

Μετά ἀπό τά Καρούλια ἦρθε στήν ἄκρη τῆς Καψάλας (πάνω ἀπό τήν Καλιάγρα), σ' ἓνα Κελλί Σταυρονικητιανό, καί γηροκόμησε ἓναν Γέροντα. Ἀφοῦ πέθανε τό Γεροντάκι, καί πῆρε τήν εὐχή του, ἔμεινε μόνος του στήν Καλύβη. Ἀπό τότε ὄχι μόνο δέν ἀμέλησε τούς πνευματικούς του ἀγῶνες, ἀλλά τούς αὖξησε, καί ἐπόμενο ἦταν νά δεχθῆ πλούσια τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἀγωνιζόταν φιλότιμα καί μέ πολλή ταπείνωση.

Ἡ Θεία Χάρις πιά τόν φανέρωνε στούς ἀνθρώπους, κι ἔτρεχαν πολλοί πονεμένοι ἀνθρώποι, γιά νά τόν συμβουλευθοῦν καί νά παρηγορηθοῦν ἀπό τήν πολλή του ἀγάπη. Ἄλλοι τόν παρακαλοῦσαν νά ιερωθῆ, γιά νά βοηθῆ πιά θετικά μέ τό Μυστήριον τῆς θείας Ἐξομολογήσεως, ἀφοῦ θά ἔδινε καί τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν. Αὐτή τήν ἀνάγκη, νά βοηθηθοῦν οἱ ἄλλοι, τήν διεπίστωσε καί ὁ ἴδιος καί δέχτηκε νά χειροτονηθῆ.

Στό Κελλί του ὅμως Ναός δέν ὑπῆρχε, ἐνῶ ἦταν πιά ἀπαραίτητος, οὔτε καί χρήματα εἶχε, ἀλλά εἶχε μεγάλη πίστη στόν Θεό. Ἔκανε λοιπόν προσευχή καί ξεκίνησε γιά τίς Καρυές μέ τήν ἐμπιστοσύνη στόν Θεό ὅτι θά τοῦ οἰκονομοῦσε τά χρήματα, πού θά χρειαζόταν γιά τόν Ναό. Πρίν φθάσῃ ἀκόμη στίς Καρυές, τόν εἶδε ἀπό μακριά τόν Παπα - Τύχωνα ὁ Δικαῖος τοῦ Προφήτη Ἡλία (Ρωσικοῦ) καί τόν φώναξε. Ὄταν πλησίασε κοντά, τοῦ εἶπε:

– Κάποιος καλός Χριστιανός ἀπό τήν Ἀμερική μοῦ ἔστειλε μερικά δολάρια, νά τά δώσω σ' ἐκεῖνον πού δέν ἔ-

χει Ναό, γιά νά κτίση. Ἐσύ δέν ἔχεις Ναό· πάρ' τα καί φτιάξε.

Δάκρυσε ὁ Γέροντας ἀπό συγκίνηση καί εὐγνωμοσύνη στόν Θεό, εὐχαρίστηκε καί τόν Δικαῖο καί εἶπε τό «Θεός συγχωρέσοι» γιά τόν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ πού τοῦ ἔστειλε τήν εὐλογία. Ὁ Καλός Θεός, σάν καρδιογνώστης, εἶχε φροντίσει γιά τόν Ναό του, πρίν ἀκόμη τόν παρακαλέσει ὁ Γέροντας, γιά νά τοῦ ἔχη ἔτοιμα τά χρήματα, τήν ὥρα πού θά τοῦ τά ζητοῦσε. Ἐπόμενο ἦταν νά τόν ἀκούσει ὁ Θεός, ἀφοῦ ὁ Γέροντας ἀπό μικρό παιδί ἄκουγε καί τηροῦσε τίς θεῖες ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί δεχόταν οὐράνιες εὐλογίες.

Στήν συνέχεια βρίσκει δύο Μοναχοὺς τεχνίτες, γιά νά λένε καί τήν εὐχή τήν ὥρα πού θά ἐργάζωνται. Ὄταν, λοιπόν, τελείωσε ὁ Ναός, τόν ἀφιέρωσε στόν Τίμιο Σταυρό, γιατί τόν εἶχε σέ εὐλάβεια, ἀλλά καί γιά νά ἀποφεύγη τά Πανηγύρια μέ τόν φυσιολογικό αὐτόν τρόπο, ἐπειδή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ νηστεύουν, καί ἡ ἡμέρα εἶναι πένθιμη. Ὁ Γέροντας δέν ἀναπαύοταν στά Πανηγύρια, γιατί δημιουργοῦν ἀνησυχία καί περισπασμό, ἐνῶ αὐτός πανηγύριζε κάθε μέρα πνευματικά μέ τό ἥσυχο Σταυροαναστάσιμο τυπικό του, μέ τήν πολλή του ἄσκηση καί μέ τήν καθόλου σχεδόν ἀνθρώπινη παρηγοριά μέσα στό λάκκο τῆς Καλιάγρας, ὅπου ἔβλεπε οὐρανό καί ζοῦσε παραδεισένιες χαρές μαζί μέ τούς Ἀγγέλους καί τούς Ἁγίους. Ὄταν τόν ρωτοῦσε κανείς «μόνος σου μένεις ἐδῶ στήν ἐρημιά», ἀπαντοῦσε ὁ Γέροντας:

– Ὅχι, ἐγώ μένω μαζί μέ τούς Ἀγγέλους καί Ἀρχαγγέλους, μέ τούς Ἁγίους Πάντες, μέ τήν Παναγία καί μέ τόν Χριστό.

Πράγματι τήν ἐνιωθε τήν παρουσία τῶν Ἁγίων καί τήν βοήθεια τοῦ φύλακα Ἀγγέλου του. Μιά μέρα πού τόν εἶχα ἐπισκεφθῆ, ἐνῶ ἀνέβαινε τά σκαλάκια, ἔπεσε ἀνάποδα καί σφηνώθηκε στήν πόρτα, γιατί φοροῦσε πολλά

καπιά, καί δυσκολεύτηκα νά τόν σηκώσω. "Όταν τόν ρώτησα μετά «τί θά ἔκανες, Γέροντα, μόνος σου, ἐάν δέν ἤμουν ἐδῶ», μέ κοίταξε παράξενα καί μοῦ ἀπήντησε μέ βεβαιότητα:

– Ὁ φύλακάς μου "Άγγελος θά μέ σήκωνε.

Ἐνῶ βρισκόταν σέ ἔρημο τόπο, μόνος του, καί τό Κελλί του δέν εἶχε σχεδόν τίποτα, γιά νά ἔχη ὅμως τόν Χριστό μέσα του, δέν τοῦ χρειαζόταν τίποτα, γιατί ὅπου Χριστός ἐκεῖ Παράδεισος, καί γιά τόν Παπα - Τύχωνα τό Περιβόλι τῆς Παναγίας ἦταν ἐπίγειος Παράδεισος.

Εἶχε χρόνια ἀρκετά νά βγῆ στόν κόσμο, ἀλλά χωρίς νά τό θέλη, τόν ἀνάγκασαν κάποτε, πού εἶχε γίνει πυρκαϊά στήν Καψάλα, μαζί μέ ἄλλους Πατέρες νά πάη κι αὐτός ὡς μάρτυρας στήν Θεσσαλονίκη. Ὅταν ἐπέστρεψε στό "Άγιον Ὅρος ὁ Γέροντας, τόν ρωτοῦσαν οἱ Πατέρες:

– Πῶς εἶδες τήν πόλη καί τόν κόσμο μετά ἀπό τόσα χρόνια πού εἶχες νά ἰδῆς τόν κόσμο;

Ὁ Γέροντας ἀπήντησε:

– Ἐγώ δέν εἶδα πολιτεία μέ ἀνθρώπους, ἀλλά δάσος μέ καστανιές.

"Ἐφθασε σ' αὐτή τήν πνευματική ἀγία κατάσταση ὁ Γέροντας, γιατί ἀγάπησε πολύ τόν Χριστό, τήν ταπείνωση καί τήν φτώχεια. Μέσα στό κελλί τοῦ Γέροντα δέν ἔβλεπες οὔτε ἓνα πράγμα τῆς προκοπῆς, πού νά ἐξυπηρετῆ ἄνθρωπο. Ἀπό αὐτά πού εἶχε μέσα στό κελλί του ἔβρισκε κανεῖς ὅσα ἤθελε πεταγμένα ἀπ' ἔξω, στό λάκκο. Ἀλλά γιά τούς πνευματικούς ἀνθρώπους, ὅ,τι παλιό καί ἐάν εἶχε ὁ Παπα - Τύχων, εἶχε μεγάλη ἀξία, γιατί ἦταν ἀγιασμένο. Ἀκόμη καί τά κουρέλια του τά ἔβλεπαν μέ εὐλάβεια καί τά ἔπαιρναν γιά εὐλογία. Ὅ,τι ἐπίσης παλιό φοροῦσε ἢ ἀσουλούπωτο, δέν φαινόταν ἄσχημο, γιατί ὁ μόρφαινε καί αὐτό ἀπό τήν ἐσωτερική ὁμορφιά τῆς ψυχῆς του. Γιά σκουφιά ἔραβε μόνος του μέ τήν σακοράφα

κομμάτια ράσου, σάν σακούλες, και τά φοροῦσε, ἀλλά σκορποῦσαν περισσότερη χάρη ἀπό τίς πολῦτιμες μίτρες τίς δεσποτικές (ὅταν, φυσικά, δέν ὑπάρχη στήν καρδιά τοῦ Μητροπολίτου «ὁ Πολῦτιμος Μαργαρίτης»).

Κάποτε τόν φωτογράφισε ἕνας ἐπισκέπτης, ὅπως ἦταν μέ τήν σακούλα γιά σκουφί και μέ μιά πιτζάμα πού τοῦ εἶχε ρίξει στίς πλάτες του, γιατί εἶδε τόν Γέροντα νά κρυώνη. Και τώρα, ὅσοι βλέπουν στήν φωτογραφία τόν Παπα - Τύχωνα, νομίζουν ὅτι φοροῦσε δεσποτικό μανδύα, ἐνῶ ἦταν μιά παλιά παρδαλή πιτζάμα.

Πολύ ἀναπαυόταν στά φτωχά και ταπεινά πράγματα και πολύ ἀγαποῦσε τήν ἀκτημοσύνη, ἡ ὁποία και τόν ἐλευθέρωσε και τοῦ ἔδωσε τά πνευματικά φτερά, και ἔτσι μέ φτερουγισμένη ψυχή ἀγωνιζόταν πολύ, χωρίς νά αἰσθάνεται τόν σωματικό κόπο, ὅπως τό παιδάκι δέν νιώθει κούραση, ὅταν κάνη τά θελήματα τοῦ πατέρα του, ἀλλά νιώθει τήν ἀγάπη και τήν στοργή μέ τά χάρδια. Φυσικά, αὐτά δέν συγκρίνονται μέ τά θεϊκά χάρδια τῆς Χάριτος οὔτε κατά διάνοια.

Ὅπως ἀνεφάρτα, τό ἐργόχειρό του ἦταν οἱ πνευματικοί ἀγῶνες: νηστεία, ἀγρυπνία, εὐχή, μετάνοιες κ.ἄ. ὄχι μόνο γιά τόν ἑαυτό του, ἀλλά και γιά ὅλες τίς ψυχές τοῦ κόσμου (ζωντανούς και πεθαμένους). Ὅταν πιά εἶχε γεράσει και δέν μπορούσε νά σηκωθῆ, ὅταν ἔπεφτε κάτω μέ τίς στρωτές μετάνοιες, ἔδεσε ἕνα χονδρό σχοινί ψηλά και τραβιόταν γιά νά σηκωθῆ. Ἐτσι, πάλι ἔκανε μετάνοιες και προσκυνοῦσε τόν Θεό μέ εὐλάβεια. Αὐτό τό τυπικό τηροῦσε μέχρι πού ἔπεσε πιά στό κρεβάτι, ὅπου ξεκουράστηκε γιά εἴκοσι μέρες, και μετά ἔφυγε γιά τήν ἀληθινή αἰώνια ζωή, ὅπου και ξεκουράζεται πιά αἰώνια κοντά στόν Χριστό.

Τό ἴδιο ἐπίσης τυπικό τῆς ξηροφαγίας, πού εἶχε ἀπό νέος, τηροῦσε και στήν συνέχεια μέχρι τά γεράματά του. Τήν μαγειρική τήν θεωροῦσε και γιά σπατάλη χρόνου, ἐ-

κτός πού δέν ταιριάζουν στήν Καλογερική τά καλομαγειρευμένα φαγητά. Φυσικά, μετά από τόση άσκηση καί τέτοια πνευματική κατάσταση δέν τοῦ ἔκανε καμιά αἴσθησις ἢ καλή τροφή, ἀφοῦ κατοικοῦσε μέσα του ὁ Χριστός, πού τόν γλύκαινε καί τόν ἔτρεφε παραδισένια.

Στίς συζητήσεις του πάντα ἀνέφερε γιά τόν γλυκό Παράδεισο, καί ἀπό τά μάτια του κυλοῦσαν τά γλυκά δάκρυα, καί δέν τοῦ ἔκανε καρδιά νά ἀσχολῆται μέ μάταια πράγματα, ὅταν τόν ρωτοῦσαν κοσμικοί ἄνθρωποι.

Τά ἐλάχιστα πράγματα πού τοῦ χρειάζονταν, γιά νά συντηρηθῆ, τά οἰκονομοῦσε ἀπό τό λίγο ἐργόχειρο πού ἔκανε· ἀγιογραφοῦσε ἕναν Ἐπιτάφιο κάθε χρόνο καί τόν ἔδινε πεντακόσιες ἢ ἑξακόσιες δραχμές καί μ' αὐτά τά χρήματα περνοῦσε ὀλόκληρη τήν χρονιά του.

“Ὅπως ἀνέφερα, ἦταν πολύ λιτοδίαιτος καί ὀλιγαρκής, ἀφοῦ ἕνα Ἀποστολιάτικο σύκο τό ἔκοβε στά δύο καί τό ἔτρωγε δύο φορές. Μοῦ ἔλεγε: «Πά-πά-πά, παιδί μου! αὐτό εἶναι πολύ μεγάλο!» – ἐνῶ ἐγώ, γιά νά χορτάσω, ἔπρεπε νά φάω ἕνα κιλό.

Κάθε Χριστούγεννα ὁ Γέροντας θά οἰκονομοῦσε μιά ρέγκα, γιά νά περάση ὅλες τίς χαρμόσυνες ἡμέρες τοῦ Δωδεκαημέρου μέ κατάλυση ἰχθύος. Τήν δέ ραχοκοκαλιά τῆς ρέγκας δέν τήν πετοῦσε, ἀλλά τήν κρεμοῦσε μέ μιά κλωστή καί, ὅποτε ἦταν καμιά Δεσποτική ἢ Θεομητορική ἑορτή καί εἶχε κατάλυση ἰχθύος, ἔβραζε λίγο νερό σ' ἕνα κονσερβοκούτι, βουτοῦσε τήν ραχοκοκαλιά δύο - τρεῖς φορές στό νερό, γιά νά πάρη λίγη μυρωδιά, καί μετά ἔριχνε λίγο ρύζι. Ἔτσι ἔκανε κατάλυση καί κατηγοροῦσε καί τόν ἑαυτό του ὅτι τρώει καί ψαρόσουπες στήν ἔρημο! Τήν ραχοκοκαλιά αὐτή τήν κρεμοῦσε πάλι στό καρφί καί γιά ἄλλη κατάλυση, μέχρι πού ἄσπριζε πιά καί τότε τήν πετοῦσε.

“Ὅταν ἔβλεπε τούς ἀνθρώπους νά τοῦ συμπεριφέρονται μέ εὐλάβεια, αὐτό τόν στενοχωροῦσε καί τούς ἔλεγε:

– Έγώ δέν είμαι άσκητής, αλλά ψεύτης άσκητής.

Μόνο στά τελευταία του πιά δέχθηκε λίγη περιποίηση από τούς ανθρώπους πού τόν άγαποῦσαν ιδιαίτερα, για νά μή τούς λυπήση.

“Όταν τοῦ ἔδινε κανείς εὐλογία από τρόφιμα, τήν κρατοῦσε καί μετά τήν ἔστελνε σέ Γεροντάκια στήν Καψάλα. Ἐάν τοῦ ἔστελναν χρήματα, τά ἔδινε σ’ ἕναν εὐλαβή μπακάλη, για νά αγοράζη ψωμιά καί νά τά μοιράζη στους φτωχούς.

Κάποτε τοῦ εἶχε στείλει κάποιος από τήν Ἄμερική μιά ἐπιταγή. Τήν ὥρα ὅμως πού τήν ἔπαιρνε ὁ Γέροντας από τό Ταχυδρομεῖο, τόν εἶδε ἕνας κοσμικός καί νικήθηκε από τόν πειρασμό τῆς φιλαργυρίας. Πῆγε λοιπόν τήν νύχτα στό Κελλί τοῦ Γέροντα, για νά τόν ληστέψη, μέ τόν λογισμό ὅτι θά εὔρισκε καί ἄλλα χρήματα, χωρίς νά ξέρη ὅτι καί ἐκεῖνα πού εἶχε πάρει ὁ Γέροντας τά εἶχε δώσει τήν ἴδια ὥρα στόν κυρ - Θόδωρο, για νά πάρη ψωμιά για τούς φτωχούς. Ἀφοῦ τόν βασάνισε ἄρκετά τόν Γέροντα – τόν ἔσφιγγε μέ ἕνα σχοινί στόν λαιμό του – διεπίστωσε ὅτι πράγματι δέν εἶχε χρήματα καί ξεκίνησε νά φύγη. Ὁ Παπα - Τύχων τοῦ εἶπε:

– Θεός συγχωρέσοι, παιδί μου.

Ὁ κακοποιός αὐτός ἄνθρωπος πῆγε καί σέ ἄλλον Γέροντα μέ τόν ἴδιο σκοπό, αλλά ἐκεῖ τόν ἔπιασε ἡ Ἀστυνομία, καί ὁμολόγησε μόνος του ὅτι εἶχε πάει καί στόν Παπα - Τύχωνα. Ὁ Ἀστυνόμος ἔστειλε χωροφύλακα καί ζήτησε τόν Γέροντα για ἀνάκριση, ἐπειδή θά γινόταν ἡ δίκη τοῦ κλέφτη. Ὁ Γέροντας στενοχωρέθηκε γι’ αὐτό καί ἔλεγε στόν χωροφύλακα:

– Παιδί μου, ἐγώ τόν συγχώρεσα μέ ὅλη τήν καρδιά μου τόν κλέφτη.

Ἐκεῖνος ὅμως δέν ἔδινε καθόλου σημασία στά λόγια τοῦ Γέροντα, γιατί ἐκτελοῦσε ἀνώτερη διαταγή, καί τόν τραβοῦσε καί τοῦ ἔλεγε:

— “Αντε, γρήγορα, Γέροντα! ἐδῶ δέν ἔχει συγχώρεση καί «εὐλόγησον».

Τελικά τόν λυπήθηκε ὁ Διοικητής καί τόν ἄφησε ἀπό τήν Ἱερисσό νά γυρίση στό Κελλί του, ἐπειδή ἔκλαιγε σάν μωρό παιδί, γιατί νόμιζε ὅτι θά γίνη καί αὐτός αἰτία νά τιμωρηθῆ ὁ κλέφτης.

“Οταν τό θυμόταν αὐτό τό περιστατικό, δέν μπορούσε νά τό χωρέση στό μυαλό του καί μοῦ ἔλεγε:

— Πά-πά-πά, παιδί μου! αὐτοί οἱ κοσμικοί ἄλλο τυπικό ἔχουν· δέν ἔχουν τό «εὐλόγησον», «Θεός συγχωρεσοί» — ἐνῶ ὁ Γέροντας τήν λέξη «εὐλόγησον» τήν χρησιμοποιοῦσε πάντα καί μέ τίς πολλές καλογερικές ἐννοιες, ὅπως τό «εὐλογεῖτε» ἢ «εὐλόγησον», ὅταν ζητοῦσε ταπεινά τήν εὐλογία τοῦ ἄλλου, καί μετὰ θά ἔδινε καί αὐτός τήν εὐλογία του μέ τήν εὐχή «Ὁ Κύριος νά σέ εὐλογήσῃ».

Μετά ἀπό τόν συνηθισμένο χαιρετισμό ὁδηγοῦσε τούς ἐπισκέπτες στό Ναό καί ἔψαλλαν μαζί τό *Σῶσον, Κύριε, τόν λαόν σου* καί τό “*Ἄξιόν ἐστίν* καί, ἐάν ἦταν καλός καιρός, ἔβγαναν ἔξω, κάτω ἀπό τήν ἐλιά, καί καθόταν μαζί τους πέντε λεπτά· μετὰ σηκωνόταν μέ χαρά καί ἔλεγε:

— Εἰγώ τώρα κεράσματα.

Ἐβγαζε νερό ἀπό τήν στέρνα καί γέμιζε ἓνα κύπελλο γιά τόν ἐπισκέπτη, ἔβαζε καί στό δικό του τενεκάκι (κονσερβοκούτι, πού τό χρησιμοποιοῦσε καί γιά μπρίκι) καί ἔψαχνε μετὰ νά βρῆ κανένα λουκούμι, ἄλλοτε κατάξηρο καί ἄλλοτε μυρμηγκοφαγωμένο, τό ὁποῖο, ἐπειδή ἦταν εὐλογία τοῦ Παπα - Τύχωνα, δέν προξενοῦσε ἀηδία. Ἄφοῦ τά ἐτοίμαζε, ἔκανε τόν Σταυρό του ὁ Γέροντας, ἔπαιρνε τό νερό καί ἔλεγε: «Πρῶτα ἐγώ· εὐλογεῖτε!» καί περίμενε νά τοῦ πῆ ὁ ἐπισκέπτης τήν εὐχή «Ὁ Κύριος νά σέ εὐλογήσῃ», ἀλλιῶς δέν ἔπινε νερό. Μετὰ θά ἔδινε καί αὐτός τήν εὐχή του. Τήν εὐχή ἀπό τούς ἄλλους τήν αἰσθα-

νόταν ως ανάγκη, όχι μόνο από τούς Ἱερωμένους ἢ Μοναχοὺς ἀλλὰ ἀκόμη καί από τούς λαϊκοὺς, μικροὺς καί μεγάλους στήν ἡλικία.

Μετά από τό κέρασμα περίμενε νά ἰδῆ ἐάν ἔχουν κανένα θέμα. Ὄταν ἔβλεπε ὅτι εἶναι ἀργόσχολος ἄνθρωπος καί ἦρθε μόνο γιά νά περάση τήν ὥρα του, τότε τοῦ ἔλεγε:

– Παιδί μου, στήν κόλαση θά πᾶνε καί οἱ τεμπέληδες, όχι μόνο οἱ ἁμαρτωλοί.

Ἐάν παρέμενε καί δέν ἔφευγε, τόν ἄφηνε ὁ Γέροντας καί ἔμπαινε στό Ναό καί προσευχόταν, καί ἔτσι ὁ ἐπισκεπτής ἀναγκαζόταν νά φύγη. Ὄταν πάλι ἤθελε νά ἐκμεταλλευθῆ κανεῖς τήν ἀπλότητα τοῦ Γέροντα, γιά νά ἐξυπηρετήσῃ τόν ἄλφα ἢ βῆτα σκοπό του, τό καταλάβαινε μέ τήν θεία του φώτιση καί τοῦ ἔλεγε:

– Παιδί μου, ἐγώ Ἑλληνικά δέν ξέρω πῆγαινε σέ κανέναν Ἑλληνα, γιά νά συναγγοσηθῆς καλά.

Φυσικά, δέν λυπόταν ποτέ τόν κόπο οὔτε τόν χρόνο, ὅταν ἔβλεπε πνευματικά ἐνδιαφέροντα στοὺς ἀνθρώπους. Ἐνῶ μέ τό στόμα συμβούλευε, μέ τήν καρδιά καί τόν νοῦ προσευχόταν. Ἡ προσευχή του ἦταν πιά αὐτοενέργητη, καρδιακή. Οἱ ἄνθρωποι, πού τόν πλησίαζαν, τό αἰσθάνονταν αὐτό, γιατί ἔφευγαν πολύ δυναμωμένοι. Καί ὁ Γέροντας τούς εὐλογοῦσε μέχρι νά κρυφτοῦν πιά.

Κάποτε τόν εἶχε ἐπισκεφθῆ ὁ Πατήρ Ἀγαθάγγελος ὁ Ἰβηρίτης, ὡς Διάκος. Ὄταν ἔφευγε, ἦταν σκοτάδι, δέν εἶχε φωτίσει ἀκόμη. Ὁ Παπα - Τύχων προεῖδε τόν κίνδυνο, πού θά διέτρεχε ὁ Διάκος, καί ἀνέβηκε αὐτή τήν φορά στό τοιχάκι τῆς μάνδρας καί εὐλογοῦσε συνέχεια. Ὄταν ἔφθασε ὁ Διάκος στή ράχη καί εἶδε τόν Γέροντα νά εὐλογῆ ἀκόμη, τόν λυπήθηκε καί τοῦ φώναξε νά μή κουράζεται, νά μπῆ στό κελλί του. Αὐτός ὁμως ἀτάραχος μέ ὑψωμένα τά χέρια, σάν τόν Μωυσῆ, προσευχόταν καί εὐλογοῦσε. Ἐνῶ λοιπόν βάδιζε ξένοιαστος ὁ Διάκος, ξαφνικά, πέφτει πάνω σέ καρτέρι κυνηγῶν, πού περίμεναν

ἀγριόχοιρους. Ἐνας κυνηγός τράβηξε νά ρίξη, ἀλλά οἱ εὐχές τοῦ Γέροντα ἔσωσαν τόν Διάκο ἀπό τόν θάνατο καί τόν κυνηγό ἀπό τήν φυλακή. Γι' αὐτό μου ἔλεγε πάντα ὁ Γέροντας:

– Παιδί μου, νά μήν ἔρχεσαι ποτέ τήν νύχτα, γιατί τήν νύχτα τά θηρία περπατοῦν, καί οἱ κυνηγοί τά περιμένουν κρυμμένοι...

Ἄκόμη καί γιά τήν Θεία Λειτουργία ἔλεγε στόν Μοναχό, πού θά τόν βοηθοῦσε καί θά ἔκανε τόν ψάλτη, νά ἔρχεται τό πρωῖ μέ τό φῶτισμα. Τήν ὥρα δέ τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ ἔλεγε νά μένη στόν μικρό διάδρομο, ἔξω ἀπό τόν Ναό, καί ἀπό ἐκεῖ νά λέη τό *Κύριε, ἐλέησον*, γιά νά νιώθῃ τελείως μόνος του καί νά κινῆται ἄνετα στήν προσευχή του. Ὄταν ἔφθανε στό Χερουβικό, ὁ Παπα - Τύχων ἤρπάζετο εἴκοσι ἕως τριάντα λεπτά, καί ὁ ψάλτης θά ἔπρεπε νά ἐπαναλάβῃ πολλές φορές τό Χερουβικό, μέχρι νά ἀκούσῃ τίς περπατησιές του στήν Μεγάλη Εἴσοδο. Ὄταν τόν ρωτοῦσα μετά στό τέλος «τί βλέπεις, Γέροντα», ἐκεῖνος μου ἀπαντοῦσε:

– Τά Χερουβεῖμ καί Σεραφεῖμ δοξολογοῦν τόν Θεό.

Ἐλεγε ἐπίσης στήν συνέχεια:

– Ἐμένα μετά ἀπό μισή ὥρα μέ κατεβάζει ὁ φύλακός μου Ἄγγελος καί τότε συνεχίζω τήν Θεία Λειτουργία.

Κάποτε, τόν εἶχε ἐπισκεφθῆ ὁ π. Θεόκλητος ὁ Διονυσιάτης. Ἐπειδή ἡ πόρτα τοῦ Παπα - Τύχωνα ἦταν κλειστή, καί ἀπό τόν Ναό ἀκούγονταν γλυκιές ψαλμωδίες, δέν θέλησε νά ἐνοχλήσῃ μέ τό χτύπημα τῆς πόρτας, ἀλλά περίμενε νά τελειώσουν, γιατί νόμιζε ὅτι βρίσκονται στό «Κοινωνικό». Σέ λίγο βγαίνει ὁ Παπα - Τύχων καί ἀνοίγει τήν πόρτα. Ὄταν μπῆκε ὁ π. Θεόκλητος, δέν βρῆκε κανέναν ἄλλον ἐκτός ἀπό τόν Παπα - Τύχωνα. Τότε κατάλαβε ὅτι οἱ ψαλμωδίες ἐκεῖνες ἦταν Ἄγγελικές.

Στά γεράματά του πιά, ἐπειδή ἔτρεμαν τά πόδια του,

ἔρχονταν συνήθως καί λειτουργοῦσαν ὁ Παπα - Μάξιμος καί ὁ Παπα - Ἀγαθάγγελος, οἱ Ἰβηρίτες, πού ἦταν πίο κοντά, καί τοῦ ἄφηναν καί "Ἁγιον" Ἄρτο, γιατί κοινοῦσε κάθε μέρα. Φυσικά, ἦταν προετοιμασμένος κάθε μέρα μέ τήν ἀγία του ζωή.

Γιά τόν Παπα - Τύχωνα ὅλες σχεδόν οἱ ἡμέρες τοῦ χρόνου ἦταν Διακαινήσιμες, καί ζοῦσε πάντα τήν Πασσαλινή χαρά. Συνέχεια ἄκουγε κανείς ἀπό τό στόμα του τό *Δόξα σοι ὁ Θεός, Δόξα σοι ὁ Θεός*. Αὐτό συνιστοῦσε καί σέ ὄλους: νά λέμε τό *Δόξα σοι ὁ Θεός*, ὄχι μόνο ὅταν περνᾶμε καλά, ἀλλά καί ὅταν περνᾶμε δοκιμασίες, γιατί καί τίς δοκιμασίες τίς ἐπιτρέπει ὁ Θεός γιά φάρμακα τῆς ψυχῆς.

Πολύ πονοῦσε γιά τίς ψυχές πού ὑπέφεραν στό ἄθεο καθεστῶς τῆς Ρωσίας. Μοῦ ἔλεγε μέ δακρυσμένα μάτια:

– Παιδί μου, ἡ Ρωσία ἔχει ἀκόμη κανόνα ἀπό τόν Θεό· θά περάση ὅμως.

Γιά τόν ἑαυτό του ὁ Γέροντας δέν νοιαζόταν καθόλου οὔτε καί φοβόταν, γιατί εἶχε πολύ φόβο Θεοῦ (θεία συστολή) καί εὐλάβεια. Ἐπειδή ἀγωνιζόταν καί μέ πολλή ταπείνωση, δέν διέτρεχε οὔτε τόν πνευματικό κίνδυνο τῆς πτώσεως. Ἐπομένως, πῶς νά φοβηθῆ καί τί νά φοβηθῆ; Τοῦς δαίμονες, πού τρέμουν ἀπό τόν ταπεινό ἄνθρωπο, ἢ τόν θάνατο, πού συνέχεια τόν μελετοῦσε καί ἐτοιμαζόταν χαρούμενος γι' αὐτόν; Μάλιστα, εἶχε ἀνοίξει καί τόν τάφο του ὁ μόνος του, γιά νά εἶναι ἔτοιμος, καί ἔμπηξε καί τόν Σταυρό, πού καί αὐτόν τόν εἶχε κάνει ὁ ἴδιος, καί ἔγραψε τά ἐξῆς, ἀφοῦ εἶχε προαισθανθῆ τόν θάνατό του: «Ἀμαρτωλός Τύχων, Ἱερομόναχος, 60 χρόνια στό "Ἁγιον" Ὄρος. Δόξα σοι ὁ Θεός».

Πάντα μέ τό *Δόξα σοι ὁ Θεός* θά ἄρχιζε καί μέ τό *Δόξα σοι ὁ Θεός* θά τελείωνε ὁ Γέροντας. Εἶχε συμφιλιωθῆ πιά μέ τόν Θεό, γι' αὐτό χρησιμοποιοῦσε περισσότερο τό *Δόξα σοι ὁ Θεός* παρά τό *Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν*

με. Κινεῖτο, ὅπως εἶδαμε, στὸν θεῖο χῶρο, ἀφοῦ λάμβανε μέρος καὶ στήν οὐράνια δοξολογία μέ τούς Ἁγίους Ἀγγέλους τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας.

Ἐπειδὴ εἶχε ἀνάψει πιά ἡ φλόγα τοῦ θείου ἔρωτος μέσα στήν καρδιά του, γι' αὐτό καὶ δέν τὸν συγκινοῦσαν τὰ μάταια πράγματα, ὅπως ἀνέφερα. Τό κελλί του ἦταν καὶ αὐτό μικρό. Εἶχε ἓνα τραπεζάκι πού ἀκουμποῦσε εἰκόνες, καθὼς καὶ τό ἀκοίμητο κανδήλι καὶ τό θυμιατήρι. Δίπλα εἶχε τό Ἀγγελικό του Σχῆμα καὶ τό τριμμένο του ράσο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά τοῦ τοίχου εἶχε τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ σέ μιά ἄκρη εἶχε τρεῖς σανίδες γιὰ κρεβάτι μέ μιά κουρελιασμένη κουβέρτα ἀπλωμένη γιὰ στρώμα. Γιὰ σκέπασμα εἶχε ἓνα παλιό πάπλωμα μέ τὰ βαμβάκια ἀπ' ἔξω, ἀπὸ τό ὁποῖο ἔπαιρναν καὶ τὰ ποντίκια βαμβάκι, γιὰ νά κάνουν τίς φωλιές τους. Ἐπάνω στό δῆθεν μαξιλάρι του εἶχε τό Εὐαγγέλιο καὶ ἓνα βιβλίο μέ ὁμιλίες τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου. Τό δέ πάτωμα τοῦ κελλιού του ἦταν μέν ἀπὸ σανίδες, ἀλλά φαινόταν σάν σουβαντισμένο, ἐπειδὴ δέν σκούπιζε ποτέ, καὶ οἱ λάσπες, πού ἔμπαιναν ἀπὸ ἔξω, μέ τὰ γένια καὶ τὰ μαλλιά, πού ἔπεφταν κάτω χρόνια ὀλόκληρα, εἶχαν σχηματίσει κανονικό σουβά.

Ὁ Παπα - Τύχων δέν ἔδινε καμιὰ σημασία στό καθάρισμα τοῦ κελλιού του ἀλλά στό καθάρισμα τῆς ψυχῆς του, γι' αὐτό καὶ κατόρθωσε νά γίνῃ δοχεῖο τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Συνέχεια ἔπλενε τὴν ψυχὴ του μέ τὰ πολλά του δάκρυα καὶ χρησιμοποιοῦσε χονδρά προσόψια, ἐπειδὴ τὰ συνηθισμένα μανδήλια δέν τὸν ἐξυπηρετοῦσαν.

Εἶχε φθάσει σέ μεγάλη κατάσταση πνευματικὴ ὁ Γέροντας! Ἡ ψυχὴ του εἶχε γίνῃ πολὺ εὐαίσθητη, ἀλλά, γιὰ νά βρίσκεται ὁ νοῦς του συνέχεια στὸν Θεό, εἶχε φθάσει καὶ σέ ἀναισθησία σωματικὴ, ἀφοῦ δέν αἰσθανόταν πιά καμιὰ ἐνόχληση ἀπὸ τίς μύγες, τὰ κουνούπια καὶ τοὺς ψύλλους, πού εἶχε χιλιάδες. Τό κορμί του ἦταν κατατρυπημένο καὶ τὰ ροῦχα του γεμάτα ἀπὸ κόκκινα στίγ-

ματα. Μοῦ λέει ὁ λογισμὸς μου ὅτι καί μέ τίς σύριγγες νά τοῦ τραβοῦσαν τό αἷμα του τά ζουζούνια, πάλι δέν θά τό αἰσθανόταν. Μέσα στό κελλί του κυκλοφοροῦσαν ὄλα ἐλεύθερα, ἀπό ζουζούνια μέχρι ποντίκια.

Κάποτε τοῦ εἶπε ἕνας Μοναχός, ἐπειδή ἔβλεπε τά ποντίκια νά χοροπηδοῦν:

– Γέροντα, θέλεις νά σοῦ φέρω μιά γάτα;

Ἐκεῖνος ἀπήντησε:

– Ὁχι, παιδί μου. Ἐγώ ἔχω μιά γάτα, μιάμιση φορά μεγαλύτερη ἀπό τήν γάτα. Ἐρχεται ἐδῶ, τήν ταῖζω, τήν χαϊδεύω, καί μετά πηγαίνει στήν καλύβα της κάτω στό λάκκο καί ἡσυχάζει.

Ἦταν μιά ἀλεπού, ἡ ὁποία ἐπισκεπτόταν τόν Γέροντα τακτικά, σάν καλός γείτονας.

Εἶχε ἐπίσης καί μιά ἀγριόχοιρα, πού γεννοῦσε κάθε χρόνο κοντά στό φράχτη τοῦ κήπου του, γιά νά τήν προστατεύη ὁ Γέροντας. Ὅταν ἔβλεπε κυνηγούς νά περνοῦν ἀπό τήν περιοχή του, τοῦς ἔλεγε ὁ Παπα - Τύχων:

– Παιδιά μου, ἐδῶ δέν ὑπάρχουν μεγάλα γουρούνια. Φύγετε.

Οἱ κυνηγοί νόμιζαν ὅτι δέν ὑπάρχουν ἀγριόχοιροι στήν περιοχή του καί ἔφευγαν.

Ὁ ἅγιος Γέροντας σάν καλός πατέρας τοῦς μέν ἀνθρώπους ἔτρεφε πνευματικά, τά δέ μεγάλα ἄγρια ζῶα τά ταῖζε ἀπό τήν λίγη τροφή πού εἶχε καί τά χόρταινε περισσότερο ἀπό τήν πολλή του ἀγάπη, καί τά μικρά ζουζούνια τ' ἄφηνε νά θηλάζουν ἀπό τό λίγο του αἷμα.

Εἶχε γερή κράση ὁ Γέροντας, ἀλλά ἀπό τήν πολλή ἀσκήση εἶχε ἐξαντληθῆ. Ὅταν τόν ρωτοῦσε κανεῖς «τί κάνεις, Γέροντα, εἶσαι καλά», ἀπαντοῦσε:

– Δόξα σοι ὁ Θεός, καλά εἶμαι, παιδί μου. Ἐγώ δέν εἶμαι ἄρρωστος, ἀλλά ἀδυναμία ἔχω.

Πολύ στενοχωριόταν, ὅταν ἔβλεπε καλοθρεμμένο νέο, καί περισσότερο, ὅταν ἔβλεπε καλοθρεμμένο Καλό-

γηρο, ἐπειδή δέν ταιριάζουν τά πάγια μέ τό Ἄγγελικό Σχήμα.

Μιά μέρα τόν ἐπισκέφτηκε ἕνας λαϊκός πολύ χονδρός καί τοῦ λέει:

– Γέροντα, ἔχω πόλεμο σαρκικό μέ βρώμικους λογισμούς, πού δέν μ' ἀφήνουν καθόλου νά ἡσυχάσω.

Ἄ Παπα - Τύχων τοῦ εἶπε:

– Ἐάν, παιδί μου, ἐσύ θά κάνης ὑπακοή, μέ τήν Χάρη τοῦ Χριστοῦ ἐγώ θά σέ κάνω Ἄγγελο. Νά λές, παιδί μου, συνέχεια τήν εὐχή, τό *Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με*, καί νά περνᾷς ὅλες τίς ἡμέρες μέ ψωμί καί νερό, καί τό Σάββατο καί τήν Κυριακή νά τρῶς φαγητό μέ λίγο λάδι. Νά κάνης καί ἀπό ἑκατόν πενήντα μετάνοιες τήν νύκτα καί νά διαβάζης μετά τήν Παράκληση τῆς Παναγίας καί ἕνα κεφάλαιο ἀπό τό Εὐαγγέλιο καί τό Συναξάρι τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας.

Μετά ἀπό ἕξι μῆνες, πού τόν ξαναεπισκέφτηκε, ὁ Γέροντας δέν μπόρεσε νά τόν γνωρίσει, γιατί εἶχαν φύγει ὅλα τά περίσσια πάγια, καί μέ εὐκολία πιά χωροῦσε ἀπό τήν στενή πόρτα τοῦ Ναοῦ του. Ὁ Γέροντας τόν ρώτησε:

– Πῶς περνᾷς τώρα, παιδί μου;

Καί ἐκεῖνος ἀπήντησε:

– Τώρα νιώθω πραγματικά σάν Ἄγγελος, γιατί δέν ἔχω οὔτε σαρκικές ἐνοχλήσεις οὔτε καί βρώμικους λογισμούς καί αἰσθάνομαι πολύ ἔλαφρός, πού ἔφυγαν τά πάγια.

Μέ τέτοιες πρακτικές συμβουλές νουθετοῦσε τούς ἀνθρώπους πού τοῦ ζητοῦσαν βοήθεια. Ἐκτός, φυσικά, ἀπό τήν μεγάλη πείρα πού εἶχε ἀποκτήσει, εἶχε λάβει καί θεῖο φωτισμό ἀπό τούς μεγάλους ἀσκητικούς του ἀγῶνες. Μετά ἀπό τίς νουθεσίες του ἐπακολουθοῦσαν οἱ προσευχές του, πού τίς αἰσθάνονταν οἱ ἐπισκέπτες ἔντονα, ὅταν ἔφευγαν.

Τό πετραχήλι σχεδόν ποτέ δέν τό ἔβγαζε, γιατί πολ-

λές φορές τό σήκωνε ἀπό τόν ἕναν ἄνθρωπο καί τό ἄπλωνε στόν ἄλλον καί ἔπαιρνε τίς ἀμαρτίες ἀπό τούς συνανθρώπους του καί τούς ξαλάφρωνε μέ τό Μυστήριο τῆς θείας Ἐξομολογήσεως. Τίς ἐξομολογήσεις, πού τοῦ ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι, τίς ξεχνοῦσε ἀμέσως καί ἔτσι ἔβλεπε ὅλους τούς ἀνθρώπους πάντοτε καλούς καί ὅλο καλούς λογισμούς εἶχε γιά ὅλους, γιατί εἶχε ἐξαγνισθῆ πιά ἡ καρδιά του καί ὁ νοῦς του.

Κάποτε τόν εἶχε ρωτήσῃ ἕνας Ἑγούμενος:

– Γέροντα, ποιός ἀδελφός εἶναι πιά καθαρός μέσα στό Κοινόβιο;

Ἐπίσῃ Παπα - Τύχων ἀπήντησε:

– Ἐγὼ Καθηγούμενε, ὅλοι οἱ ἀδελφοί εἶναι καθαροί.

Ποτέ δέν πλήγωνε ἄνθρωπο, ἀλλά τοῦ θεράπευε τά τραύματα μέ τό βάλαμο τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἐλεγε στήν πονεμένη ψυχή:

– Παιδί μου, ἐσένα, ὁ Χριστός σέ ἀγαπάει, σέ συγχώρεσε. Ἐγὼ Χριστός ἀγαπάει περισσότερο τούς ἀμαρτωλούς πού μετανοοῦν καί ζοῦν μέ ταπείνωση.

Πάντα τόνιζε τήν ταπείνωση καί ἔλεγε χαρακτηριστικά:

– Ἐνας ταπεινός ἄνθρωπος ἔχει περισσότερη Χάρη ἀπό πολλούς ἀνθρώπους. Κάθε πρωῖ ὁ Θεός εὐλογεῖ τόν κόσμο μέ τό ἕνα χέρι, ἀλλ' ὅταν ἰδῇ κανέναν ταπεινό ἄνθρωπο, τόν εὐλογεῖ μέ τά δύο Του χέρια. Πά-πά-πά, παιδί μου! ἐκεῖνος πού ἔχει μεγαλύτερη ταπείνωση, εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀπό ὅλους.

Ἐπίσῃ, ἔλεγε γι' αὐτούς πού παρθενεύουν πώς πρέπει νά ἔχουν καί ταπείνωση, γιατί ἀλλιῶς δέν σώζονται μόνο μέ τήν παρθενία, διότι ἡ κόλαση εἶναι γεμάτη καί ἀπό ὑπερήφανους παρθένοους.

– Ὅταν καυχᾶται κανείς ὅτι εἶναι παρθένοος - ἔλεγε - θά τοῦ πῆ ὁ Χριστός: «Ἐπειδή δέν ἔχεις καί ταπείνωση, πήγαινε στήν κόλαση». Ἐνῶ σ' ἐκεῖνον πού ἦταν ἀμαρ-

τωλός και μετανόησε και ζή ταπεινά μέ συντριβή καρδιάς και όμολογεϊ ότι είναι άμαρτωλός, θά του πη ό Χριστός: «Έλα, παιδί μου, έδω στον γλυκό Παράδεισο».

Έκτός από την ταπείνωση και την μετάνοια τόνιζε πολύ την μελέτη του Θεού, δηλαδή ό νοϋς του ανθρώπου να γυρίζη συνέχεια γύρω από τον Θεό. Επίσης, τόνιζε την μελέτη της Αγίας Γραφής και των Αγίων Πατέρων: Ευεργετικό, Φιλοκαλία, Άγιο Χρυσόστομο, Μέγα Βασίλειο, Γρηγόριο Θεολόγο, Άγιο Μάξιμο, Συμεών Νέο Θεολόγο, Άββα Μακάριο και Άββα Ίσαάκ. «Η μελέτη, έλεγε ό Γέροντας, θερμαίνει και την ψυχή, καθαρίζει και τον νοϋ και έτσι άσκεϊται μέ προθυμία ό άνθρωπος και αποκτάει άρετές, ένω, όταν δέν άσκηται, αποκτάει πάθη».

Μιά μέρα μέ ρώτησε:

– Έσύ, παιδί μου, τί βιβλία διαβάζεις;

Του άπήντησα:

– Άββα Ίσαάκ.

– Πά-πά-πά, παιδί μου! αυτός ό Άγιος είναι μέγανος! Οϋτε έναν ψύλλο δέν σκότωνα ό Άββας Ίσαάκ.

Ήθελε μέ αυτό πού ειπε να τονίση την μέγανη πνευματική ευαισθησία του Αγίου.

Ό Πάπα - Τύχων προσπαθοϋσε να μιμηθῆ τον Άγιο Ίσαάκ, όχι μόνο στό ήσυχαστικό του πνεϋμα αλλά και στην ευαισθησία της πνευματικής του άρχοντιās, και δέν επιβάρυνε κανέναν άνθρωπο. Έλεγε στους Μοναχούς ότι πρέπει να ζοϋν άσκητικά, για να έλευθερωθοϋν από τίς μέριμνες, και όχι να δουλεύουν σαν έργάτες και να τρῶνε σαν κοσμικοί. Γιατί τό έργο του Μοναχοϋ είναι οί μετάνοιες, οί νηστεϊες, οί προσευχές, όχι μόνο για τον έαυτό του αλλά και για όλο τον κόσμο, ζωντανούς και πεθαμένους, και λίγη δουλειά για τά άπαραίτητα, για να μην επιβαρύνη τους άλλους, διότι μέ την πολλή δουλειά και μέριμνα ξεχνάει κανείς τον Θεό. Έλεγε χαρακτηριστικά:

– Ὁ Φαραώ ἔδινε πολλή δουλειά καί πολύ φαγητό στόν λαό τοῦ Ἰσραήλ, γιά νά ξεχάσουν τόν Θεό.

Πρίν ἀρχίση τίς συμβουλές του ὁ Γέροντας, εἶχε τυπικό νά κάνη πρῶτα προσευχή, νά ἐπικαλεσθῆ τό "Ἁγιο Πνεῦμα, γιά νά τόν φωτίση, καί αὐτό συνιστοῦσε καί στούς ἄλλους. Ἔλεγε: «Ὁ Θεός ἄφησε τό "Ἁγιο Πνεῦμα, γιά νά μᾶς φωτίζη. Αὐτό εἶναι νοικοκύρης. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία μας ἀρχίζει μέ τό *Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας*». Ἐνῶ ἔλεγε αὐτά γιά τό "Ἁγιο Πνεῦμα, ἀλλοιωνόταν τό πρόσωπό του, καί πολλοί εὐλαβεῖς ἄνθρωποι τήν ἔβλεπαν αὐτή τήν ἀλλοίωση.

Μερικοί τόν τραβοῦσαν καί καμιά φωτογραφία κρυφά. Ἄλλοι τοῦ ζητοῦσαν εὐλογία γιά νά τόν φωτογραφίσουν, καί αὐτός τό δεχόταν ἀπλά. Σηκωνόταν ἀμέσως, πήγαινε στό Ναό καί φοροῦσε τό Ἄγγελικό του Σχῆμα. Ἐπαιρνε καί τόν Σταυρό στό ἓνα χέρι καί μέ τό ἄλλο ξέπλεκε τήν μεγάλη του γενειάδα, τήν ὁποία ἔδενε κότσο, καί φαινόταν πράγματι σάν τόν Πατριάρχη Ἀβραάμ, ἰδίως στά ὑστερνά του, πού εἶχε γίνει ὀλόλευκος πιά ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά. Ἀφοῦ λοιπόν ἐτοιμαζόταν, στεκόταν κάτω ἀπό τήν ἐλιά, γιά νά τόν φωτογραφίσουν, καί ἔπαιρνε μιά στάση μικροῦ παιδιοῦ. Εἶχε ὠριμάσει πιά πνευματικά καί εἶχε γίνει σάν μικρό παιδί, ὅπως μᾶς συνιστά ὁ Χριστός νά γίνουμε σάν τά ἄκακα παιδιά.

Οἱ Πατέρες πού τόν συμβουλεύονταν, στά γεράματά του τόν ἐπισκέπτονταν πιά τακτικά, γιά νά τοῦ προσφέρουν καμιά βοήθεια, καί τόν ρωτοῦσαν:

– Γέροντα, μήπως θέλεις νά σοῦ κόψουμε ξύλα;

Ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε:

– Κάνετε ὑπομονή, ἐάν δέν πεθάνω τό καλοκαίρι, νά μοῦ κόψετε ξύλα γιά τόν χειμῶνα.

Τό 1968 εἶχε προαισθανθῆ πιά τόν θάνατό του, γιατί συνέχεια ἀνέφερε γιά τόν θάνατο. Τόν εἶχαν ἐγκαταλείψει καί οἱ λίγες σωματικές του δυνάμεις. Μετά τῆς Παναγίας

(τόν Δεκαπενταύγουστο) εἶχε πέσει στό κρεβάτι καί ἔπινε μόνο νερό, γιατί καιγόταν ἐσωτερικά. Παρόλο πού βρισκόταν σ' αὐτή τήν κατάσταση, πάλι δέν ἤθελε νά μένη ἄνθρωπος κοντά του, γιά νά μή τόν περισπᾶ στήν ἀδιάλειπτη προσευχή του.

“Οταν εἶχε πλησιάσει ἡ τελευταία ἐβδομάδα τῆς ζωῆς του ἐπί τῆς γῆς, τότε μοῦ εἶπε νά καθήσω κοντά του, γιατί θά ἀποχωριζόμασταν πιά, ἀφοῦ θά ἔφευγε ἐκεῖνος γιά τήν ἀληθινή ζωή. Ἀκόμη καί αὐτές τίς δέκα ἡμέρες δέν μέ ἄφηνε νά μένω συνέχεια κοντά του, ἀλλά μοῦ ἔλεγε νά πηγαίνω στό διπλανό κελλάκι, γιά νά προσεύχωμαι κι ἐγώ μετά ἀπό τήν μικρή βοήθεια πού τοῦ πρόσφερα. Φυσικά, δέν εἶχα τά ἀπαιτούμενα γιά νά τόν ἀνακουφίσω ὅσο ἔπρεπε, ἀλλά, ἐπειδή δέν εἶχε ἀνακουφισθῆ ποτέ τό ταλαιπωρημένο του σῶμα, καί ἡ ἐλάχιστη βοήθεια τοῦ φαινόταν πολύ μεγάλη.

Μιά μέρα, εἶχα οἰκονομήσει δύο λεμόνια καί τοῦ ἔκανα μιά λεμονάδα. Μόλις ἤπιε λίγο, δροσίστηκε καί μέ κοιτοῦσε παράξενα.

– Πά-πά-πά, παιδί μου! αὐτό τό νερό εἶναι πολύ καλό! Ποῦ τό βρῆκες; Ὁ Χριστός νά σοῦ δώσει σαράντα χρυσά στεφάνια.

Φαίνεται δέν εἶχε πιῆ ποτέ λεμονάδα ἢ εἶχε πιῆ, ὅταν ἦταν πολύ μικρός, καί εἶχε ξεχάσει τήν γεύση της.

Ἐπειδή ἦταν ἀκίνητος πιά στό κρεβάτι, γιατί εἶχε παραδώσει σ' αὐτό τίς λίγες του σωματικές δυνάμεις καί δέν μπορούσε νά σηκωθῆ νά πάη στό Ναό τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὅπου λειτουργοῦσε μέ εὐλάβεια χρόνια ὀλόκληρα, μοῦ ζήτησε νά τοῦ φέρω τόν Σταυρό ἀπό τήν Ἁγία Τράπεζα γιά παρηγοριά. Ὅταν εἶδε τόν Σταυρό, γυάλισαν τά μάτια του καί, ἀφοῦ τόν ἀσπάσθηκε μέ εὐλάβεια, τόν κρατοῦσε σφιχτά στό χέρι του μέ ὅλη τήν δύναμη πού τοῦ εἶχε ἀπομείνει. Εἶχα δέσει καί ἓνα κλωνάρι βασιλικό στόν Σταυρό καί τοῦ ἔλεγα:

– Μυρίζει καλά, Γέροντα;

Ἐκεῖνος μοῦ ἀπαντοῦσε:

– Ὁ Παράδεισος, παιδί μου, μυρίζει πολύ καλύτερα.

Μιά μέρα ἀπό ἐκεῖνες τίς τελευταῖες του, εἶχα βγεῖ ἔξω, γιά νά τοῦ φέρω λίγο νερό. Ὄταν ἄνοιξα μετά καί μπῆκα στό κελλί του, μέ κοιτοῦσε παράξενα καί μοῦ λέγει:

– Ἐσύ, ὁ Ἅγιος Σέργιος εἶσαι;

– Ὁχι, Γέροντα, εἶμαι ὁ Παῖσιος.

– Τώρα, παιδί μου, ἦταν ἐδῶ ἡ Παναγία, ὁ Ἅγιος Σέργιος καί ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ. Ποῦ πῆγαν;

Κατάλαβα ὅτι κάτι γίνεται καί τόν ρώτησα:

– Τί σοῦ εἶπε ἡ Παναγία;

– Θά περάση ἡ Πανήγυρη καί μετά θά μέ πάρη.

Ἦταν ἀπόγευμα, παραμονή τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, 7 Σεπτεμβρίου τοῦ 1968 καί μετά ἀπό τρεῖς ἡμέρες, στίς 10 Σεπτεμβρίου, ἀναπαύθηκε ἐν Κυρίῳ.

Τήν προτελευταία ἡμέρα μοῦ εἶχε πει ὁ Γέροντας:

– Αὔριο θά πεθάνω καί θέλω νά μή κοιμηθῆς, γιά νά σέ εὐλογήσω.

Ἐγώ τόν λυπόμουνα ἐκεῖνο τό βράδυ, πού κουραζόταν, γιατί συνέχεια τρεῖς ὥρες εἶχε τά χέρια του ἐπάνω στό κεφάλι μου, μέ εὐλογοῦσε καί μέ ἀσπαζόταν γιά τελευταία φορά. Γιά νά ἐκφράση καί τήν εὐγνωμοσύνη του γιά τό λίγο νερό πού τοῦ εἶχα δώσει στά τελευταῖα του, μοῦ ἔλεγε:

– Γλυκό μου Παῖσιο, ἐμεῖς, παιδί μου, θά ἔχουμε ἀγάπη εἰς αἰῶνας αἰώνων ἡ ἀγάπη εἶναι ἀκριβή ἡ δική μας. Ἐσύ θά κάνης εὐχή ἀπό ἐδῶ, καί ἐγώ θά κάνω ἀπό τόν Οὐρανό. Πιστεύω ὅτι θά μέ ἐλεήση ὁ Θεός, γιατί ἐξήντα χρόνια, παιδί μου, Καλόγηρος, συνέχεια ἔλεγα *Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με.*

Ἐλεγε ἐπίσης:

– Ἐγώ θά λειτουργῶ πιά στόν Παράδεισο. Ἐσύ νά

κάνης εὐχή ἀπό ἐδῶ, καί ἐγώ θά ἔρχωμαι κάθε χρόνο νά σέ βλέπω. Ἐάν ἐσύ θά καθήσης ἀτό Κελλί αὐτό, ἐγώ θά ἔχω χαρά, ἀλλά ὅπως ὁ Θεός θέλει, παιδί μου. Σοῦ ἔχω καί κουμπάνια, γιά τρία χρόνια κονσέρβες, καί μοῦ ἔδειχνε, δίπλα, ἔξι μικρά κουτιά σαρδέλες καί ἄλλα τέσσερα κουτιά καλαμάρια, πού τά εἶχε φέρει κάποιος ἀπό καιρό, καί ἔμειναν στήν ἴδια θέση, ὅπου τά εἶχε ἀφήσει ὁ ἐπισκέπτης τότε. (Γιά μένα αὐτές οἱ κονσέρβες δέν ἔφθαναν οὔτε γιά μιᾶ ἐβδομάδα).

Ξανά ἐπανελάμβανε ὁ Γέροντας:

– Ἐμεῖς, παιδί μου, θά ἔχουμε ἀκριβή ἀγάπη εἰς αἰῶνας αἰώνων, καί θά ἔρχωμαι κάθε χρόνο νά σέ βλέπω, καί τά μάτια του ἔτρεχαν δάκρυα συνέχεια.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐκεῖνες οἱ δέκα τελευταῖες ἡμέρες πού παρέμεινα κοντά του, ἦταν ἡ μεγαλύτερη εὐλογία τοῦ Θεοῦ γιά μένα, γιατί βοηθήθηκα περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά, ἀφοῦ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά τόν ζήσω λίγο ἀπό κοντά καί νά τόν γνωρίσω καλύτερα. Αὐτό πού μοῦ ἔκανε μεγαλύτερη ἐντύπωση ἦταν τό πόσο στά ζεστά εἶχε πάρει τό θέμα τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς! Δίπλα ἀπό τό κρεβάτι του εἶχε ἔτοιμες ἐπιστολές, γιά νά τίς ταχυδρομήσω, μόλις πεθάνη, σέ γνωστούς του Ἐπισκόπους, γιά νά τόν μνημονεύουν. Ἐπίσης μοῦ ἔδωσε ἐντολή νά φέρω Ἐπίσκοπο νά τόν διαβάση στόν τάφο καί νά τόν ἀφήσω ἐκεῖ – νά μή τοῦ κάνω τήν ἐκταφή – μέχρι τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Εἶχα εἰδοποιήσει ἐν τῷ μεταξύ στό Μοναστήρι ὅτι εἶναι πιά στά τελευταῖα του ὁ Παπα - Τύχων, καί ἦρθε ὁ Πατήρ Βασίλειος, γιά νά τόν ἐτοιμάσουμε. Ἐβλεπες πιά σιγά - σιγά νά σβήνη ὁ Γέροντας, σάν τό κανδήλι, πού τελειώνει τό λάδι ἀπό τήν κούπα καί μένει λίγο στό φυτίλι, καί κάνει τίς τελευταῖες του ἀναλαμπές.

Ἔτσι μᾶς ἔφυγε ἡ ἀγιασμένη του ψυχή καί μᾶς ἄφησε τό σῶμα του καί ἓνα μεγάλο κενό. Τόν ἐτοιμάσαμε οἱ

δυό μας καί εἰδοποιήσαμε τό πρωῖ καί τούς ἄλλους Πατέρες, καί τοῦ διάβασαν τήν νεκρώσιμη ἀκολουθία οἱ γνωστοί του Ἱερεῖς μέ εὐλάβεια. Μᾶς ἄφησε πόνο, φυσικά, στίς ψυχές μας μέ τόν ἀποχωρισμό του, γιατί ἡ παρουσία του ἔπαιρνε πόνο καί σκορποῦσε παρηγοριά. Τώρα πιά ὁ Γέροντας θά μᾶς ἐπισκέπτεται ἐκεῖνος ἀπό τόν Οὐρανό καί θά μᾶς βοηθήη περισσότερο. Ἐλλωστε, τό εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ ἴδιος: «Ἐγώ θά ἔρχωμαι κάθε χρόνο νά σε βλέπω».

Πέρασαν τρία χρόνια ὀλόκληρα, χωρίς νά μοῦ παρουσιασθῆ, καί αὐτό μέ ἔβαλε σέ λογισμούς: «μήπως ἔσφαλα σέ κάτι;» Μετά ἀπό τρία χρόνια μοῦ ἔκανε τήν πρώτη του ἐπίσκεψη. Ἐάν ἐννοοῦσε ὁ Γέροντας ὅτι τό «...κάθε χρόνο» θά ἄρχιζε μετά ἀπό τά τρία χρόνια, αὐτό μέ παρηγορεῖ, γιατί ἔτσι δέν ἤμουν ἐγώ αἰτία σ' αὐτό τό θέμα.

Ἡ πρώτη λοιπόν φορά ἦταν στίς 10 Σεπτεμβρίου 1971, βράδυ, μετά τό μεσονύκτιο. Ἐνῶ ἔλεγα τήν εὐχή, βλέπω ξαφνικά τόν Γέροντα νά μπαίνει στό κελλί! Πετάχτηκα καί τοῦ ἔπιασα τά πόδια καί τά φιλοῦσα μέ εὐλάβεια. Δέν κατάλαβα ὅμως πῶς ξεγαντζώθηκε ἀπό τά χέρια μου καί, καθώς ἔφευγε, τόν εἶδα νά μπαίνει στό Ναό, καί ἔξαφανίστηκε. Φυσικά, τά χάνει κανεῖς ἐκείνη τήν ὥρα, ὅταν συμβαίνουν τέτοια γεγονότα. Οὔτε καί μπορεῖ νά τά ἐξηγήσῃ αὐτά μέ τήν λογική, γι' αὐτό καί λέγονται θαύματα. Ἐναψα ἀμέσως τό κερί, γιατί μόνο τό κανδήλι εἶχα ἀναμμένο, ὅταν συνέβη αὐτό, γιά νά σημειώσω στό ἡμερολόγιο τήν ἡμέρα αὐτή πού μοῦ εἶχε παρουσιασθῆ ὁ Γέροντας, γιά νά τό θυμᾶμαι. Ὄταν εἶδα ὅτι ἦταν ἡ ἡμέρα πού εἶχε κοιμηθῆ ὁ Γέροντας (10η Σεπτεμβρίου), πολύ λυπήθηκα καί ἐλέγχθηκα, πού μοῦ πέρασε τελείως ἀπαράτηρητη ἐκείνη ἡ ἡμέρα. Πιστεύω νά μέ συγχώρησε ὁ καλός Πατέρας, γιατί ἐκείνη τήν ἡμέρα, ἀπό τό φῶτισμα μέχρι τό ἡλιοβασίλεμα, εἶχα ἐπισκέπτες στό Καλύβι καί

εἶχα κουραστῆ καί ζαλιστῆ καί ξεχάστηκα τελείως. Ἄλλιῶς, κάτι θά ἔκανα γιά νά βοηθηθῶ ὁ ἴδιος καί νά δώσω λίγη χαρά στόν Γέροντα μέ ὀλονύκτια προσευχή.

Δέν ξέρω ἐάν εἶχε παρουσιασθῆ σέ ἄλλον, πρίν ἀπό τήν πρώτη αὐτή ἐπίσκεψη πού μοῦ ἔκανε. Στό Κελλί μου πάντως εἶχε παρουσιασθῆ καί σ' ἓναν ἄγνωστο Μοναχό (πρῶην Καρακαλληνό), στόν Πατέρα Ἀνδρέα, ὡς ἐξῆς:

Εἶχε ἔρθει στό Κελλί μου, γιά νά τόν ἐξυπηρετήσω σέ κάτι πού ἤθελε. Φυσικά, οὔτε μέ γνώριζε οὔτε καί ἐγώ τόν γνώριζα. Περίμενε λοιπόν ἔξω ἀπό τό Κελλί μου, κάτω ἀπό τήν ἐλιά, γιατί νόμιζε ὅτι ἀπουσιάζω. Ἐγώ ἤμουν μέσα στό ἐργαστήρι καί δέν ἀκουγόμουν, γιατί βερνίκωνα εἰκονάκια. Ὄταν τελείωσα, ἔψαλα τό Ἅγιος ὁ Θεός καί βγῆκα ἔξω. Μόλις μέ εἶδε ὁ Πατήρ Ἀνδρέας, ξαφνιασθηκε καί μοῦ διηγήθηκε μέ θαυμασμό τό ἐξῆς γεγονός:

«Ἐνῶ περίμενα κάτω ἀπό τήν ἐλιά, εἶχαν κλείσει τά μάτια μου, ἀλλά τίς αἰσθήσεις μου τίς εἶχα. Βλέπω, λοιπόν, ἓναν Γέροντα νά βγαίνει ἀπό ἐκεῖνα τά δενδρόλιβανα καί νά μοῦ λέη:

– Ποιόν περιμένεις;

Καί ἐγώ τοῦ ἀπήντησα:

+ Τόν Πατέρα Παῖσιο.

Ὁ Γέροντας μοῦ εἶπε:

– Ἐδῶ εἶναι, καί ἔδειχνε μέ τό δάκτυλο πρὸς τό κελλί.

»Ἐκείνη τήν στιγμή πού ἔδειχνε, ἄκουσα νά ψέλνης τό Ἅγιος ὁ Θεός καί βγῆκες ἔξω. Αὐτός, Πάτερ Παῖσιε, θά εἶναι κανένας Ἅγιος, γιατί τούς καταλαβαίνω. Ἐχω ἰδεῖ καί ἄλλες φορές τέτοια!»

Τότε τοῦ διηγήθηκα μερικά γιά τόν Γέροντα καί τοῦ εἶπα ὅτι ἐκεῖ στά δενδρόλιβανα εἶναι ὁ τάφος του. Εἶχα φυτέψει γύρω - γύρω δενδρόλιβανα, τά ὁποῖα εἶχαν μεγαλώσει, καί δέν διακρινόταν ὁ τάφος, γιά νά μή πατιέται τό Λείψανό του, μιά πού μοῦ ἔδωσε ἐντολή νά μή τοῦ κάνω ἐκταφή.

Νομίζω ὅτι ἀπό τά λίγα αὐτά πού ἀνέφερα καί ἀπό τά λίγα πού ἔγραψα γύρω ἀπό τήν ζωή τοῦ σεβαστοῦ Γέροντος, πολλά θά καταλάβουν ὅσοι ἔχουν ἐσωτερικά βιώματα. Φυσικά, ὅσοι ζοῦνε ταπεινά καί στήν ἀφάνεια μποροῦν νά καταλάβουν πόσο ἀδικοῦνται οἱ Ἅγιοι, μέ τό νά βλέπουμε μόνο τίς ἐξωτερικές ἀρετές τῶν Ἁγίων – ὅσες δέν κρύβονται – καί αὐτές μόνο νά γράφουμε, ἐνῶ ὁ πνευματικός πλοῦτος τῶν Ἁγίων μᾶς εἶναι σχεδόν ἄγνωστος. Αὐτά τά λίγα, συνήθως, πού ἔχουμε ἀπό τούς Ἁγίους ἢ τούς ξέφυγαν, διότι δέν μπόρεσαν νά τά κρύψουν, ἢ τούς ἀνάγκαζε ἡ μεγάλη τους ἀγάπη νά κάνουν αὐτή τήν πνευματική ἐλεημοσύνη.

Φυσικά, μόνο ὁ Θεός γνωρίζει τά πνευματικά μέτρα τῶν Ἁγίων. Οὔτε καί οἱ ἴδιοι οἱ Ἅγιοι τά γνώριζαν, διότι οἱ Ἅγιοι μόνο τίς ἀμαρτίες τους μετροῦσαν καί ὄχι τά πνευματικά τους μέτρα. Ἐχοντας λοιπόν ὑπ' ὄψιν μου τό ἅγιο αὐτό τυπικό τῶν Ἁγίων, πού δέν ἀναπαύονται στούς ἀνθρώπινους ἐπαίνους, προσπάθησα νά περιοριστῶ στά ἀπαραίτητα γεγονότα.

Πιστεύω ὅτι εἶναι εὐχαριστημένος καί ὁ Παπα - Τύχων καί δέν θά παραπονεθῆ, ὅπως παραπονέθηκε σ' αὐτόν ὁ φίλος του Γερο - Σιλουανός, ὅταν εἶχε γράψει γιά πρώτη φορά τόν Βίο του ὁ Πατήρ Σωφρόνιος. Εἶχε παρουσιασθῆ τότε ὁ Γερο - Σιλουανός στόν Παπα - Τύχωνα καί τοῦ εἶπε:

– Αὐτός ὁ εὐλογημένος Πατήρ Σωφρόνιος πολλά ἐγκώμια μοῦ ἔγραψε· δέν τό ἤθελα.

Γι' αὐτό φυσικά εἶναι καί Ἅγιοι. Ἐπειδή ἀπέφευγαν τήν ἀνθρώπινη δόξα, τοῦς δόξασε ὁ Θεός.

Οἱ εὐχές τοῦ Παπα - Τύχωνα καί ὄλων τῶν γνωστῶν καί ἀγνώστων Ἁγίων νά μᾶς βοηθᾶνε στά δύσκολα χρόνια πού περνᾶμε. Ἀμήν.

(Ἀκολουθεῖ ἡ προσευχή τοῦ Γέροντα, πού εἶχε γράψει μέ πολύ πόνο καί πολλά δάκρυα καί τήν ἔστειλε στίς

πονεμένες ψυχές τῆς Ρωσίας σάν βάλαμο ἀπό τό Περιβόλι τῆς Παναγίας).

«Δόξα εἰς τόν Γολγοθᾶ τοῦ Χριστοῦ».

ὦ Θεῖε Γολγοθᾶ, ἁγιασμένε μέ τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ! Σέ παρακαλοῦμε, πές μας πόσες χιλιάδες ἁμαρτωλῶν μέ τήν Χάρη τοῦ Χριστοῦ, τήν μετάνοια καί τά δάκρυα καθάρσεις καί γέμισες τόν νυμφώνα τοῦ Παραδείσου; ὦ! μέ τήν ἀγάπη σου τήν ἄρρητη, Χριστέ Βασιλιά, μέ τήν Χάρη Σου ὅλα τά οὐράνια παλάτια γέμισες ἀπό μετανοοῦντας ἁμαρτωλούς. Σύ καί ἐδῶ κάτω ὅλους ἐλεεῖς καί σώζεις. Καί ποιός μπορεῖ ἀντάξια νά Σέ εὐχαριστήση, ἔστω κι ἂν εἶχε Ἄγγελικό νοῦν; Ἄμαρτωλοί, ἐλάτε γρήγορα. Ὁ Ἅγιος Γολγοθᾶς εἶναι ἀνοικτός καί ὁ Χριστός εὐσπλαγχνος. Προσπέσετε πρὸς Αὐτόν καί φιλήσετε τά ἅγια Του πόδια.

Μόνον Αὐτός σάν εὐσπλαγχνος μπορεῖ νά γιατρέψη τίς πληγές σας! ὦ, θά εἴμαστε εὐτυχεῖς, ὅταν ὁ πολυεὐσπλαγχνος Χριστός μᾶς ἀξιῶση μέ μεγάλη ταπείνωση καί φόβο Θεοῦ καί καυτά δάκρυα νά πλύνωμε τά πανάχραντά Του πόδια καί μέ ἀγάπη νά τά φιλήσουμε! Τότε ὁ Χριστός εὐσπλαγχνος θά εὐδοκήση νά πλύνῃ τίς ἁμαρτίες μας καί θά μᾶς ἀνοίξῃ τίς πόρτες τοῦ Παραδείσου, ὅπου μέ μεγάλη χαρά, μαζί μέ τούς Ἄρχαγγέλους καί Ἄγγελους, τά Χερουβεῖμ καί τά Σεραφεῖμ καί μέ ὅλους τούς Ἁγίους, αἰώνια θά δοξάζωμεν τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου, τόν γλυκύτατο Ἰησοῦ Χριστό, τόν Ἄμνό τοῦ Θεοῦ μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, τήν Ὁμοούσιο καί ἀδιαίρετο Τριάδα.

Ἱερομόναχος Τύχων - Ἅγιον Ὄρος

Γράφτηκε ὁ Βίος τοῦ Γέροντα στίς 26 Μαΐου, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κάρπου, τό 1977, στό Σταυρονικητιανό Κελλί «Τίμιος Σταυρός». Δόξα σοι ὁ Θεός!

Μοναχός Παῖσιος

Ὁ Γερο - Εὐλόγιος (ὁ ὑποτακτικός τοῦ Χατζη - Γεώργη)

Πάνω ἀπό τίς Καρυές, πρὸς τὸ Βατοπέδι, εἶναι τὸ Κελλί τοῦ Ἁγίου Γεωργίου «Φανερωμένου». Ἐκεῖ ἀσκήτευαν ἕξι «Χατζη - Γεωργιάτες» μέ Γέροντα τὸν μεγαλύτερο παραδελφὸ τους, Γερο - Εὐλόγιο. Ἀργότερα δέ, εἶχαν προστεθῆ ἄλλοι δύο ἀδελφοὶ στήν Συνοδιά τους, ὁ Πατήρ Παχώμιος καὶ ὁ Πατήρ Γεώργιος, καὶ ἔγιναν ἐγγόνια τοῦ Χατζη - Γεώργη.

Χαίρεται κανεῖς, ὅταν βλέπη αὐτὴ τὴν ἁγία Πατερική συνέχεια καὶ θεία μετάδοση τῆς Καλογερικῆς, ἀπὸ τοὺς Ὁσίους Παπποῦδες στὸν Ὁσιο Πατέρα Χατζη - Γεώργη, καὶ ἀπὸ τὸν Πατέρα στὰ παιδιά καὶ στὰ ἐγγόνια! Ἀξίζει, φυσικά, νὰ γράψη πολλὰ γι' αὐτούς, ὅπως καὶ γιὰ τὸν Γερο - Εὐλόγιο. Ἐπειδὴ ὅμως ἔγραψε καὶ ἕνας Πατέρας ἀπὸ τὴν Σιμωνόμετρα, πατριώτης του, γι' αὐτὸ ἐγὼ θά περιοριστῶ μόνον σ' ἕνα περιστατικό ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, πῶς πάλευε μέ τοὺς δαίμονες μέχρι τὰ βαθιά του γεράματα ὁ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Γερο - Εὐλόγιος!

Ὅταν εἶχε γεράσει πιά ὁ Γέροντας, ἀφοῦ εἶχε περάσει τὰ ἑκατὸ του χρόνια, καθόταν σ' ἕναν καναπέ καὶ ἔλεγε συνέχεια τὴν εὐχή. Μιά μέρα λοιπὸν οἱ δύο ὑποτακτικοὶ του, ὁ Πατήρ Παχώμιος καὶ ὁ Πατήρ Γεώργιος, εἶχαν πάει νὰ μάσουν ἐλιές, καὶ ὁ Γέροντας ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἀκουμπισμένος στὸν καναπέ ἔλεγε τὴν εὐχή. Γιὰ μιὰ στιγμή ἄκουσε πολὺ θόρυβο μέσα στό κελλί του καὶ διέκοψε τὴν εὐχή. Ὁρμησαν τότε ἐπάνω του τριάντα δαίμονες, τὸν πέταξαν κάτω στό πάτωμα καὶ τὸν ἔδειραν γερά. Φυσικά, δέν μπορούσε νὰ σηκωθῆ πιά τὸ Γεροντάκι μετὰ ἀπὸ τόσο πολὺ ξύλο! Ὅταν ἔγινε μεσημέρι, γύρισαν οἱ Πατέρες ἀπὸ τὴν δουλειά καὶ φώναζαν τὸν Γέροντα νὰ τοὺς ἀνοίξη τὴν πόρτα. Ἀλλά ποῦ νὰ ἀκούση τὸ

καϋμένο Γεροντάκι και πῶς νά σηκωθῆ στήν κατάσταση πού βρισκόταν; Ὁ Πατήρ Γεώργιος, ἀνήσυχος, πέρασε ἀπό ἕνα παραθυράκι, ἄνοιξε τήν πόρτα, και προχώρησαν και οἱ δύο Πατέρες μέ ἀγωνία στό κελλί τοῦ Γέροντα. Ἄλλά τί νά ἰδοῦν; Τόν Γερο - Εὐλόγιο πεσμένο στό πάτωμα, χτυπημένο και νά τούς λήη ψύχραιμα:

– Ἀκοῦς! τριάντα δαίμονες μαζεύτηκαν, γιά νά μέ δείρουν! δέν ἦταν ἕνας και δύο!

Στό κελλί του εἶχε ἕναν ξύλινο Σταυρό κρεμασμένο και μπροστά του συνήθως προσευχόταν. Κάποτε, τήν ὥρα πού προσευχόταν, ἦρθε ἕνας διάβολος ἀπό τό παράθυρο, γιά νά πειράξη τόν Γέροντα.

Βλέπει ξαφνικά ὁ Γερο - Εὐλόγιος τόν Σταυρό νά ξεκρεμιέται ἄνευ τῆς τοῦ, νά πλησιάζη τόν διάβολο, και νά ἐξαφανίζεται ἀμέσως ὁ ἔξω ἀπό ἐδῶ. Μετά εἶδε πάλι τόν Σταυρό ἄνευ τῆς τοῦ νά ξανακρεμιέται στήν θέση του.

Ἔτσι ἀγωνιζόταν ὁ Γερο - Εὐλόγιος μέχρι τά ἑκατόν ὀκτώ του χρόνια. Και ἀφοῦ ὠρίμασε πιά πνευματικά και ἔπρεπε νά ἀναχωρήσῃ ἀπ' αὐτή τήν ζωή γιά τήν αἰώνια μέ τόν πνευματικό του πλοῦτο, ἔλαβε πληροφορία ἀπό τόν Θεό νά ἐτοιμασθῆ και νά ἐτοιμάσῃ και τά Καλογέρια του, δίνοντας τίς τελευταῖες του συμβουλές μαζί μέ τήν εὐχή του:

– Ἐγώ, Καλογέρια μου, φεύγω πιά, πηγαίνω κοντά στόν Ἅγιο Ἀντώνιο. Ἀργότερα θά ἔρθετε κι ἐσεῖς ἐκεῖ κοντά, στόν Παράδεισο. Ἐσύ, Πάτερ Γεώργιε, θά ζήσης ὀγδόντα χρόνια.

Ζήτησε μετά και κοινώνησε και ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ εὐλογημένος τοῦ Θεοῦ Εὐλόγιος, στίς 11-4-1948.

Ὁ Πατήρ Γεώργιος λοιπόν, ὅταν ἔκλεισε τά ὀγδόντα, ἔλεγε:

– Ἐφέτος θά πεθάνω ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ Γέροντας.

Ὁ γιατρός βλέποντας τήν δυνατή κράση του, τοῦ ἔλεγε:

– Ἐσύ θά ζήσης ἄλλα τριάντα χρόνια.

Μόλις ἔκλεισε τά ὀγδόντα ὁ Πατήρ Γεώργιος, ἔκλεισε καί τά μάτια του, καί ὅλοι θαύμασαν!

Ὁ Γερο - Παχώμιος

(ὁ ὑποτακτικός τοῦ Γερο - Εὐλόγιου καί
ἑγγονός τοῦ Χατζη - Γεώργη)

Οπως καί γιά τόν Γερο - Εὐλόγιο, ἔτσι καί γιά τόν εὐλογημένο ὑποτακτικό του, τόν Πατέρα Παχώμιο, θά ἀναφέρω καί γι' αὐτόν κάτι ἀπό τό τέλος τῆς ζωῆς του, καί οἱ εὐλαβεῖς ἀγωνιστές, πού ἔχουν ἀγνοῦς λογισμούς, θά καταλάβουν τήν ἐξαγνισμένη ψυχή τοῦ Γερο - Παχώμιου!

Τρεῖς μέρες λοιπόν πρὶν ἀπό τόν θάνατό του, ἡμέρα Πέμπτη, ὁ Γερο - Παχώμιος κάλεσε τόν Πατέρα Γεώργιο καί τοῦ λέει:

— Κάνε ἀγάπη, Πάτερ Γεώργιε, καί πήγαινε στήν Κολετσοῦ νά ἀγοράσης ψάρια γιά τήν Πανήγυρη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, πού ἔχουμε τήν Δευτέρα. Νά ἀγοράσης ὅμως αὐτή τήν φορά πολλά ψάρια, γιατί θά ἔχετε δύο Πανηγύρια ἐσεῖς. Ἐγώ θά γιορτάσω στόν Οὐρανό μέ τόν Ἁγιο Γεώργιο δέν θά εἶμαι μαζί σας.

Πηγαίνει ἀμέσως στήν Κολετσοῦ ὁ Πατήρ Γεώργιος, φέρνει τά ψάρια καί τά ἐτοιμάζει, γιά νά μή χαλάσουν.

Τήν Παρασκευή ὁ Γερο - Παχώμιος στέλνει πάλι τόν Πατέρα Γεώργιο νά καλέση τούς Πατέρες γιά τήν Πανήγυρη καί τοῦ λέει:

— Νά πῆς στούς Πατέρες νά κανονίσουν καί τίς δου-

λειές τους, γιατί θά ἔχουν δυό Πανηγύρια: τήν κηδεία μου μέ τό μνημόσυνο καί τήν ἐπομένη τήν μνήμη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

ἌΟ Πατήρ Γεώργιος τό ἀνήγγειλε στούς Πατέρες, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Γερο - Παχώμιος. Τό Σάββατο τό πρωῖ τόν ἔστειλε νά εἰδοποιήση τόν Παπα - Δημήτρη νά ἔλθῃ νά τόν κοινωνήσῃ. Μόλις εἶδε τόν Ἱερέα, ἄρχισε νά ψέλνῃ χαρούμενος *Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ* καί μόλις κοινωνήσῃ εἶπε «Δόξα τῷ Θεῷ!» Ἄσπάσθηκε μετά τούς Πατέρες, πού βρίσκονταν κοντά του, καί ἔφυγε γιά τούς Οὐρανούς ἡ ἀγιασμένη του ψυχή τό ἔτος 1974, στίς 22 Ἀπριλίου.

Τήν Κυριακή ἔγινε ἡ κηδεία καί τό μνημόσυνο μέ τήν τράπεζα τῆς μιᾶς Πανήγυρης, καί τήν Δευτέρα γιόρτασαν τόν Ἁγιο Γεώργιο, κι ἔγινε τό δεύτερο Πανηγύρι. ἌΟ Πατήρ Παχώμιος ὅμως γιόρτασε μέ τόν Ἁγιο Γεώργιο στόν Οὐρανό, ὅπως εἶπε, καί χόρτασε ἀπό τά κάλλη τοῦ Παραδείσου καί μέθυσε ἀπό τό πνευματικό κρασί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μαζί μέ τόν Ἁγιο Γεώργιο.

ἌΟ Καλός Θεός νά ἀξιῶσῃ καί ἐμᾶς νά γευθοῦμε λίγο ἀπ' αὐτό. Ἀμήν.

ἌΟ Ἄναχωρητής τοῦ Ἁθωνα, Πατήρ Σεραφεῖμ

Ενας εὐλαβῆς νέος ἀπό τήν Ἁθήνα, ἀπό πλούσια οἰκογένεια, εἶχε χάσει τήν μητέρα του ἀπό βαριά ἀρρώστια, καί ὄλως ξαφνικά πέθανε καί ὁ πατέρας του μετά ἀπό λίγο διάστημα. ἌΟ θάνατος τῶν γονέων του τόν συγκλόνησε πολύ, καί αὐτό ἔγινε αἰτία νά φιλοσοφήσῃ τήν ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου. Μοιράζει λοιπόν ὄλη του τήν περιουσία στούς φτωχοῦς, ἀφήνει τό μεγάλο του ἐμ-

πορικό κατάστημα στους ύπαλλήλους του και έρχεται στο "Άγιον" Όρος.

Περνώντας από την Νέα Σκήτη, γνώρισε τον Παπα - Νεόφυτο που έμενε στην Καλύβη του 'Αγίου Δημητρίου, όπου φιλοξενήθηκε και εξομολογήθηκε. 'Ο Παπα - Νεόφυτος του διηγήθηκε πολλά για τους 'Ασκητάς, και άναψε πολύ ό θεϊος του πόθος, όταν άκουσε για τους 'Αναχωρητάς στην κορυφή του "Αθωνα. Ζήτησε μετά εύλογία από τον Παπα - Νεόφυτο να τον δεχθῆ στην Συνοδιά του, να καρῆ Μοναχός, και μετά να του δώσει εύλογία να άσκητέψη ψηλά στον "Αθωνα. 'Ο Παπα - Νεόφυτος, επειδή τον είδε πολύ ταπεινό και εύλαβή, τον δέχθηκε, αλλά τον κράτησε με τά λαϊκά και τον προετοίμασε πνευματικά, άθόρυβα, πέντε χρόνια, χωρίς να γνωρίζουν οί άλλοι τον ιερό σκοπό του νέου, ό όποιος απέφευγε άκόμη και τις συναντήσεις με τους Πατέρες της Σκήτης. 'Αφοῦ λοιπόν εκπαιδεύτηκε πνευματικά πέντε χρόνια, τον έκανε Μοναχό ό Γέροντας, τον ονόμασε Σεραφείμ και του έδωσε την εύχή του να άσκητέψη ψηλά στον "Αθωνα, χωρίς να βλέπη άνθρωπο.

Μετά από τρία χρόνια ἤρθε μιά φορά, όπως μου διηγήθηκε ό Παπα - Διονύσιος, ό παραδελφός του, και τους διηγόταν τους πειρασμούς που συνήντησε στις αρχές, πως τον άπειλοῦσαν οί δαίμονες συνέχεια. Μιά νύχτα μάλιστα του πέταξαν μιά παλιά λαμαρίνα, που είχε μπροστά από την σπηλιά του, για να έμποδίζη λίγο τον πολύ άέρα και την βροχή. 'Ο Πατήρ Σεραφείμ όχι μόνο δέν ταραχτηκε, αλλά χαμογελώντας είπε στους δαίμονες:

— Θεός συγχωρέσοι! καλά κάνατε, γιατί έγώ είχα άσχημύνει την σπηλιά με την λαμαρίνα που έβαλα.

Είχε εμφανισθῆ άλλη μιά φορά μετά από πέντε χρόνια ό Πατήρ Σεραφείμ, και ό Παπα - Νεόφυτος του είχε δώσει ένα 'Αρτοφόριο με "Άγιον" Άρτο, και έφυγε πάλι για την κορυφή του "Αθωνα και δέν ξαναφάνηκε πιά.

Ὁ Πατήρ Σεραφεῖμ ἔγινε Ἄγγελος «Σεραφεῖμ»!
 Πῶς νά μή πετάξη, ἀφοῦ ὅλα τὰ πέταξε γιά τόν Χριστό!
 Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἀμήν.

Ὁ ἄγνωστος Ἀναχωρητής
(μᾶλλον ἓνας ἀπό τούς ἀφανεῖς
Ἀναχωρητάς τοῦ Ἁθωνα)

Ὅταν εἶχα ἔρθει στό Ἁγιον Ὄρος γιά πρώτη φορά, τό 1950, ἀνεβαίνοντας ἀπό τά Καυσοκαλύβια γιά τήν Ἁγία Ἄννα, εἶχα χάσει τόν δρόμο ἀντί νά πάρω τόν δρόμο γιά τήν Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης, προχώρησα γιά τήν κορυφή τοῦ Ἁθωνα. Ἀφοῦ βάρδισα ἀρκετά, κατάλαβα ὅτι πάω ψηλά καί ἔψαχνα νά βρῶ κανένα μονοπάτι νά βγῶ σύντομα. Ἐπάνω λοιπόν σ' αὐτή τήν ἀγωνία μου, ἐνῶ παρακαλοῦσα τήν Παναγία νά μέ βοηθήση, ξαφνικά μου παρουσιάζεται ἓνας Ἀναχωρητής μέ φωτεινό πρόσωπο – θά ἦταν γύρω στά ἑβδομήντα χρόνια – πού ἔδειχνε ἀπό τήν ἐνδυμασία του νά μήν εἶχε ἐπαφή μέ ἀνθρώπους. Φοροῦσε ἓνα ζωστικό σάν ἀπό караβοπάνι, ἀλλά πολύ ξεθωριασμένο καί κατατρυπημένο. Τίς δέ τρύπες τίς εἶχε πιασμένες μέ ξύλινα σουβλιά, ὅπως πιάνουν οἱ γεωργοί τά τρύπια σακιά, ὅταν δέν ἔχουν σακοράφα καί σπάγγο. Εἶχε ἐπίσης ἓναν τουρβά δερμάτινο, ξεθωριασμένο καί τίς τρύπες πιασμένες πάλι μέ τόν ἴδιο τρόπο. Στόν δέ λαιμό του εἶχε μιά χονδρή ἀλυσίδα, πού κρατοῦσε ἓνα κουτί μπροστά στό στήθος του. Φαίνεται εἶχε κάτι τό ἱερό!

Πρὶν λοιπόν τόν ρωτήσω ἐγώ, μου εἶπε ἐκεῖνος:

– Παιδί μου, δέν πάει γιά τήν Ἁγία Ἄννα αὐτός ὁ δρόμος, καί μου ἔδειξε τό μονοπάτι.

Ἀπ' ὄλο τό παρουσιαστικό του φαινόταν Ἅγιος!

Ρώτησα μετά τόν Ἐρημίτη:

– Ποῦ μένεις, Γέροντα;

Κι ἐκεῖνος μοῦ ἀπήντησε:

– Κάπου ἐδῶ, καί μοῦ ἔδειχνε τήν κορυφή τοῦ ἹΑθωνα.

Ἐπειδή εἶχα περιπλανηθῆ δεξιά καί ἀριστερά, ψάχνοντας νά βρῶ Γέροντα νά μέ πληροφορῆ ἐσωτερικά, εἶχα ξεχάσει καί τί ἡμέρα εἶναι καί πόσο ἔχει ὁ μήνας. Ρώτησα λοιπόν τόν Ἐρημίτη καί μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν Παρασκευή. Μετά ἔβγαλε ἕνα μικρό σακουλάκι δερμάτινο, τό ὁποῖο εἶχε μέσα κάτι ξυλάκια μέ χαρακιές, καί ἀπό τίς χαρακιές, πού εἶδε, μοῦ εἶπε πόσο εἶχε ὁ μήνας. Πῆρα μετά τήν εὐχή του, προχώρησα ἀπό τό μονοπάτι πού μοῦ ἔδειξε καί βγῆκα στήν Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἁννης. Ὁ νοῦς μου ὁμως συνέχεια γύριζε στό φατεινό πρόσωπο τοῦ Ἁναχωρητοῦ, πού ἀκτινοβολοῦσε.

Ἀργότερα, ὅταν εἶχα ἀκούσει ὅτι ὑπάρχουν στήν κορυφή τοῦ ἹΑθωνα δώδεκα Ἁναχωρηταί – ἄλλοι ἔλεγαν ἑπτά – εἶχα μπῆ σέ λογισμούς καί τό εἶχα διηγηθῆ σέ ἔμπειρους Γεροντάδες αὐτό πού εἶδα, οἱ ὁποῖοι μοῦ εἶπαν:

– Θά ἦταν καί αὐτός ἕνας ἀπό τούς Ὁσίους Ἁναχωρητάς, πού ζοῦν στήν ἀφάνεια στήν κορυφή τοῦ ἹΑθωνα!

Ὁ Ἱερομόναχος ἹΑνθιμος, ὁ διά Χριστόν σαλός

Ο Πατήρ ἹΑνθιμος πατρίδα εἶχε τήν Σόφια τῆς Βουλγαρίας, ὅπου καί ἐφημέρευε σάν ἔγγαμος Ἱερεὺς σέ ἐνορία. Μετά τόν θάνατο τῆς πρεσβυτέρας του, γύρω στά 1841, ἦρθε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, καί φυτεύτηκε σάν καλός βολβός, ὅπως θά ἰδοῦμε πιό κάτω, καί ἀνθισε καί εὐωδίασε.

Ἡ πρώτη του μετάνοια ἦταν ἡ Ἱ. Μονή τῆς Σίμωνος Πέτρας, ὅπου ἐκάρη Μοναχός. Μετά ὅμως πού ἄρχισε νά κάνη τόν διά Χριστόν σαλό, νά κρύβη τόν ἐσωτερικό του πλοῦτο, εἶχε κάνει μετάνοια καί ὄλον τόν Ἰθωνα, γιατί συνέχεια γύριζε στήν ἔρημο καί ἔμενε ἄλλοτε σέ σπηλιές καί ἄλλοτε σέ κουφάλες δένδρων. Κατά καιρούς δέ, ἐμφανιζόταν στήν Ἱ. Μονή τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος (τό Ρωσικό), γιατί ἐκεῖ καταλάβαινε τίς ἀκολουθίες, πού γίνονταν στά Ρωσικά. Συνήθως κρυβόταν στό Νάρθηκα τοῦ Ναοῦ καί ἀπό ἐκεῖ παρακολουθοῦσε. Ὄταν ἔβλεπε ὅμως κανέναν Πατέρα νά τόν παρακολουθῆ καί νά τόν προσέχη μέ εὐλάβεια, ἄρχιζε νά κάνη ἀνοησίες ἢ νά παραμιλάη μόνος του καί πολλές φορές νά κάνη καί ἀστεῖα καί ἔτσι τούς χαλοῦσε τόν λογισμό. Παρέμενε δέ στήν Μονή ἀνάλογα, ἄλλοτε λίγες ἡμέρες καί ἄλλοτε περισσότερες, καί μετά ἐξαφανιζόταν πάλι στόν Ἰθωνα, τελείως μόνος του, δύο ἢ τρεῖς μῆνες, καί ξανά ἐμφανιζόταν στόν Ἁγιο Παντελεήμονα, τό Ρωσικό.

Στήν ἀρχή τῆς θείας τρέλας, ἐπί πέντε χρόνια, φοροῦσε ἕνα παλιό ράσο καί μετά μπαλωμένα. Ἀργότερα κατέληξε νά φοράη ἕνα παλιό τσουβάλι, στό ὁποῖο ἄνοιγε μιά τρύπα στήν κορυφή, γιά νά βγάξη τό κεφάλι του, καί δύο γιά τά χέρια του καί ἔτσι πιά ἐμφανιζόταν παντοῦ. Γι' αὐτόν τόν λόγο καί τόν ὀνόμασαν «Τσουβάλντη». Ἀλλά καί αὐτό ἀκόμη τό τσουβάλι τό προφύλαγε, ὅταν γύριζε μέσα στό δάσος, γιά νά μή σχιστῆ, καί ἔσχιζε τό κορμί του στά κλαριά. Ὅσοι φυσικά δέν εἶχαν βάθος ἐσωτερικό, ἀλλά ἔκριναν ἐξωτερικά, τόν ἔλεγαν παλαβό. Ἀλλά ὁ Πατήρ Ἰθωνος τούς προβλημάτιζε, ὅταν τούς ἔλεγε τούς λογισμούς πού εἶχαν. Ἐτσι οἰκοδομοῦσε πνευματικά αὐτούς πού εἶχαν καλή διάθεση, ἀποκαλύπτοντας τούς λογισμούς τους.

Βλέπει κανείς τούς διά Χριστόν σαλούς, ἐπειδή ἔχουν πολλή ταπείνωση, νά ἔχουν καί πολλή καθαρότητα,

δηλαδή πνευματική διαύγεια, καί ἔτσι γνωρίζουν καί τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων ἀλλά ἀκόμη καί τά Μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι καί ὁ Πατήρ Ἅνθιμος, ὁ ὁποῖος τήν δική του καθαρή καρδιά τήν εἶχε σκεπασμένη μέ ἓνα παλιό τσουβάλι!

Στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ὅταν πήγαινε, δέν ἔμπαινε μέσα, ἀλλά ἔμενε καί αὐτός ἐκεῖ πού ἔμεναν οἱ ἐργάτες τῆς Μονῆς καί στήν ἴδια τράπεζα τῶν ἐργατῶν καθόταν νά φάη. Ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς φαίνεται κάτι πληροφορήθηκε καί εἶπε στόν διακονητή Μοναχό νά φροντίζη τόν Γέροντα Ἀσκητή, Πατέρα Ἅνθιμο. Ἐκτοτε ὁ Διακονητής, ὁ τραπεζάρης τῶν ἐργατῶν, τόν εἶχε σέ εὐλάβεια καί τόν βοηθοῦσε καί τόν παρακολουθοῦσε. Ἔτσι ἀπέκτησε καί ἰδιαίτερη ἐμπιστοσύνη καί μπορούσε νά καταλάβη καί ὀρισμένες ἀπ' τίς κρυφές ἀρετές του.

Μιά ἀπό τίς μεγάλες του ἀρετές ἦταν καί τό χάρισμα πού εἶχε στό θέμα τῆς νηστείας· μπορούσε νά νηστεύη πολλές μέρες! Κάποτε εἶχε πάει στό Ρωσικό Μοναστήρι, πρίν τήν νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πολύ ἐξαντλημένος, καί ὁ Διακονητής τόν δέχθηκε μέ πολλή χαρά καί τοῦ ἐτοίμασε νά φάη. Ὁ Γέροντας ἄρχισε νά τρώη, ἐνῶ ὁ Διακονητής, πού ὑπηρετοῦσε, μπαινοέβγαινε καί κοίταζε τόν Γέροντα, πού ἔτρωγε συνέχεια, καί τόν κατέκρινε: «Τέτοιος ξηραμένος καί ἀδύνατος Μοναχός μπορούσε νά φάη τόσο πολύ!» Ἔτσι συγχυσμένος ἀπό αὐτούς τούς λογισμούς τῆς κατακρίσεως ὁ Τραπεζάρης ἔφυγε γιά τό κελλί του. Ὁ Πατήρ Ἅνθιμος, ἀφοῦ τελείωσε τό φαγητό του, πῆγε καί κάθισε στήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοῦ ἀδελφοῦ. Βλέποντας τόν φίλο του πώς ἦταν συγχυσμένος ἀπό αὐτούς τούς λογισμούς, τόν λυπήθηκε καί, γιά νά τόν βοηθήση, ἀναγκάστηκε νά τοῦ ἀποκαλύψῃ τήν αἰτία, ὥστε νά εἶναι προσεκτικός γιά τούς ἄλλους, νά μή κατακρίνη, ἀλλά καί ἐμεῖς οἱ ἄλλοι νά ὠφεληθοῦμε ἀπό αὐτό

καί νά προσέχουμε τήν κατάκριση. Παίρνοντάς τον λοιπόν ἀπό τό χέρι, τόν ρώτησε:

– Μήπως ξέρεις, ἀδελφέ μου, τί θά πῆ ταπεινοφροσύνη;

‘Ο ἀδελφός ἀπό συστολή τοῦ ἀπήντησε:

– “Οχι, δέν ξέρω.

Τότε ὁ Γέροντας τοῦ εἶπε:

– ‘Η ταπεινοφροσύνη συνίσταται σέ τοῦτο: στό νά μήν κατακρίνης κανέναν, ἀλλά νά λογιάζης τόν ἑαυτό σου χειρότερο ἀπό ὄλους. Νά, μόλις τώρα πλανέθηκες καί μέ κατέκρινες, ἐπειδή ἔφαγα πολύ. Ἄλλά δέν ἤξερες πόσες μέρες δέν ἔχω φάει καθόλου. Θυμᾶσαι, ὅταν ἤμουν ἐδῶ τελευταῖα καί ἔφαγα;

‘Ο ἀδελφός ἀπήντησε:

– Θυμᾶμαι, Πάτερ. Ἐδῶ μαζί μας ἤσουν τήν Κυριακή τοῦ Θωμᾶ καί ἔφαγες, ἀλλά ἀπό τότε δέν σέ εἶδα.

‘Ο Γέροντας τοῦ εἶπε:

– “Ε, βλέπεις πόσες μέρες δέν ἔχω φάει;* Ἐσύ ὁμως μέ κατέκρινες, ἐπειδή ἔφαγα πολύ. Ἀδελφέ μου, τά θεῖα χαρίσματα εἶναι διάφορα. Στόν καθένα μας κάτι δίνεται ἀπό τόν Θεό. Νά, σ’ ἐμένα ὁ Θεός ἔδωσε τήν δύναμη νά ὑποφέρω τό κρύο καί τήν πείνα. Μήπως θά μπορούσες νά βαστάς κι ἐσύ τόσο; Μπορεῖς νά ταπεινωθῆς, νά βγάλῃς τό ζωστικό, καί νά πᾶμε ὡς τό γειτονικό Μοναστήρι, καί μ’ αὐτά τά ροῦχα νά περάσης τόν χειμῶνα στήν κορυφή τοῦ Ἄθωνα; Ἄλλά κι ἐσύ σάν ψάλτης, πῶς ψάλλεις στόν Θεό; Οἱ σκέψεις σου βρίσκονται περισσότερο ἄλλοῦ, στόν περισπασμό, παρά στόν Θεό. “Ακουσε κι ἐμένα πῶς θά ψάλω.

‘Ο Πατήρ Ἄνθιμος σήκωσε τά χέρια του στόν Οὐράνό καί μέ δυνατούς λυγμούς ἔψαλε Ἀλληλούϊα, καί δά-

* Δηλαδή εἶχε νά φάη ἀπό τήν Κυριακή τοῦ Θωμᾶ μέχρι τήν νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων!

κρυα πολλά ἔρρεαν συνέχεια ἀπό τά μάτια του. Ὁ Τραπεζάρης τά ἔχασε καί ἔνωσε μεγάλη συντριβή. Ἐπειτα εἶπε ὁ Γέροντας στόν Μοναχό:

– Βλέπεις, ἀδελφέ μου, μήν κατακρίνης κανέναν, διότι δέν ξέρεις ἐσύ, σέ ποιόν δίνεται κάποιο χάρισμα, ἀλλά πρόσεξε περισσότερο τόν ἑαυτό σου.

Ὁ ἀδελφός ἔβαλε μετάνοια στόν Γέροντα καί ζήτησε συγχώρεση θαυμάζοντας τήν προόραση τοῦ Γέροντα. Ἀπό τότε καί μετά ὁ Γερο - Ἄνθιμος ἄρχισε νά ἐμπιστεύεται ὄλο καί περισσότερα στόν Τραπεζάρη.

Κάποιος ἄλλος ἀδελφός, μιά ἄλλη φορά, γελάστηκε ἀπό τά προσχήματα τοῦ Πατρός Ἄνθιμου καί ἔλεγε μέσα του: «Τί προορατικός εἶναι αὐτός; Μήπως ὄλοι οἱ προορατικοί τόσο πολύ τρῶνε;» Ὁ Γέροντας διακρίνοντας τούς λογισμούς του τόν κάλεσε κοντά του καί τοῦ εἶπε:

– Σύ, ἀδελφέ, θέλεις μέν νά γίνης Μοναχός, οἱ λογισμοί σου ὅμως τρέχουν πάντα στή Ρωσία. Λοιπόν, νά πᾶς ἐκεῖ, νά ἐκπληρώσης τήν ἐπιθυμία σου, ἀλλά θά ἐπανέλθης πίσω πάλι καί τότε θά ἀξιωθῆς νά γίνης Μοναχός.

Τά λόγια τοῦ Γέροντα ἐκπληρώθηκαν μέ κάθε ἀκρίβεια. Πράγματι, ὁ ἀδελφός αὐτός πλανέθηκε ἀπό τούς λογισμούς καί ἔφυγε ἀπό τό Μοναστήρι καί ἐπέστρεψε στή Ρωσία. Ἀλλά μετά ἀπό ἕνα χρόνο γύρισε πάλι πίσω στό Ἅγιον Ὄρος καί ἐκάρη Μοναχός στό ἴδιο Μοναστήρι.

Ὁ Τραπεζάρης εἶχε σέ μεγάλη εὐλάβεια τόν Πατέρα Ἄνθιμο – τόν εἶχε γιά Ἅγιο – ἀλλά φοβόταν νά τοῦ ἐκφράση τόν θαυμασμό του, ξέροντας ὅτι δέν τοῦ ἄρεζαν οἱ ἔπαινοι. Μιά μέρα πού ἦλθε πάλι ὁ Γέροντας, ὁ Τραπεζάρης χάρηκε καί τοῦ ἐτοίμασε νά φάη, ἀλλά ὁ ἴδιος, ἀπό εὐλάβεια πρὸς αὐτόν, δέν ἤθελε νά καθίση μαζί του. Γιά

νά μή δώση ὁμως ἀφορμή, καί τό προσέξῃ αὐτό ὁ Γέροντας, ἄρχισε νά πηγαίνει ἐδῶ καί ἐκεῖ στήν τράπεζα. Σάν τέλειωσε τό φαγητό ὁ Πατήρ Ἰανθιμος, σηκώθηκε ἀπό τήν τράπεζα καί εἶπε:

– Ἐντάξει, ἐντάξει! Στάσου! Ὁ Θεός νά σέ ἐλεήσει καί νά σέ στερεώσει.

Ἐνας ἀπό τούς Ρώσους Ἱερομονάχους διηγήθηκε στόν ἀδελφό πῶς κυριευμένος ἀπό νοσταλγία γιά τήν πατρίδα του, μιά μέρα, ἔβαλε τόν λογισμό νά φύγῃ ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος καί νά ἐπιστρέψῃ στή Ρωσία. Καί ἐνῶ σκεφτόταν αὐτό, ξαφνικά μπῆκε μέσα στό κελλί του ὁ Πατήρ Ἰανθιμος – ὁ ὁποῖος προηγουμένως δέν ἦταν ἐκεῖ – καί τοῦ εἶπε:

– Ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μέ ἔστειλε νά σοῦ πῶ, παπά, νά μὴν πᾶς στή Ρωσία, γιατί ἅμα βγῆς ἀπό τήν ἔρημο στόν κόσμο, τότε θά πέσης στήν ἁμαρτία.

Ἐναν καιρό ὁ Πατήρ Ἰανθιμος ἠσύχασε στά ὕψη τοῦ Ἁθωνα γιά ἄρκετό χρονικό διάστημα. Ὁ ἀδελφός, ὁ Τραπεζάρης, πολύ ἀνησύχησε καί προσευχήθηκε στόν Θεό νά πληροφορήσῃ τόν Γέροντα νά ἔλθῃ στήν Μονή, γιά νά τόν ὠφελήσῃ πνευματικά. Τοῦ ἔλεγε δέ ὁ λογισμός του: «Ἴσως τώρα ὁ Γέροντας στήν ἔρημο νά ἔχῃ ἀποκάμῃ ἀπό τούς κόπους του, κι ἐγώ, ἂν ἦταν ἐδῶ, θά τόν οἰκονομοῦσα μέ λίγη τροφή, θά τοῦ ἔκανα ἓνα τσαΐ».

Τήν ἄλλη μέρα, τό πρωῖ, ὁ Γέροντας ἦλθε στό Μοναστήρι καί εἶπε στόν φίλο του χαριτολογώντας:

– Ὅριστε, κατά τήν ἐπιθυμία σου ἦλθα ἀπό τόν Ἁθωνα, κατάκοπος καί μέ πόδια κομμένα ἀπό τίς πέτρες. Τό τσαΐ σου ἀξίζει τέτοιον κόπο!

Ὁ ἀδελφός εἶδε τήν προόρασή του καί τοῦ ζήτησε συγχώρεση γιά τόν κόπο πού τοῦ προξένησε.

Κάποτε, ὁ ἴδιος ἀδελφός εἶχε μιά βαριά λύπη καί ἀκηδία καί προσευχήθηκε στόν Θεό νά στείλῃ τόν φίλο του Πατέρα Ἄνθιμο νά τόν παρηγορήσῃ. Δέν πέρασαν λίγες ὥρες, καί φάνηκε μπροστά του ὁ Πατήρ Ἄνθιμος. Ὁ θλιβόμενος ἀδελφός βλέποντάς τον, πολύ χάρηκε καί ρώτησε:

– Πῶς ἔγινε, Πάτερ, καί ἦρθες ἀκριβῶς στήν ὥρα τῆς ἀνάγκης μου;

Ὁ Γέροντας χαμογελώντας τοῦ ἀπήντησε:

– Ἐσύ ἤθελες νά μέ δῆς καί παρακάλεσες τόν Θεό γι' αὐτό, καί ἦρθα.

Μιά ἄλλη φορά στόν Ἅγιο Παντελεήμονα, τό Ρωσικό, τήν παραμονή τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου, πού τελεῖται ὀλονύκτια ἀγρυπνία εἰς τιμήν τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὁ Πατήρ Ἄνθιμος, μόλις ἔφθασε στό Μοναστήρι, παρά λίγο νά ξεψυχήσῃ. Ὄταν συνήντησε τόν γνωστό του ἀδελφό, τοῦ εἶπε:

– Αὐτή τήν νύχτα βρισκόμουν κοντά στό Μοναστήρι τοῦ Ζωγράφου, στήν ἔρημο, καί προσευχόμουν ὄρθιος, πάνω σέ μιά πέτρα. Τήν ὥρα τῆς προσευχῆς εἶδα τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ νά κατεβαίνη ἀπό τόν Οὐρανό στό Μοναστήρι σας. Καθώς ἤμουν γεμάτος χαρά σ' αὐτή τήν ὀπτασία, βιάστηκα νά ῥθῶ, γιά νά Τήν βρῶ ἐδῶ, ὥστε νά σκεπάσῃ μέ τό μαφόριό Της καί ἐμένα τόν ἁμαρτωλό μαζί μέ τούς τιμῶντας Αὐτήν δούλους. Ἀλλά, μόλις ξεκίνησα ἀπό τόν τόπο ἐκεῖνο γιά νά τρέξω ἐδῶ, ξαφνικά, φάνηκε ἕνα φίδι, πετάχτηκε μέ ὀργή ἐπάνω μου καί μέ δάγκωσε δυνατά στό πόδι. Ἐνόησα ὅμως ὅτι αὐτό τό ἐμπόδιο ἦταν ἀπό φθόνο τοῦ μισόκαλου καί δέν ἔδωσα σημασία στό δάγκωμα, ἀλλά βιαζόμουν νά φθάσω στό Μοναστήρι σας.

Ὁ ἀδελφός κοίταξε τό πόδι του, καί πράγματι τό τραῦμα ἀπό τό δάγκωμα ἦταν σοβαρό. Ἡ μεγάλη ἀγάπη

του Γέροντα για τόν Θεό τόν εἶχε κάνει πιά ἀναίσθητο στά σωματικά παθήματα.

Τό ἔτος 1862, στόν ἹΑθωνα, ὁ χειμώνας ἦταν ψυχρός καί χιονώδης. Ἐκεῖνον τόν καιρό ὁ Πατήρ ἹΑνθιμος ἦταν στά ὕψη τοῦ ἹΑθωνα, στήν βαθιά ἔρημο, καί ζοῦσε στήν κουφάλα ἑνός δένδρου. Πολύ χιόνι ἔπεσε καί τόν ἀπέκλεισε ἐντελῶς, τόσο ὥστε ἦταν ἀδύνατο νά βγῆ ἀπ' ἐκεῖ. Σαράντα ἕξι μέρες πέρασε ἐκεῖ χωρίς ψωμί. Σχεδόν πάντοτε, πρίν τήν χειμωνιάτικη ἐποχή, βρισκόταν πύ κοντά στό Μοναστήρι. Οἱ Γέροντες στό Ρωσικό ἔμαθαν ὅτι σέ τέτοιο ψυχρό καί χιονώδη χειμῶνα ὁ Πατήρ ἹΑνθιμος δέν ἦταν κοντά τους καί ἄρχισαν νά ἀνησυχοῦν γι' αὐτόν. Στό τέλος τῶν σαράντα ἕξι ἡμερῶν ὁ Γέροντας ἔφθασε στό Μοναστήρι τελείως ἐξηντλημένος καί ξυλιασμένος. Ὁ ἀδελφός, ὅταν τόν εἶδε ξαφνικά, φώναξε ἀπό τήν χαρά του:

– ἹΑχ, Πάτερ, ἐσύ εἶσαι; κι ἐμεῖς ἀπελπισθήκαμε πῶς δέν θά σέ ξαναδοῦμε. ἹΑλλά ποῦ ἦσουν ὅλον αὐτόν τόν καιρό;

– ἹΕ, μέσα σέ μιά κουφάλα καθόμουν, ἀπήντησε ὁ Γέροντας μέ χαμόγελο.

– Καί τί εἶχες ἐκεῖ νά φᾶς, Πάτερ; ρώτησε ὁ ἀδελφός.

– ἹΑδελφέ μου, Βίκτωρ, πόσα ἔπαθα ἀπό τούς δαίμονας καί ἀπό τό ψύχος, γιά ὅλα αὐτά μόνο ὁ Θεός ξέρει. ἹΑλλά ὁ ἹΑγιος ἹΙωάννης ὁ Βαπτιστής ἐμφανίσθηκε καί μέ ἔσωσε ἀπό τόν θάνατο.

ἹΕναν καιρό ὁ Γέροντας ἹΑνθιμος γιά πέντε μῆνες δέν εἶχε ἔλθει στό Ρωσικό. Οἱ Μοναχοί τῆς Μονῆς δέν γνώριζαν τήν αἰτία. ἹΑνησυχοῦσαν καί εἶχαν πολλούς λογισμούς: «Μήπως κάποιος τόν εἶχε στενοχωρήσει κ.λ.π.». Ὁ Πνευματικός τῆς Μονῆς ἤξερε ἕναν ἹΗσυχασ-

στή, στόν ὁποῖο ὁ Πατήρ ᾽Ανθιμος εἶχε ἐμπιστοσύνη, καί τόν παρεκάλεσε νά μάθη τήν αἰτία. Ὁ Ἑσυχαστής ρώτησε τόν Πατέρα ᾽Ανθιμο, κι ἐκεῖνος ἀπήντησε:

– Ὅσο θά μέ ἐπαινοῦν ἐκεῖ καί θά μέ τιμοῦν σάν ᾽Αγιο, δέν θά πηγαίνω... Τήν τελευταία φορά, ὅταν ἤμουν ἐκεῖ, ἕνας ἀπό τούς Ἱερομονάχους ἔπεσε στά πόδια μου καί εἶπε: «Προσεύχεσθε, ᾽Αγιε Πάτερ, γιά μένα τόν ἀμαρτωλό νά σωθῶ δι' εὐχῶν σας...» Βλέπεις; Πῶς μπορῶ τώρα νά πάω ἐκεῖ, ἀφοῦ μέ τιμοῦν σάν ᾽Αγιο;

Μετά ἀπό αὐτό ὁ Πατήρ ᾽Ανθιμος πήγαινε κάπως κρυφά στό Μοναστήρι καί ἐμπιστευόταν στόν Πατέρα Βίκτωρα μερικά μυστικά γύρω ἀπό τήν ζωή του, ἐπάνω στίς συζητήσεις τους.

Μιά φορά πάλι πού τόν εἶχε ἐπισκεφθῆ, καί ὁ Πατήρ Βίκτωρ τοῦ ἐτοίμασε τήν τράπεζα, τοῦ εἶπε ὁ Γέροντας:

– Ὁ ᾽Αγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων ἐπισκέφθηκε τό Μοναστήρι σας ἐχθές.

Ἐκείνη τήν ἡμέρα ἦταν Κυριακή, καί κατά τήν συνήθεια ἦρθαν Ἐρημίτες, Σκητιῶτες καί ἀρκετοί λαϊκοί, οἱ ὁποῖοι ἔφαγαν στήν τράπεζα, καί μετά τούς ἔδωσαν καί εὐλογία.

Ὁ Πατήρ ᾽Ανθιμος πουθενά δέν εἶχε μόνιμη κατοικία, ἀλλά ὀλόκληρο τό ᾽Αγιον Ὄρος ἦταν κατοικία του. Στά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ἔμενε κοντά στό Μοναστήρι τοῦ Ζωγράφου, τό Βουλγαρικό, καί πολλές φορές βοηθοῦσε στό κτίσιμο, σέ ἐπιδιορθώσεις τῆς Μονῆς – κουβαλοῦσε πέτρες καί νερό.

Τόν Αὐγούστο τοῦ 1867, ὁ μέγας Ἀσκητής γιά τελευταία φορά ἐπισκέφθηκε τό ἀγαπητό του Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, τό Ρωσικό. Μπῆκε μέσα στήν Μονή καί πῆγε ἀμέσως στόν ξενώνα. Ἐκεῖ συνήντησε τόν φίλο του Πατέρα Βίκτωρα καί τοῦ μιλοῦσε πολλή

ώρα, νουθετώντας τον πῶς νά νικήση τούς πονηρούς λογισμούς καί τά πάθη. Στο τέλος τοῦ εἶπε κατ' εὐθεΐαν:

– Τώρα δέν θά ἔλθω πιά ἐδῶ, ἐπειδή σύντομα θά πεθάνω.

Πράγματι, ἔτσι ἔγινε. Στο τέλος τοῦ Νοεμβρίου τοῦ ἰδίου χρόνου ἦλθε στήν Μονή τοῦ Ζωγράφου καί ἐκεῖ ἔπεσε ἄρρωστος. Τόν ἔβαλαν στό Νοσοκομεῖο τῆς Μονῆς, στό ὁποῖο ἔμεινε γιά δώδεκα μέρες.

Τήν 9η Δεκεμβρίου τοῦ 1867, ὁ Πατήρ ᾠ Ανθίμος ἄφησε τό Περιβόλι τῆς Παναγίας, ὅπου ἀγωνίστηκε φιλότιμα, καί ἀνεπαύθη πιά ἐν Κυρίῳ. Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. ᾠ Ἀμήν.

(Σημ. ᾠ βιογραφία τοῦ ᾠ Οσίου Πατρός ᾠ Ανθίμου εἶχε δημοσιευθῆ στό βιβλίο «Σύγχρονοι ᾠ Αθωνίτες ᾠ Ασκητές» ἔκδοση 9η, Μόσχα 1900, σελ. 31-40. Τήν συντόμευσα κάπως, χωρίς νά ἀλλοιώσω τά γραφτά τοῦ ᾠ Ἱερομονάχου ᾠ Ἀρσενίου. Τό ἔκανα μέ καλή διάθεση, γιά νά μή παρερμηνεύσουν ὀρισμένα τοῦ ᾠ Οσίου Πατέρα).

ᾠ Πατήρ Δανιήλ, ὁ θαυμαστός

Στήν ἐποχή τοῦ Χατζη - Γεώργη περίπου, ζοῦσε καί ὁ θαυμαστός Πατήρ Δανιήλ, ὁ ὁποῖος ἔκανε καί αὐτός θαύματα ἀπό ἀρχάριος ἀκόμη στήν Καλογερική. ᾠ Εκείνη τήν ἐποχή εἶχε ἐντυπωσιάσει πολύ τούς εὐλαβεῖς προσκυνητάς, καί εἶχαν δημοσιεύσει μάλιστα ὀρισμένα θαύματά του σέ θρησκευτικά περιοδικά εὐλαβεῖς Ρῶσοι.

Αὐτά τά λίγα λοιπόν πού ἔμαθα γιά τόν ᾠ Ἅγιο Πατέρα καί ὠφελήθηκα πολύ, θέλω νά τά γράψω γιά νά ὠφεληθοῦν καί ἄλλες ψυχές.

ᾠ Ὅπως πληροφορήθηκα, ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπό τήν ᾠ Ἑλλάδα, καί ἦρθε στό ᾠ Ἅγιον ᾠ Ὄρος γύρω στήν ᾠ Ἑλ-

ληνική Ἐπανάσταση, κατά τό 1821. Ὁ εὐλαβής νέος μετά ἀπό τό προσκύνημά του στήν Παναγία τήν «Πορταϊτισσα» τῆς Ἱ. Μονῆς Ἰβήρων, πέρασε καί ἀπό τήν Μεγίστη Λαύρα, προσκύνησε καί τόν Ἅγιο Ἀθανάσιο καί ἔκανε θερμή προσευχή νά τόν ὀδηγήσῃ ἡ Παναγία νά βρῆ ἐνάρετο Γέροντα, γιά νά ὑποταχθῆ, νά γίνῃ Μοναχός. Πῆρε λοιπόν τόν δρόμο μετά ξένοιαστος καί προχωροῦσε μέ ἐμπιστοσύνη στόν Θεό. Ὄταν πέρασε καί τήν Κερασιά καί προχωροῦσε γιά τήν Ἁγία Ἄννα, πῆρε ἄλλο μονοπάτι καί βγῆκε στό Κελλί τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου. Ὁ Γέροντας ἐκεῖ ἦταν πολύ εὐλαβής καί μέγας ἀγωνιστής, προικισμένος μέ πολλές ἀρετές, γι' αὐτό καί τόν ἀνέπαυσε.

Οἱ ἄλλοι Πατέρες ἀπό τά γύρω Κελλιά, πού ἔβλεπαν τόν νεαρό δόκιμο νά ἀγωνίζεται ἴσια μέ τόν Γέροντά του, ἀνησυχοῦσαν κάπως καί ἔλεγαν στόν Γέροντα νά τόν προσέχη λίγο καί νά τόν οἰκονομάῃ, γιατί εἶναι νέος καί ἔπεσε ἀπότομα στήν ἄσκησι. Ἀλλά ὁ Γέροντας ἔλεγε:

– Μήν ἀνησυχῆτε, γιατί ξέρω τί ἄνθρωπο ἔχω.

Μέσα σέ λίγο διάστημα ὁ νέος ἔγινε Μοναχός καί ὀνομάσθηκε Δανιήλ. Ἐφθασε δέ σέ πνευματικά μέτρα, γιατί ἦταν ἀγνός ὄχι μόνο στό σῶμα καί στήν ψυχή ἀλλά καί στό νοῦ, διότι πάντα εἶχε καλούς λογισμούς, καί στήν καρδιά του τήν καθαρῆ κατοικοῦσε ὁ Χριστός.

Κάποτε, λοιπόν, εἶχαν ἀνάψει τόν φοῦρνο, γιά νά ψήσουν ψωμί καί νά κάνουν παξιμάδι. Ἐκεῖ πού σκόρπιζε τά ἀναμμένα κάρβουνα μέ τό σεντράκι (μακρύ ξύλο, πού ἔχει στήν ἄκρη ἓνα γυριστό σίδερο), γιά νά πυρωθῆ ὅλος ὁ φοῦρνος ἐξ ἴσου, ἀπό τήν πολλή φωτιά κάηκε τό ξύλο, καί ἔμεινε τό σίδερο μέσα στόν ἀναμμένο φοῦρνο. Ὁ Πατήρ τό εἶπε ἀμέσως στόν Γέροντά του, γιά νά μή καθυστερήσῃ ὁ φοῦρνος, καί ὁ Γέροντας τοῦ ἀπαντάει:

– Τί μέ κοιτᾶς; Κάνε τόν Σταυρό σου καί ἔμπα μέσα στόν φοῦρνο νά τό βγάλῃς, νά μήν καθυστεροῦμε.

Ὁ Πατήρ Δανιήλ ἔκανε τόν Σταυρό του καί μπῆκε μέσα στόν ἀναμμένο φούρνο. Ἔπιασε τό κοκκινισμένο σίδηρο μέ τά χέρια του, χωρίς νά κάνη οὔτε τό παραμικρό ἔγκαυμα καί χωρίς νά καῖ μιά τρίχα ἀπό τά γένια του! Τό σπουδαιότερο δέ ἀπ' ὅλα ἦταν, πού οὔτε κἄν τοῦ πέρασε λογισμός ὅτι κάτι ἔκανε!

Ἄλλη φορά πάλι, ἓνας Γέροντας ἀπό τά γειτονικά Κελλιά, «τά Βλάχικα», εἶχε ἀρρωστήσει καί στήν πάθησή του εὔρισκε λίγη ἀνακούφιση ἀπό τά ἀγγουράκια τά λίγο πικρά. Ὄταν εἶχε ἔρθει ὁ χειμώνας, τοῦ ξαναπαρουσιάσθηκαν πάλι οἱ πόνοι ἀπό τήν ἴδια ἀρρώστια, καί κατέβηκε στόν Ἅγιο Παῦλο, μήπως βρῆ στό Μοναστήρι ἔστω τουρσί ἀπό ἀγγουράκια νά δοκιμάσῃ γιά τούς πόνους του, ἀλλά δυστυχῶς δέν βρῆκε. Ἔτσι, στενοχωρημένος καί πονεμένος, ἀνέβαινε τόν ἀνήφορο ἀπό τήν Ἅγία Ἄννα γιά τόν Σταυρό. Ἐνῶ ἦταν χειμώνας, καί δέν ὑπῆρχε οὔτε τουρσί ἀπό ἀγγουράκια, τοῦ παρουσιάζεται ὁ Πατήρ Δανιήλ ξαφνικά, τοῦ ἀφήνει μπροστά του ἕξι - ἑπτὰ ἀγγουράκια φρέσκα καί φεύγει ἀμέσως! Ὁ ἀσθενής Γέροντας θαύμασε καί δόξασε τόν Θεό καί, μόλις ἔφαγε, θεραπεύτηκε μιά γιά πάντα. Αὐτή τήν φορά ὁ Πατήρ Δανιήλ ἔφερε ἀγάπη, εὐλογία, ἀπό θερμή χώρα πολύ μακρινή! (Ἐκείνη τήν ἐποχή δέν ὑπῆρχαν θερμοκήπια στήν Ἑλλάδα).

Ἄλλος πάλι Γέροντας ἀπό τά «Βλάχικα» Κελλιά ἐρχόταν μέ βαρυχειμωνιά ἀπό τήν Ἅγία Ἄννα γιά τό Κελλί του. Μόλις ξεμύτισε στήν κορυφή, τόν τύλιξε ἡ χιονοθύελλα, καί ἀναγκάστηκε νά γυρίσῃ λίγο πίσω, γιά νά πιάσῃ μιά ἄκρη σ' ἓναν βράχο, γιατί εἶχε νυκτώσει καί δέν τόν ἔπαιρνε ἡ ὥρα νά ἐπιστρέψῃ στήν Ἅγία Ἄννα. Ἐκτός τούτου χιόνιζε συνέχεια καί φουσοῦσε ἀέρας δυνατός. Ἐκεῖ λοιπόν πού εἶχε ἀκουμπήσει στόν βράχο καί τουρτούριζε, γιά μιά στιγμή, τήν νύχτα, ἔνιωσε κάποιον

νά τόν ἔχη ἀγκαλιασμένο καί αἰσθάνθηκε πολύ ζεστά, ἀφοῦ τόν πῆρε καί γλυκός ὕπνος. Τότε βλέπει τόν Πατέρα Δανιήλ νά τόν ἔχη ἀγκαλιασμένο μέ πολλή ἀγάπη. Τό πρωῖ πού φώτισε, ξύπνησε ἀπό τόν γλυκό του ὕπνο καί σηκώθηκε νά φύγη, γιατί εἶχε σταματήσει ἡ χιονοθύελλα. Τί νά ἰδῆ ὅμως! Παντοῦ ἦταν χιόνια, ἐνῶ ἐκεῖ στόν βράχο εἶχαν λιώσει ἀπό τήν θεϊκή ἐκείνη ζεστασιά πού σκόρπισε ὁ Πατήρ Δανιήλ! Τό Γεροντάκι θερμάνθηκε καί πνευματικά καί χαρούμενο πῆγε στό Κελλί του δοξάζοντας τόν Θεό. Ὁ δέ Πατήρ Δανιήλ θερμαινόταν συνέχεια ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἄμην.

Ὁ Γερο - Κοσμάς, ὁ Παντοκρατορινός (ὁ Ἀμπελικός)

Ο Γερο - Κοσμάς γεννήθηκε στό Ἀγγελοχώρι τῆς Θράκης τό 1897. Τό κοσμικό του ὄνομα ἦταν Κλεάνθης, καί ἡ ζωή του ἦταν καλογερική καί ἀπό τόν κόσμο. Ἀσκήτευε στό κτῆμα του κάνοντας παρόμοια ἐργασία (ἦταν κηπουρός). Ἐργαζόταν καί ἐκεῖ τήν ἀγάπη πάλι γιά τούς ἄλλους καί μάζευε συνέχεια ἀγάπη ἀπό τόν Χριστό. Ἐκανε δηλαδή πολλές ἐλεημοσύνες καί βοηθοῦσε συνήθως ἐκείνους πού εἶχαν τάση νά κλέβουν, ὅταν εἶχαν ἀνάγκη, γιά νά τούς προφυλάξῃ ἀπό τό θανάσιμο ἁμάρτημα τῆς κλοπῆς καί ἀπό ἄλλα χειρότερα...

Μιά φορά, ἕνας μικρός, ὁ ὁποῖος μοῦ τό διηγήθηκε μέγάλος πιά, πῆγε στόν κῆπο του, γιά νά ἀγοράσῃ κηπουρικά καί μετά νά ἀγοράσῃ καί ἄλλα πράγματα ἀπό τά καταστήματα. Μόλις ἔφθασε στόν κῆπο, τί νά ἰδῆ! Τά χρήματα τά εἶχε χάσει. Ἄρχισε νά κλαίῃ ὁ μικρός καί νά φέρνῃ κακές σκέψεις καί λύσεις, γιατί φοβόταν τό γερό ξύλο πού τόν περίμενε ἀπό τήν μάνα του.

Ἐφοῦ τόν καθησύχασε τόν μικρό ὁ τότε Κλεάνθης, τοῦ λέει:

– Θυμᾶσαι, παιδί μου, πόσα χρήματα σοῦ ἔδωσε ἡ μάνα σου καί τί σοῦ εἶπε νά ἀγοράσης;

– Ναί, ἀπήντησε ὁ μικρός.

Τοῦ ἔδωσε λοιπόν τά κηπουρικά, τοῦ ἔδωσε καί τά ρέστα καί τοῦ λέει:

– Μή στενοχωρῆσαι καθόλου, ἀλλά νά προσέχης ἄλλη φορά.

Τέτοια καί ἄλλα ἔκανε στόν κόσμο, ὅταν ζοῦσε στήν πατρίδα του.

Γύρω στό 1914 ἔφυγε ἀπό τόν κόσμο καί ἄφησε τόν ἀδελφό του καί τόν κῆπο του καί ἦλθε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας νά ἀγωνιστῆ μαζί μέ πνευματικούς ἀδελφούς. Ἐκάρη Μοναχός τό 1915. Παρέμεινε δέ στήν Ἱ. Μονή Σταυρονικήτα μέχρι τό 1924 καί, μέ τήν ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου, ἔφυγε τόν ἐπόμενο χρόνο καί κοινοβίασε στήν Ἱ. Μονή τοῦ Παντοκράτορος. Ἐκεῖ παρακάλεσε τοὺς Πατέρες νά μένη ἔξω τῆς Μονῆς, στήν Ἀμπελικιά, πού ἦταν κοντά στήν μετάνοιά του. Εἶχε ἀσκητέψει καί σέ ἄλλα μέρη τοῦ Ἁγίου Ὄρους μέχρι τό 1939. Ἀλλά ἀπό τό 1939 καί στήν συνέχεια ἀγωνιζόταν πιά στήν Ἀμπελικιά. Ὅλη μέρα δουλειά καί εὐχή ἀδιάλειπτη. Τό σῶμα του τό εἶχε τελείως παραμελημένο, διότι ὅλη τήν προσπάθειά του τήν εἶχε στρέψει στήν ἐπιμέλεια τῆς ψυχῆς του. Τά ροῦχα του ἦταν λασπωμένα ἀπό τόν ἰδρώτα καί τό χῶμα. Σέ μία ἄκρη στό πάτωμα εἶχε κάτι παλιές κουβέρτες, ὅπου πλάγιαζε, οἱ ὅποιες εἶχαν τόσο πολύ χῶμα, πού, ἐάν ἔριχνες σπορίδια, θά φύτρωναν.

Ἐνῶ ἐργαζόταν πολύ σκληρά καί ἀγωνιζόταν καί στά πνευματικά φιλότιμα, περνοῦσε μέ λίγη λιτή τροφή, χόρτα, κανένα ξηρό καρπό καί παξιμάδι. Τά χρήματα πού δίνουν στά Ἰδιόρρυθμα γιά τά διακονήματα, ἀπό τά

όποια συντηροῦνται οἱ Πατέρες, ὁ Γερο - Κοσμᾶς δέν τά ἔπαιρνε καί τούς ἔλεγε:

– Νά τά κρατῆστε, Γεροντάδες, θά τά πάρω ἀργότερα ὅλα μαζεμένα.

Ἐκεῖνοι νόμιζαν ὅτι θά τά ἔπαιρνε στά γεράματά του, ἀλλά ὁ Γερο - Κοσμᾶς ἐννοοῦσε στήν ἄλλη ζωή. Ἐπίσης τίς «κουμπάνιες», δηλαδή τά τρόφιμα κ.λ.π., πού τοῦ ἔδινε ἡ Μονή, τά μοίραζε εὐλογία στά Γεροντάκια τῆς Καψάλας. Ἐάν κανένα Γεροντάκι δέν τά δεχόταν, τήν ἄλλη φορά πού θά πήγαινε ὁ Γερο - Κοσμᾶς τοῦ ἔλεγε:

– Γέροντα, σοῦ ἔφερα μερικά πράγματα γιά πούλημα, καί τοῦ τά ἔδινε σχεδόν δωρεάν.

Ἔτσι, τοῦ ἀνέπαυε τόν λογισμό, καί τά ἐλάχιστα ἐκεῖνα χρήματα τά ἔδινε σέ ἄλλον εὐλογία. Μέ αὐτές τίς ἐπαφές μέ τούς Πατέρες βοηθιόταν καί ὁ ἴδιος πνευματικά ἀπό τίς συμβουλές τους. Ἄλλες ἐπαφές δέν εἶχε, ἐκτός ὅταν ἐκκλησιαζόταν καί κοινωνοῦσε. Τόν ἔβλεπε κανεῖς πάντοτε κάτω ἀπό τά κλήματα νά καθαρίζη τίς ἀγριάδες καί μέ τήν ἀδιάλειπτη εὐχή νά καθαρίζη μέ δάκρυα τήν ψυχή του. Ἦταν κοντούλης καί ἠλιοκαμένος, ἀλλά ἔλαμπε φορές - φορές τό πρόσωπό του. Αὐτό τό εἶδα μέ τά μάτια μου, ἀλλά καί ἄλλοι Πατέρες μοῦ τό εἶπαν. Τήν τελευταία φορά πού τόν εἶδα, μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση, γιατί τήν ὥρα πού τόν ρωτοῦσα γιά κάτι ἄστραψε πάλι τό πρόσωπό του πιά πολύ, καί μέ θάμπωσε ὁ Γερο - Κοσμᾶς!

Αὐτή ἦταν καί ἡ τελευταία συνάντηση.

Τό 1970, στίς 13 Ἀπριλίου, πέταξε ἀπό τό Περιβόλι τῆς Παναγίας σάν Ἄγγελος στούς Οὐρανοῦς ὁ Γερο - Κοσμᾶς ἀπό τό Ἀγγελοχώρι τῆς Θράκης. Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἀμήν.

Ὁ Παπα - Φιλάρετος, ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ.Μ. Κωνσταμονίτου

Οἱ Πατέρες τῆς Ἱ. Μονῆς Κωνσταμονίτου πολλά ἔχουν, φυσικά, νά γράψουν γιά τόν Ἅγιο Γέροντά τους, διότι τόν ἔζησαν ἀπό κοντά πολλά χρόνια. Ἀπό μακριά ἐγώ λίγα γνῶριζα, ἀλλά θά ἦταν ἀδικία, ἐάν δέν ἀνέφερα καθόλου τόν Ἅγιο Γέροντα, διότι διακρινόταν γιά τίς ἀρετές του ἀνάμεσα στούς ἄλλους Πατέρες καί Ἡγουμένους τῆς ἐποχῆς του καί ἦταν ξακουστός.

Κάποτε, λοιπόν, εἶχε ἐπισκεφθῆ τήν Ἱ. Μονή Κωνσταμονίτου ἓνας ἔφεδρος Ἀξιωματικός, κατά τό 1950. Ὁ Παπα - Φιλάρετος τόν φώναξε ἀπό μακριά μέ τό ὄνομά του καί τοῦ εἶπε καί μιά περιπέτεια πού εἶχε τόν συμβούλευσε καί τόν παρηγόρησε. Ὁ Ἀξιωματικός τᾶχασε! Εἶχε συγκλονισθῆ ἀπό τό διορατικό χάρισμα τοῦ Γέροντα καί τοῦ εἶπε μέ εὐλάβεια:

– Γέροντα, θά γίνω Μοναχός, μόλις ἀπολυθῶ.

Ὁ Πατήρ ἀπήντησε:

– Νά γίνης, παιδί μου, ἀλλά ὄχι σ' αὐτό τό Μοναστήρι, γιατί θά σοῦ συμβῆ πειρασμός μετά ἀπό τρία χρόνια μέ τόν Γραμματέα.

Ὁ Γέροντας προέβλεπε καί μετά ἀπό τρία χρόνια ἔναν πειρασμό πού θά συναντοῦσε!

Ὅταν λοιπόν ὁ Ἀξιωματικός ἀπολύθηκε ἀπό τόν Στρατό, ὁ Παπα - Φιλάρετος τόν συμβούλευσε καί τόν ἔστειλε σέ ἄλλη Μονή, ὅπου καί ἔγινε Μοναχός. Ἀλλά κάθε μήνα πήγαινε καί συμβουλευόταν τόν ἅγιο Γέροντα. Μιά μέρα, πού τόν εἶχε ἐπισκεφθῆ, τόν βρῆκε καθισμένο σέ μιά ἄκρη τοῦ κελλιοῦ του τόν Παπα - Φιλάρετο νά πιάνη τό κεφάλι του. Ὁ Πατήρ Ἀνανίας (ὁ πρόην Ἀξιωματικός) μέ πόνο τόν ἀγκάλιασε καί τόν ρώτησε:

– Τί ἔχεις, Γέροντα; Τί ἔπαθες;

Καί ὁ Γέροντας ἀπήντησε στενοχωρημένος:

– Τέκνον μου, Ἄνανία, οὐδένα πειρασμό εἶχα σήμερα ἐγκατάλειψις Θεοῦ!

Ἄθλητής τοῦ Χριστοῦ Παπα - Φιλάρετος ἤθελε νά παλεύη κάθε μέρα μέ τούς πειρασμούς, γιά νά στεφανώνεται ἀπό τόν Χριστό!

Ἄλλη φορά πάλι, εἶχε ἰδεῖ ἕναν λαϊκό καί τοῦ λέει:

– Ἔ, κακομοίρη μου, ἐσύ δέν πάσχεις ἀπό σωματική ἀρρώστια. Ἄδικα καταξοδεύτηκες στούς γιατρούς. Ἐσένα ὁ σερσέμης* σέ βασανίζει.

Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

– Κάνε προσευχή, Γέροντα, νά ἀπαλλαχτῶ.

Καί ὁ Παπα - Φιλάρετος τοῦ ἀπήντησε:

– Θά κάνω ἐγώ προσευχή, παιδί μου, ἀλλά καί ἐσύ νά νηστέψης, γιατί ἔτσι μόνο φεύγει τό δαιμόνιο, μέ νηστεία καί προσευχή. τό εἶπε ὁ Χριστός μας.

Ἄ βασανισμένος ἄνθρωπος ἔκανε ὑπακοή καί ἔγινε καλά μέ τήν νηστεία πού ἔκανε ὁ ἴδιος καί τήν νηστεία καί προσευχή τοῦ Ἁγίου Γέροντα.

Στά τελευταῖα του πιά ὁ Παπα - Φιλάρετος εἶχε ὠριμάσει πνευματικά καί γνώριζε ὄχι μόνο τίς καρδιές καί τούς λογισμούς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά ἀκόμη καί στίς τσέπες τί εἶχαν!

Μιά μέρα εἶχε περάσει ἀπό τήν Μονή Κωνσταμονίτου ἕνας Κληρικός, νά πάρη τήν εὐχή τοῦ Γέροντα καί νά τόν συμβουλευτῆ. Ἦθελε νά μείνη στό Ἅγιον Ὄρος. Ἄ Παπα - Φιλάρετος, ἀφοῦ τοῦ ἀπήντησε στά θέματα πού τοῦ ἀνέφερε καί σέ ἄλλα, πρὶν νά τοῦ τά πῆ ὁ Κληρικός, τοῦ εἶπε καί τί νά κάνη τά χρήματα πού εἶχε στίς τσέπες του, καί τό ποσό ἀκριβῶς τῶν χρημάτων πού εἶχε! Ἄ

* Ἄ δαίμονας.

Κληρικός τᾶχασε καί δόξασε τόν Θεό, πού γνώρισε Γέροντα καί στήν ἐποχή μας σάν τούς Γεροντάδες τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς!

“Όταν πιά γέρασε ὁ Παπα - Φιλάρετος, ἀρρώστησε λίγο, γιατί οἱ σωματικές του δυνάμεις τόν εἶχαν ἐγκαταλείψει. Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς ἀπό ἀγάπη τόν ἀνάγκασαν νά πάη σέ Νοσοκομεῖο στήν Θεσσαλονίκη, γιά νά ἐξετασθῆ. Ὁ Γέροντας δέν κατάλαβε πῶς βρέθηκε στό Νοσοκομεῖο, γιατί ἦταν ζαλισμένος καί ἀπό τό ταξίδι, ἐκτός ἀπό τήν ἐξάντληση πού εἶχε. “Όταν συνῆλθε, βλέπει γιά μιᾶ στιγμή νά ἔρχονται οἱ Νοσοκόμες καί νά τόν πλησιάζουν. Ὁ Παπα - Φιλάρετος, μόλις τίς εἶδε στά ἄσπρα ντυμένες καί μέ ἐκεῖνα τά καπελάκια, νόμιζε ὅτι εἶναι Ἄγγελοι μέ φωτοστέφανα καί ἀπό εὐλάβεια ἔκρυβε τό πρόσωπό του μέ τό σεντόνι. “Όλοι γύρω του τᾶχασαν καί θαύμασαν γιά τήν καθαρότητα τοῦ Γέροντα! Ὁ Προηγούμενος Συμεών ὁ Φιλοθεϊτῆς ἦταν καί αὐτός δίπλα του τότε, ὁ ὁποῖος καί μοῦ τό διηγήθηκε.

Τόν μετέφεραν μετά στήν Μετάνοιά του, καί ἀνεπαύθη ἐν Κυρίᾳ. Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἄμην.

Ὁ Γερο - Πέτρος (ὁ Πετράκης)

Ο Γερο - Πέτρος γεννήθηκε στήν Λῆμνο τό 1891. Φαινόταν ἀπό φτωχιά μέν οἰκογένεια ἀλλά ἀπό σοῖ ἀρχοντικό. Γράμματα δέν ἤξερε σχεδόν καθόλου, ἀλλά ἀπέκτησε θεῖο φωτισμό ἀπό τούς φιλότιμους σκληρούς ἀγῶνες του. Ἀπό νεαρή ἡλικία ζοῦσε καλογερικά ὁ κατά κόσμον Γεώργιος, ἀλλά τό Μεγάλο Σχῆμα τό ἔλαβε μετά τό τριακοστό ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπό ἕναν εὐλαβή Γέροντα στόν Ὁσιο Νεῖλο καί πῆρε τό ὄνομα τοῦ Ὁσίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου.

Ὁ Πατήρ Πέτρος εἶχε φυσική ἀπλότητα καί πίστη μεγάλη, τά ὅποια βλέπει κανεῖς ἀπό τά πρῶτα χρόνια τῆς πνευματικῆς του πορείας. Μοῦ εἶχε διηγηθῆ κάποτε ὅτι, μόλις εἶχε γίνει Μοναχός, ἀρρώστησε ὁ Γέροντάς του βαριά. Στενοχωρέθηκε φυσικά πολύ, γιατί ἔνιωθε σάν τό μικρό παιδί πού κινδυνεύει νά χάσῃ τήν μάνα του, ἐνῶ ἀκόμη θηλάζει. Δέν χασομεράει ὅμως πηγαίνει στό Ναό καί μέ ὅλη τήν παιδική του ἀπλότητα καί εὐλάβεια λέει στόν Ὅσιο Νεῖλο:

– Νά τό ξέρης, Ὅσιε Νεῖλε, ἐάν δέν κάνης ἀμέσως καλά τόν Γέροντά μου, τό κανδήλι σου θά τό ἀφήσω σβηστό.

Ὡ τοῦ θαύματος! Ὁ Γέροντας ἔγινε ἀμέσως καλά, σηκώθηκε καί πῆγε καί αὐτός στό Ναό νά εὐχαριστήσῃ τόν Ἅγιο καί ἄναψε ἐκεῖνος τά κανδήλια. Ἐζησε ἀρκετά χρόνια ὁ Γέροντάς του καί τόν βοήθησε πνευματικά.

Ἀργότερα πού ἔμεινε μόνος του, εἶχε ταλαιπωρηθῆ λίγο στίς ἀρχές, γιατί εἶχε ἐπηρεασθῆ ἀπό μερικούς Μοναχούς, πού εἶχαν λίγο ἀδιάκριτο ζῆλο, καί ἔριξε τά κοντάρια ἀπό τίς σημαῖες στήν Μεγίστη Λαύρα εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας γιά τόν Βασιλέα Γεώργιο Β' – γιατί ἔλεγαν ὅτι δῆθεν εἶναι μασῶνος – καί δικάστηκε γιά τήν συκοφαντία ἀπό τίς Ἀρχές τοῦ κράτους μέ τρία χρόνια ἔξορία στό νησί Σπιναλόγγα, γιά νά ὑπηρετῆ τούς λεπρούς. Εἶχε μετανοιώσει ὅμως γι' αὐτή τήν ἐνέργειά του, ὅπως μοῦ ἔλεγε:

– Ἐνήργησα σάν κοσμικός, Πάτερ Παῖσιε, καί ὄχι σάν Μοναχός. Πολύ βλάφτηκα πνευματικά τό διάστημα τῆς ἔξορίας, γιατί δέν μπορούσα νά κάνω τά καλογερικά μου καθήκοντα.

Στήν ἐπιστροφή του ἀπό τήν ἔξορία συνταξίδευε μέ ἕναν Μοναχό, ὁ ὅποιος μοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ Πατήρ Πέτρος κήρυττε μετάνοια στόν κόσμο καί ἔλεγε:

– Πρέπει νά μετανοήσουμε, γιατί ὁ Θεός θά μᾶς τι-

μωρήση. Θά αφήση τούς ἄθεους κομμουνιστάς νά μᾶς σφάξουν.

Εἶχε πληροφορηθῆ ἀπό τόν Θεό τό μεγάλο κακό πού μᾶς περίμενε ἐξ ἁμαρτιῶν μας, τόν ἐμφύλιο σπαραγμό, μπροστά ἀπό χρόνια.

“Οταν ἐπέστρεψε στό “Αγιον” Ὄρος ἀπό τήν ἐξορία, δέν κάθισε στόν “Ὁσιο Νεῖλο, γιατί εἶδε μεγάλη κίνηση. Περνοῦσαν πολλοί ἄνθρωποι καί δέν εὑρίσκε ἡσυχία. Ἦρθε στά Κατουνάκια καί ἔμεινε σ’ ἓνα Καλύβι στήν ἄκρη τῆς Μικρῆς Ἀγίας Ἀννας. Τό Καλυβάκι του δέν φαινόταν καθόλου ἀπό τόν δρόμο οὔτε πόρτα εἶχε, παρά ἓνα μακρὺ ξύλο πού τό νόμιζαν γιά φράχτη. Οἱ Πατέρες γύρω του τόν εἶχαν σέ εὐλάβεια, γιατί ἦταν ὅλος εὐλάβεια, καί, ἐπειδή ἦταν κοντός καί ἀδύνατος καί μέ παιδική ἀπλότητα καί εὐαισθησία, ὅλοι τόν φώναζαν «Πετράκη». “Οταν τόν ἔβλεπε κανεὶς μέ τό λεπτό καί φωτεινό του πρόσωπο νά σκύβη κάτω, ὅταν μιλοῦσε, πράγματι ἦταν σάν ἓνα μικρό παιδί.

Τόν παιδικό του αὐτόν χαρακτήρα τόν διετήρησε μέχρι τὰ ἐξήντα ἑπτὰ του χρόνια, πού ἀνεπαύθη.

Ἐνῶ οἱ Πατέρες τόν πλησίαζαν γιά νά ὠφεληθοῦν, ἐκεῖνος τούς ἀπέφευγε, γιατί ντρεπόταν καί κοκκίνιζε. “Οταν δέν μπορούσε νά ξεφύγη, ἀπαντοῦσε μέ λίγα λόγια ἀλλά πολύ φωτισμένα. Δυσκολευόταν νά ἔχη ἐπαφές μέ τούς ἀνθρώπους, γι’ αὐτό κλεινόταν στό κελλί του καί μιλοῦσε συνέχεια μέ τόν Θεό, μέ τήν ἀδιάλειπτη προσευχή.

“Οταν πήγαιναν οἱ Πατέρες καί χτυποῦσαν, δέν ἄνοιγε. Καί ὅταν τοῦ ἄφηναν εὐλογίες, τίς ἄφηνε κι αὐτές ἐκεῖ ἔξω, τίς ὁποῖες ἔβλεπαν σαπισμένες οἱ ἄλλοι, καί ἄλλη φορά δέν τοῦ πήγαιναν τίποτα, ἀλλά τίς πήγαιναν σέ ἄλλους Πατέρες. Οἱ ἀδελφοί γύρω του ἔλεγαν στόν Γερο - Πέτρο:

– Δέν κάνεις καλά πού δέν δέχεσαι τίς εὐλογίες.

Καί ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε:

– Εὐλογημένε μου, δόξα τῷ Θεῷ, ἐγὼ ἔχω τό ἄρκετό μου. Γιατί νά τά στερήσω ἀπό ἄλλα Γεροντάκια πού ἔχουν ἀνάγκη;

Μέ τήν πολλή του ἄσκηση ὁ Γέροντας εἶχε κόψει σχεδόν ὅλες τίς ἀνθρώπινες ἀνάγκες καί ζοῦσε πιά σάν Ἅγγελος ἔνσαρκος καί ὄχι τυπικά μόνο μέ τό Σχῆμα τό Ἅγγελικό. Ἔκανε συνέχεια ἐνάτες. Ἐτρωγε δηλαδή μετά τόν Ἑσπερινό ἓνα παξιμάδι καί ἀσχολεῖτο μέ τήν εὐχή καί τίς μετάνοιες μέρα - νύχτα. Ἀκόμη καί στόν ὕπνο του ἔλεγε τήν εὐχή, καί, ὅταν ξυπνοῦσε, συνεχιζόταν ἡ ἐπίλοιπη εὐχή. Τό μέν σῶμα του, ὅταν πλάγιαζε λίγο, κοιμόταν, ἀλλά ἡ ψυχή του γρηγοροῦσε καί προσευχόταν. Ἡ εὐχή εἶχε γίνει πιά αὐτοενέργητη, καί πολλές φορές μοῦ ἔλεγε:

– Ἀκούω καί Ἅγγελικές ψαλμωδίες τόσο πολύ γλυκιές, πού δέν μπορῶ νά σταθῶ στά πόδια μου ἀπό ἐκείνη τήν οὐράνια γλυκιά μελωδία.

Ὅλη αὐτή ἡ γλυκιά κατάσταση τόν ἔτρεφε ψυχικά καί σωματικά, γι' αὐτό καί δέν τοῦ χρειάζονταν πολλά πράγματα, γιά νά συντηρηθῆ. Τά ἐλάχιστα πού ἤθελε τά ἐξοικονομοῦσε μέ τό ἐργόχειρό του, διότι ἔπλεκε κομποσχοίνια ἢ μάζευε τσαΐ ἀπό τόν Ἅθωνα, πού τό ἔδινε καί ἔπαιρνε παξιμάδι.

Ἐάν ἐπέμενε κανεῖς νά τοῦ δώση καμιά εὐλογία, θά τήν ἀνταπέδιδε διπλή μέ εὐγενικό τρόπο· μέ τσαΐ τοῦ βουνοῦ ἢ κομποσχοίνια.

Παρόλο πού δέν οἰκονομοῦσε τόν ἑαυτό του, καί τό δέρμα του εἶχε κολλήσει πιά στά κόκαλά του, ἐν τούτοις ὅμως ἔκανε μεγάλους ἀγῶνες πνευματικούς καί στήν συνέχεια, καί ἔβλεπε κανεῖς ὀλοφάνερα τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ, πού τόν δυνάμωνε. Κοιλιά πιά δέν ἔβλεπες στόν Γερο - Πέτρο ἀλλά λακκούβα. Ὅταν τύχαινε νά ξεκουμπωθῆ λίγο τό στήθος του, μπορούσες νά μετρήσης τά πλευρά του, πού φαίνονταν σάν βέργες ἀπό ζουλιγμένο καλάθι.

Πολλούς Ἀσκητάς γνώρισα, ἀλλά στόν Γερο - Πέ-

τρο ἔβλεπε κανείς κάτι τό διαφορετικό! Φαινόταν μιά θεϊκή γλυκύτητα ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του. Εἶχε γεμίσει πιά ἡ κυψέλη του ἡ πνευματική, καί ξεχειλίζε τό πνευματικό του μέλι.

“Όταν τόν ρωτοῦσαν «πῶς περνᾷς, Γέροντα, στό Κελλί σου», ἀπαντοῦσε:

– Δόξα τῷ Θεῷ, τό Κελλί μου δέν τό ἀλλάζω μέ ὅλα τά παλάτια τοῦ κόσμου, τό γλυκό Κατούνι μου!

Ἐβγαινε συνήθως κάθε ἕξι μῆνες ἀπό τό «γλυκό Κατούνι του» (τά Κατουνάκια) καί πήγαινε στά Μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὀρους, γιά νά δώση τά ἐργόχειρά του καί νά οἰκονομήση τό παξιμάδι γιά τήν μισή χρονιά του. Καταλαβαίνετε, φυσικά, πόσο μεγάλο τουρβά θά εἶχε ὁ Γέρο - Πέτρος καί πόσο παξιμάδι ἔτρωγε σέ ἕξι μῆνες, πού ἦταν καί ἡ συνηθισμένη του μόνη τροφή!

Κάθε ἕξι μῆνες λοιπόν θά περνοῦσε καί ἀπό τό Μοναστήρι, ὅπου ἔμενα, νά μέ ἰδῆ. Τήν τελευταία φορά πού ἦρθε, ἔλειπα δυστυχῶς, καί αὐτός περίμενε ἔξω ἀπό τό Μοναστήρι σέ μιά ἄκρη, γιατί ντρεπόταν νά μπῆ μέσα. Τό ἀπόγευμα τόν βρῆκα νά μέ περιμένη τέσσερις ὥρες καί, μόλις μέ εἶδε, ἔτρεξε ἐπάνω μου σάν μικρό χαρούμενο παιδάκι, παρόλο πού εἶχε τά διπλά μου χρόνια.

Πήγαμε μετά στό κελλί μου καί, ἐνῶ ἤθελα νά τόν περιποιηθῶ λίγο γιά νά τόν ξεκουράσω, δέν δέχτηκε καί τό ἀπέφυγε μέ γλυκό τρόπο, γιά νά μή μέ πληγώση. Μοῦ ζήτησε λίγο ζεστό νερό καί ἔβαλε δυό κλωνιά τσαΐ πού εἶχε μαζί του καί ἤπιε. “Όταν ἐπέμεινα νά φάη καί κάτι ἄλλο, μοῦ εἶπε:

– Πάτερ Παῖσιε, συγχώρεσέ με, θέλω νά ἐτοιμασθῶ γιά νά κοινωνήσω τοῦ Ὁσίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου στίς 12 Ἰουνίου. Ἐγώ ἦρθα, γιά νά σέ χαιρετήσω καί νά συγχωρεθοῦμε, γιατί θά πεθάνω, γι’ αὐτό δέν μπορῶ νά σέ πάρω ὑποτακτικό. Συγχώρεσέ με, ἀφοῦ θά πεθάνω.

Ἐμένα μοῦ φάνηκαν παράξενα αὐτά. Στά καλά κα-

θούμενα, ἐνῶ εἶναι καλά, νά λέη ὅτι θά πεθάνη! Μετά ὁ-
μως ἀπό ὅλη τήν συζήτηση καί τίς νουθεσίες του ἐπί δυό-
μιση ὥρες, ἄρχισα νά τό πιστεύω αὐτό.

Ἐπειδή τόν ἔβλεπα ὄρθιο συνέχεια νά μέ νουθετῆ,
τόν παρακάλεσα νά καθίση. Ἐκεῖνος ὁμως δέν δέχθηκε
καί μοῦ εἶπε: «Δέν πρέπει τόν λόγο τοῦ Θεοῦ νά τόν λέμε
καθήμενοι», ἐνῶ ἦταν κατάκοπος, διότι εἶχε βαδίσει ἐν-
νέα ὥρες καί μάλιστα φορτωμένος.

Αὐτή τήν φορά τά ἐργόχειρά του θά τά ἔδινε, γιά νά
οἰκονομήσῃ τά ἀπαιτούμενα γιά τόν ἐνταφιασμό του καί
νά κάνῃ τήν τελευταία Θεία Λειτουργία στήν Μετανοιά
του, τόν Ὅσιο Νεῖλο, νά συγχωρεθῆ καί νά ἀποχαιρετή-
σῃ γιά τελευταία φορά τούς φίλους του, τούς λίγους φυσι-
κά πού εἶχε, καί ἦταν σκορπισμένοι στό Ἅγιον Ὄρος.
Ἐπειδή ἦταν ἡ τελευταία του ἐπίσκεψη, μοῦ εἶπε καί πε-
ρισσότερα πράγματα ἀπό κάθε ἄλλη φορά ἴσως καί γιά
νά μοῦ δώσῃ περισσότερη χαρά καί νά μετριάσῃ κάπως
τήν μεγάλη μου λύπη, πού θά τόν ἔχανα πιά. Πρίν ἀρχίσῃ
νά μέ νουθετῆ, τόν εἶχα ρωτήσῃ γιά τίς δυσκολίες τοῦ
διακονήματος, πού ὅλη τήν ἡμέρα σχεδόν βρισκόμουν μέ
κοσμικούς καί ἄκουγα, χωρίς νά τό θέλω, τοῦ κόσμου τίς
βρώμικες ἱστορίες. Ὁ Γερο - Πέτρος μοῦ ἀπήντησε:

— Πάτερ Παῖσιε, ἐμεῖς νά τά βλέπουμε μέ καλό λογι-
σμό.

Εἶχε ἐξαγνισθῆ ὁ Γέροντας καί ὅλα τά ἔβλεπε καθα-
ρά, διότι δέν ὑπῆρχε πιά ἁμαρτία μέσα του, ἀλλά κατοι-
κοῦσε ὁ Χριστός.

Τόν εἶχα ρωτήσῃ καί γιά ἓνα γεγονός, ἐάν ἦταν ἀπό
τόν Θεό ἢ τοῦ πονηροῦ, γιά νά μέ πλανέσῃ, καί μοῦ ἀπήν-
τησε ὅτι ἦταν ἀπό τόν Θεό καί στήν συνέχεια μοῦ εἶπε τά
ἑξῆς:

— Πάτερ Παῖσιε, ἐγώ συνέχεια ζῶ τέτοιες καταστά-
σεις θεῖες. Ἐκείνη τήν ὥρα πού μέ ἐπισκέπτεται ἡ θεία
Χάρις, ἡ καρδιά μου θερμαίνεται γλυκά ἀπό τήν ἀγάπη

του Θεοῦ, καί ἕνα φῶς παράξενο μέ φωτίζει ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά, ἀφοῦ φωτίζεται καί τό κελλί μου. Βγάζω τότε τό σκουφί μου καί σκύβω ταπεινά τό κεφάλι μου καί λέγω στόν Χριστό: «Χριστέ μου, χτύπησέ με μέ τό κοντάρι τῆς εὐσπλαγχνίας σου στήν καρδιά μου». Τά μάτια μου τότε τρέχουν γλυκά δάκρυα συνέχεια ἀπό εὐγνωμοσύνη, καί δοξολογῶ τόν Θεό. Τό δέ πρόσωπό μου τό νιώθω νά φωτίζη. Ἐκεῖνες τίς ὥρες, Πάτερ Παῖσιε, ὅλα σταματᾶνε, γιατί νιώθω πολύ κοντά μου τόν Χριστό καί δέν μπορῶ πιά νά ζητήσω τίποτα, γιατί σταματάει καί ἡ προσευχή· τό κομποσχοῖνι δέν μπορεί νά γυρίση.

Γιά νά μή τόν παρεξηγήσω καί ἀφήσω τό κομποσχοῖνι, ἐνῶ δέν εἶχα φθάσει σ' αὐτή τήν οὐράνια κατάσταση, μοῦ εἶπε ἕνα περιστατικό:

– Τό κομποσχοῖνι, Πάτερ Παῖσιε, ποτέ δέν πρέπει νά τό ἀφήνουμε ἀπό τά χέρια μας, γιατί εἶναι τό ὄπλο τοῦ Μοναχοῦ καί ἔχει μεγάλη δύναμη. Κάποτε εἶχα σταυρώσει μέ τό κομποσχοῖνι ἕναν δαιμονισμένο στίς Καρυές, καί ἀμέσως ἐλευθερώθηκε ὁ ἄνθρωπος.

Τό γεγονός αὐτό τό ἄκουσα καί ἀπό τόν παπα - Εὐμένιο, ὁ ὁποῖος ἦταν παρών καί τό εἶδε. Ἐνῶ ὁ Γερο - Πέτρος εἶχε ἀπλωμένα τά κομποσχοῖνια καί τό τσαῖ τοῦ βουνοῦ στίς Καρυές, γιά νά τά πουλήση, εἶδε τόν ἄνθρωπο πού βασανιζόταν ἀπό τό ἀκάθαρτο πνεῦμα, χωρίς νά μποροῦν νά τόν βοηθήσουν οἱ ἄνθρωποι πού ἦταν γύρω του. Σηκώνεται σιγά - σιγά ὁ Γερο - Πέτρος καί συμμαζεύει τά ἐργόχειρά του, τόν πλησιάζει ἀθόρυβα, τόν σταυρώνει μέ τό κομποσχοῖνι του καί φεύγει γρήγορα, γιά νά μή τόν ἰδοῦν. Οἱ ἄνθρωποι, σχεδόν ὅλοι, εἶδαν μόνο τόν δαιμονισμένο ξαφνικά θεραπευμένον καί δόξασαν μετά τόν Θεό, ὅταν κατάλαβαν πώς ὑπάρχουν "Αἱιοι καί στήν ἐποχή μας! Τόν μικρό ὅμως "Οσιο Πέτρο δέν πρόλαβαν νά τόν ἰδοῦν ὅλοι ἐκτός ἀπό δύο - τρεῖς.

ἌΟ Γέροντας, φυσικά, ἦταν ἄγνωστος σέ πολλούς,

γιατί δέν εἶχε ἐπαφές, καί προσπαθοῦσε νά μένη ἄγνωστος, ἀλλά ὅλοι ἄκουγαν γιά τόν Πετράκη! Ἐάν τύχαινε νά τόν συναντήση κανεῖς πού τόν γνώριζε καί τόν ρωτοῦσε γιά κάτι, τοῦ ἀπαντοῦσε στά θέματά του μέ φωτισμένα παραδείγματα, λές καί εἶχε μεταφράσει τό Γεροντικό! (Διαφορετικά μέν παραδείγματα, ἀλλά μέ τό ἴδιο νόημα). Εὐκόλα, φυσικά, μποροῦσε νά τόν παρεξηγήση κανεῖς, ἐάν δέν εἶχε βάθος Πατερικό. Ἔλεγε ἐπί παραδείγματι: «Ἡ προσευχή τοῦ ταπεινοῦ τουμπάρει τόν Θεό»! καί ἐννοοῦσε: «Ἡ προσευχή τοῦ ταπεινοῦ κάμπτει τόν Θεό». Ὅπως ἐπίσης γιά τήν νηστεία ἔλεγε: «Ὅταν δέν πέφτη νερό στή στερνούλα, ξηραίνεται, καί ψοφᾶνε τά βατράχια». Δηλαδή ξηραίνεται τό στομάχι, καί πεθαίνουν τά πάθη. Ὅπως ἀνέφερα, εἶχε δικό του Γεροντικό.

Μεταξύ τῶν ἄλλων ἀρετῶν, διακρινόταν γιά τήν πολλή του διάκριση. Ἐπειδή εἶχαν κάπως ὀξυνθῆ τά Ἐκκλησιαστικά θέματα – βασικά τοῦ Ἐορτολογίου – εἶχε ἀποσυρθῆ ἀπό μία φανατική παράταξη καί ἔκτοτε ἐρχόταν καί στίς Μονές. Ὅταν ἐρχόταν, γιά νά μέ ἰδῆ, παρακολουθοῦσε τίς Ἀκολουθίες ἀπό τόν Νάρθηκα. Ὅταν τόν ρώτησα «γιατί δέν μπαίνεις μέσα στό Ναό», ἀπήντησε:

— Γιά νά μή σκανδαλίσω κανέναν, εὐλογημένε μου. Ἐάν μέ ἰδοῦν οἱ Ζηλωτές στό Νάρθηκα, θά ποῦν: «Κάποιον περιμένει ὁ Γερο - Πέτρος» καί δέν θά σκανδαλιστοῦν. Ἐάν μέ ἰδοῦν οἱ Πατέρες τοῦ Μοναστηριοῦ στό Νάρθηκα, καί αὐτοί δέν θά σκανδαλιστοῦν, γιατί θά ἰδοῦν πού ἔχω καί τόν τουρβά μου στήν ἄκρη.

Εἶχε ξεπεράσει τίς ἀνθρώπινες μικρότητες, φανατισμούς κ.ἄ., γιατί εἶχε φώτιση Θεοῦ. Ἦταν ζηλωτής μέ τήν καλή ἔννοια. Κοινωνοῦσε συνήθως μία φορά τήν ἐβδομάδα, ἐκτός ἐάν τύχαινε καί ἑορτή στά ἐνδιάμεσα τῆς ἐβδομάδος. Παρακολουθοῦσε δέ καί Θεῖες Λειτουργίες πού γίνονταν στά γειτονικά Καλύβια καί ἔπαιρνε μόνο τό

Ἐντίδωρο, γιά νά παρακολουθήση καί ἄλλη, καί τότε ἔπαιρνε καί Ἁγιασμό, ὅταν φυσικά δέν κοινωνοῦσε, ἄν καί βρισκόταν σέ ἅγια πνευματική κατάσταση καί μποροῦσε νά κοινωνή πιό συχνά.

Ὅπως ἀνέφερα, πάντα νήστευε, ἔκανε ἐνάτη κάθε μέρα, καί τίς Σαρακοστές τίς περνοῦσε ὅλο μέ τριήμερα. Μόνο Σαββατοκύριακο ἔτρωγε δύο φορές καί ἔκανε κατάλυση ἐλαίου. Τίς δέ ἀκολουθίες του τίς ἔκανε μέ κομποσχοῖνι, μέ εὐχή, καί συμπλήρωνε ἑπτὰ ὥρες, ἐκτός ἀπό τόν κανόνα του, πού ἦταν ἑπτακόσιες μεγάλες μετάνοιες καί τριάντα τρία ἑκατοστάρια μέ μικρές μετάνοιες καί Σταυρό. Ἐπ' ὅλα αὐτά τό ἕνα τρίτο ἦταν γιά τόν ἑαυτό του, γιατί τ' ἄλλα δύο τρίτα ἦταν μισά γιά τούς ζῶντας καί μισά γιά ὄλους τούς κεκοιμημένους. Ἐάν θά μάθαινε γιά κάποιον πού περνάει καμιά δοκιμασία, θά ἔκανε ξεχωριστή προσευχή μέ μετάνοιες. Ἐπίσης τίς Ὁρες, τόν Ἐσπερινό καί τό Ἀπόδειπνο τά ἔκανε καί αὐτά μέ τό κομποσχοῖνι. Μέ ἄλλα λόγια τό ἐργόχειρό του ἦταν ἡ προσευχή.

Ἐνῶ βρισκόταν σ' αὐτή τήν ἅγια κατάσταση ὁ Γερο - Πέτρος, εἶχε ὅμως τόσο πολλή ταπείνωση, πού θεωροῦσε τόν ἑαυτό του ἁμαρτωλό, μέ πολλά πάθη. Τήν ὥρα πού διάβαζε τό Εὐαγγέλιο ὁ Παπάς, ἔβγαζε τό σκουφάκι του καί πλησίαζε στήν Ὁραία Πύλη καί ἔσκυβε τό κεφάλι του κάτω ἀπό τό Εὐαγγέλιο, γιά νά τοῦ φύγουν, ὅπως ἔλεγε, τά κακά πνεύματα.

Ἐπειδή θεωροῦσε πολύ τιποτένιο τόν ἑαυτό του, γι' αὐτό καί δέν ἔπαιρνε ὑποτακτικό. Κάποτε πού τόν εἶχα παρακαλέσει πολύ, τό δέχθηκε νά μέ κρατήση ὑποτακτικό του, ἀλλά τότε δέν μοῦ εἶχε δώσει εὐλογία ἡ Μονή. Ὅταν εἶχε ἔρθει ὁ Γερο - Πέτρος τήν τελευταία φορά καί μοῦ εἶπε ὅτι ἐτοιμάζεται γιά τήν ἄλλη ζωή καί μοῦ ζήτησε συγχώρεση, πού δέν θά μπορέση νά μέ πάρη ὑποτακτικό, γιατί θά πεθάνη, τότε κατάλαβα τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού

κρυβόταν μέσα στό ἐμπόδιο ἀπό τούς Γεροντάδες, ἀφοῦ τόν Γερο - Πέτρο θά τόν ἔπαιρνε ὁ Θεός. Φαίνεται ὅτι δέν ἤμουν ἄξιός νά μένω μέ ἅγιο· καί τό ὅτι μέ ἀξίωσε ὁ Θεός νά τόν γνωρίσω, γιά νά ὠφεληθῶ, καί αὐτό πολύ ἦταν γιά τήν ἀμαρτωλότητά μου. Ἐάν μέ ἀξίωνε ὁ Θεός νά τόν ἔβλεπα, ἔστω ἀπό μακριά, στήν ἄλλη ζωή, αὐτό θά ἦταν μία ἀπό τίς μεγαλύτερες οἰκονομίες τοῦ Θεοῦ.

Ἄξέχαστες θά μοῦ μείνουν οἱ τελευταῖες του συμβουλές μέ τόν τελευταῖο ἀποχαιρετισμό. Ἐδῶ βλέπει κανεῖς τό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ στούς Ἁγίους Του, ὅπως καί στόν μικρό Ὅσιο Πέτρο, τόν ὁποῖο δέν τόν ἀσπασθηκαν νεκροί οἱ φίλοι του, ἀλλά πέρασε μόνος του ἀπό τούς φίλους του, γιά νά τόν ἀσπασθοῦν ζωντανό τόν «τελευταῖον ἀσπασμόν».

Στήν συνέχεια, πέρασε ἀπό τίς Καρυές, πῆρε τά ἀπαιτούμενα γιά τόν ἐνταφιασμό του καί ἀπό ἐκεῖ πῆγε στήν Μετάνοιά του, στόν Ὅσιο Νεῖλο. Τήν ἐπομένη ἔκανε Θεία Λειτουργία, στίς 12 Ἰουνίου, πού γιόρταζε καί ὁ ἴδιος (μνήμη τοῦ Ὁσίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου). Εἶχαν μαζευτῆ καί οἱ Πατέρες ἀπό γύρω (οἱ Ἀσκητές). Ὄταν τελείωσε ἡ Θεία Λειτουργία, καί κοινώνησε ὁ Γερο - Πέτρος, βγήκε ἔξω, ἐτοίμασε γιά τούς Πατέρες νερό καί λουκούμι καί αὐτός, μόλις κάθησε κοντά τους, ἔκλεισε τά μάτια του καί παρέδωσε τήν ἀγιασμένη του ψυχή στόν Χριστό. Οἱ Πατέρες νόμιζαν ὅτι νύσταξε καί περίμεναν νά ἀνοίξη τά μάτια του, γιά νά τόν εὐχηθοῦν. Ὄταν τόν σκούνηξαν, κατάλαβαν πώς ἔφυγε γιά τόν Οὐρανό καί τοῦ εὐχήθηκαν «καλή ἀνάπαυση».

Ἀνεπαύθη στίς 12 Ἰουνίου, τοῦ Ὁσίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου, τό 1958. Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἀμήν.

Ὁ Γερο - Αὐγουστίνος

Ὁ Πατήρ Αὐγουστίνος γεννήθηκε στή Ρωσία, στό Ἄλίσκογε - Πολτάβας, τό 1882. Τό κατά κόσμον ὄνομά του ἦταν Ἀντώνιος Κορρά. Τόν πατέρα του τόν ἔλεγαν Νικόλαο καί τήν μητέρα του Αἰκατερίνη, οἱ ὁποῖοι ἦταν εὐλαβεῖς καί ἀνέθρεψαν καί τό παιδί τους, τόν Ἀντώνιο, μέ εὐλάβεια καί φόβο Θεοῦ.

Ἀπό μικρός ἀκόμη ὁ Ἀντώνιος εἶχε πάει σ' ἓνα Μοναστήρι τῆς πατρίδος του, ὅπου καί παρέμεινε ὡς δόκιμος. Ἕνας πειρασμός ὅμως πού τοῦ εἶχε συμβῆ, τόν ἀνάγκασε νά ἐγκαταλείψῃ τήν Μονή καί τήν πατρίδα του καί νά ἔλθῃ στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, γιά νά νιώθῃ ἀσφαλισμένη τήν ψυχή του ἀπό τέτοιου εἴδους πειρασμούς.

Ὅπως μοῦ εἶχε διηγηθῆ, στό Μοναστήρι ἐκεῖνο ἦταν ὅλοι Γεροντάκια σχεδόν καί αὐτόν ἔστειλαν ὡς διακονητή, γιά νά βοηθᾷ ἓναν ὑπάλληλο τῆς Μονῆς στό ψάρεμα, γιατί ἡ Μονή συντηρεῖτο ἀπό τήν ἀλιεία. Μιά μέρα, λοιπόν, εἶχε ἔρθῃ ἡ κόρη τοῦ ὑπαλλήλου καί εἶπε στόν πατέρα της νά πάῃ γρήγορα στό σπίτι γιά μιά ἐπείγουσα δουλειά καί κάθισε ἐκείνη νά βοηθήσῃ. Ὁ πειρασμός ὅμως τήν εἶχε κυριεύσει τήν ταλαίπωρη καί, χωρίς νά σκεφθῆ, ὄρμησε ἐπάνω στόν Δόκιμο μέ ἀμαρτωλές διαθέσεις. Ἐκείνη τήν στιγμή τᾶχασε ὁ Ἀντώνιος, γιατί ἦταν ξαφνικό. Ἐκανε τόν Σταυρό του καί εἶπε: «Χριστέ μου, καλύτερα νά πνιγῶ, παρά νά ἀμαρτήσω», καί πετάχτηκε ἀπό τήν ὄχθη μέσα στό βαθύ ποτάμι! Ἄλλ' ὁ Καλός Θεός βλέποντας τόν μεγάλο ἡρωϊσμό τοῦ ἀγνοῦ νέου, πού ἐνήργησε σάν νέος Ἅγιος Μαρτινιανός, γιά νά διατηρηθῆ ἀγνός, τόν κράτησε ἐπάνω στό νερό, χωρίς νά βραχῆ! Μοῦ ἔλεγε: «Ἐνῶ πετάχτηκα μέ τό κεφάλι κάτω, δέν κα-

τάλαβα πῶς βρέθηκα ὄρθιος ἐπάνω στό νερό, χωρίς νά βραχοῦν οὔτε τά ροῦχα μου»!

Ἐκείνη τήν στιγμή εἶχε νιώσει καί μιά ἐσωτερική γαλήνη μέ μιά ἀνέκφραστη γλυκύτητα, πού εἶχε ἐξαφανίσει τελείως κάθε λογισμό ἁμαρτωλό καί κάθε ἐρεθισμό σαρκικό, πού τοῦ εἶχε δημιουργήσει προηγουμένως μέ τίς ἄσεμνες χειρονομίες της ἡ κοπέλα. Ὄταν εἶδε μετά ἡ κοπέλα ἐπάνω στό νερό ὄρθιο τόν Ἀντώνιο, ἄρχισε νά κλαίη μετανοιωμένη γιά τό σφάλμα της καί ἀπό συγκίνηση γιά τό μεγάλο αὐτό θαῦμα.

Ὁ Δόκιμος μετά ἀπό αὐτά ἔφυγε ἀμέσως γιά τήν Μονή καί παρακάλεσε μέ δάκρυα τόν Ἡγούμενο νά τοῦ δώση εὐλογία γιά νά πάη στό Ἅγιον Ὄρος, γιατί ἦταν ἀδύνατος πνευματικά καί φοβόταν νά μείνη στόν κόσμο. Δέν ἀνέφερε δέ τίποτε ἀπολύτως στόν Ἡγούμενο γιά τήν ἀταξία τῆς κοπέλας, γιά νά μή μαθευτῆ κάτι εἰς βάρος της, οὔτε καί γιά τό θαῦμα πού συνέβη σ' αὐτόν, ἀλλά μόνο τόν ἑαυτό του ἐλεεινολογοῦσε.

Αὐτό φυσικά ἦταν καί τό μεγαλύτερο θαῦμα, κατά τόν λογισμό μου, πού πῆρε δηλαδή τό σφάλμα ὁ ἴδιος καί κάλυψε τήν φταίχτρα, καθώς καί ἡ ἥρωϊκή ἀντιμετώπιση τοῦ μεγάλου πειρασμοῦ σ' αὐτή τήν ἡλικία. Διότι γιά τόν Θεό πού κρατάει ὀλόκληρο σύμπαν μέ τό δακτυλάκι Του, δέν εἶναι δύσκολο νά κρατήση ἕναν δόκιμο ἐπάνω στά νερά τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ἡγούμενος λοιπόν κάμφθηκε ἀπό τά παρακάλια του – φυσικά δέν μποροῦσε καί νά τόν ἐμποδίση – ἀλλά στενοχωρέθηκε, πού θά ἔχανε ἀπό τήν Ἀδελφότητα ἕναν ἐκλεκτό δόκιμο.

Ὁ Ἀντώνιος ἔρχεται ἀμέσως στό Ἅγιον Ὄρος τό 1908. Ἀφοῦ ἐπισκέφθηκε Μονές καί Κελλιά στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, ἀναπαύθηκε στό Κελλί τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῆς Μονῆς Καρακάλλου, ὅπου καί ἔγινε Μοναχός τό 1910 καί πῆρε τό ὄνομα Αὐγουστίνος. Τό 1943 ἔφυγε γιά

μεγαλύτερη ήσυχία σ' ένα Κελλί Φιλοθεϊτικο, «τά Εϊσόδια τῆς Θεοτόκου», ὅπου καί ἀγωνιζόταν φιλότιμα μέχρι τά γεράματά του, χωρίς νά βγῆ πιά στόν κόσμο.

Τό 1950 εἶχα μάθει γιά πρώτη φορά γιά τόν Γέροντα Αὐγουστίνο, ἀλλά δέν μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά τόν γνωρίσω καί ἀπό κοντά. "Ολοὶ ὁμως μιλοῦσαν γιά τήν ἀγιότητα του.

Τό 1955 πού ξαναπῆγα στήν Μονή Φιλοθέου, τόν ἐπισκέφθηκα τήν δεύτερη ἡμέρα στό Κελλί του, ἀλλά δυστυχῶς ἔλειπε. "Αφησα λίγα πράγματα ἔξω ἀπό τήν πόρτα του καί ἐπέστρεψα στήν Μονή προσέχοντας νά μή μέ ἀντιληφθῆ κανεῖς, γιά νά μή βάλω σέ λογισμούς τούς Πατέρες, ὅτι γυρίζω στό Κελλιά μέ πράγματα κ.λ.π. Τήν ἄλλη μέρα, τό ἀπόγευμα, ἔρχεται στό Μοναστήρι ὁ Γερο - Αὐγουστίνος καί μέ ζητάει.

– Ποῦ εἶναι ἓνα καλογέρι Παῖσιος;

Οἱ Πατέρες παραξενεύτηκαν καί τοῦ εἶπαν:

– Ἐμεῖς ἀκόμη δέν τόν γνωρίσαμε καλά - καλά! ἐσύ, ποῦ τόν ξέρεις; καί τοῦ ἔδειξαν τό κελλί μου.

Μόλις ἀνοιξα τήν πόρτα, ἔβαλε ἐδαφιαία μετάνοια καί εἶπε:

– Εὐλογεῖτε!

Μετά μοῦ λέει:

– Θεός συγχωρέσοι γιά τίς εὐλογίες πού μοῦ ἄφησες.

Μοῦ βγάζει τότε ἀπό τόν τουρβά του σ' ἓνα μανδήλι ἑπτά μικρά ροδάκινα, πού δέν διέφεραν ἀπό κορόμηλα στό μέγεθος, ἀπό μιά μισόξηρη ροδακινιά πού εἶχε στό Κελλί του. Θέλησα νά τοῦ κρυφτῶ τοῦ Γέροντα γιά τήν εὐλογία πού τοῦ εἶχα πάει, ἀλλά ἐκεῖνος μοῦ εἶπε:

– Ἐγώ σέ εἶδα ἀπό τόν Προφήτη Ἡλία (τό Ρωσικό).

Ἐὸ Προφήτης Ἡλίας εἶναι περίπου τέσσερις ὥρες ἀπόσταση ἀπό τό Κελλί τοῦ Γερο - Αὐγουστίνου. Ἐὸ Γέροντας εἶχε καί τό διορατικό χάρισμα. Γιά τόν Θεό, φυσικά, δέν ὑπάρχουν κοντινές ἢ μακρινές ἀποστάσεις.

Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή πού μου δίνεται, καλό εἶναι νά ἀναφέρω μιά παρόμοια περίπτωση τοῦ ἰδίου χαρίσματος: Ὁ γείτονάς του Διακο - Βενιαμίν εἶχε ἰδεῖ τήν σφαγή τῆς οἰκογενείας τοῦ Τσάρου μέσα στό Κελλί του, σάν νά τήν ἔβλεπε σέ τηλεόραση. Μετά ἀπό καιρό εἶχαν μάθει ὅτι ἐκείνη τήν ἡμέρα εἶχε γίνει ἡ σφαγή τῆς Τσαρικήσ οἰκογενείας ἀπό τούς κομμουνιστάς.

Θά ἔβλεπε ἀσφαλῶς καί ὁ Γερο - Αὐγουστίνος καί πιά μακριά, μιά πού εἶχε πνευματική τηλεόραση (διορατικό χάρισμα), τήν ὁποία ἀπέκτησε μέ τήν καθαρότητα τῆς ψυχῆς του, τήν ταπείνωση καί τήν ἀγάπη.

Ἐπειδή ὁ Γέροντας πονοῦσε πολύ τά ταλαιπωρημένα ζῶα, ὅσοι εἶχαν γέρικα ἢ σακάτικα ζῶα, τά ἔβαζαν μέσα στήν περιοχή του, χωρίς νά τόν ρωτήσουν, καί ἔφευγαν. Τό Κελλί τοῦ Γερο - Αὐγουστίνου εἶχε γίνει γηροκομεῖο τῶν ζώων ὅλης τῆς περιοχῆς, ἀπό Καρακάλλου καί Φιλοθέου μέχρι Ἰβήρων. Ὁ καημένος ὁ Γέροντας ἔπαιρνε τήν κοσά καί μάζευε χόρτο ὅλο τό καλοκαίρι, γιά νά ξεχειμωνιάσει τά σακάτικα καί γέρικα ζῶα τῶν κοσμικῶν. Ἐάν εὑρίσκε καί κανένα ἄλλο ἐγκαταλελειμμένο γέρικο ζῶο, τό συμμαζευε καί αὐτό στό ἄσυλό του.

Ὅταν συναντοῦσε κανέναν ἄνθρωπο στό δρόμο, τοῦ ἔβαζε ἐδαφιαία μετάνοια καί τοῦ ἔλεγε: «Εὐλογεῖτε!» Δέν ἐξέταζε ἐάν ἦταν Παπάς ἢ Μοναχός, ἢ ἐάν ἦταν μέγας ἢ μικρός στήν ἡλικία ὁ λαϊκός, γιατί ὁ ἴδιος εἶχε πολλή ταπείνωση καί ὅλους τούς θεωροῦσε μεγάλους, καί τόν ἑαυτό του πιά μικρό ἀπ' ὅλους. Μιά μέρα πού ἔβαζε μετάνοια σ' ἕναν λαϊκό, τόν εἶδε ἕνας Θεολόγος καί παραξενεύτηκε καί τοῦ εἶπε:

– Στούς λαϊκούς βάζεις μετάνοια;

Ὁ Γερο - Αὐγουστίνος τοῦ ἀπήντησε:

– Ναί, γιατί ἔχουν τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος.

Ἡ πολλή ἀγάπη καί ταπείνωση τοῦ Γέροντα δέν εἶχε

ὄρια. Κάποτε, μοῦ ἔλεγε, τοῦ εἶχε παρουσιασθῆ ὁ διάβολος μέσα στό κελλί του σάν σκύλος φοβερός, ὁ ὁποῖος πετοῦσε φωτιές ἀπό τό στόμα του, καί ὄρμησε ἐπάνω του νά τόν πνίξη, γιατί καιγόταν, ὅπως τοῦ εἶπε, ἀπό τίς προσευχές του. Ὁ Γερο - Αὐγουστίνος τόν ἄρπαξε καί τόν πέταξε στόν τοῖχο καί τοῦ εἶπε:

– Κακέ διάβολε, γιατί πολεμᾷς τά πλάσματα τοῦ Θεοῦ;

Μοῦ ἔλεγε στήν συνέχεια ὁ Γέροντας:

– Καί ὁ διάβολος δυνατός, ἀλλά καί ἐγώ μπαμπάτσικος* τόν κόλλησα στόν τοῖχο. Μετά ὅμως πολύ μέ ἔτυπτε ἡ συνείδησή μου, πού χτύπησα τόν διάβολο. Περίμενα μέ ἀγωνία πότε νά φωτίση, γιά νά πάω στόν Πνευματικό μου νά ἐξομολογηθῶ, γιατί χτύπησα τόν διάβολο. Μόλις φώτισε, πῆγα στήν Προβάτα**, στόν Πνευματικό μου, καί ἐξομολογήθηκα. Ὁ Πνευματικός μου ὅμως ἦταν πολύ συγκαταβατικός καί δέν μοῦ ἔβαλε καθόλου κανόνα, ἀλλά μοῦ εἶπε νά κοινωνήσω. Ἐγώ ἀπό τήν χαρά μου ὅλη τήν νύχτα ἔκανα κομποσχοῖνι καί μετά πῆγα στήν Θεία Λειτουργία καί κοινωνήσα. Ὅταν ὁ Παπάς ἔβαζε τήν Ἁγία Λαβίδα στό στόμα μου, εἶδα τήν Ἁγία Κοινωνία κομμάτι Κρέας καί Αἷμα καί τήν μασοῦσα, γιά νά τήν καταπιῶ. Παράλληλα ἔνιωθα καί μιά μεγάλη ἀγαλλίαση, πού δέν μπορούσα νά τήν ἀντέξω. Ἀπό τά μάτια μου ἔτρεχαν γλυκά δάκρυα, καί τό κεφάλι μου φώτιζε σάν λάμπα. Ἐφυγα δέ γρήγορα, γιά νά μή μέ ἴδουν οἱ Πατέρες, καί τήν Θεία Εὐχαριστία τήν διάβασα μόνος μου στό κελλί μου.

Ἡ μορφή τοῦ Γέροντα ἦταν φωτεινή, γιατί τόν εἶχε ἐπισκιάσει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ. Καί μόνο νά τόν ἔβλεπες, ξεχνουῦσες κάθε στενοχώρια, γιατί σκορποῦσε χαρά μέ τήν

* Γερός.

** Ἀπόσταση μιάμιση ὥρα.

ἔσωτερική του καλοσύνη. Ἡ ἐξωτερική του φορεσιά, τό ζωστικό του τό καταμπαλωμένο, ἦταν χειρότερο ἀπό τό ροῦχο πού κρεμάει ὁ κηπουρός ὡς σκιάχτρο γιά τίς κουροῦνες. Ἐάν τύχαινε νά τοῦ δώση κανεῖς κανένα καλό πράγμα, τό ἔδινε καί αὐτός σέ ἄλλον.

Τό Κελλί του ἦταν κέντρο τῶν ἐργατῶν, πού φόρτωναν τήν ξυλεία τῶν Μονῶν στούς ἀρσανάδες. "Ὅ,τι κι ἄν χρειάζονταν οἱ ἐργάτες, θά πήγαιναν στό Κελλί τοῦ Γερο - Αὐγουστίνου καί θά τό ἔπαιρναν, χωρίς κἄν νά τόν ρωτήσουν. Πολλές φορές τοῦ ἔπαιρναν ὅ,τι εἶχε, καί τόν εὐρίσκεις πεσμένο κάτω ἀπό ἐξάντληση. Ἡ μόνη λύση ἦταν νά τόν ἐφοδιάζῃ ἡ Μονή μέ λίγο ἀλεύρι, γιά νά κἄνῃ κανένα χυλό. Εἶχε οἰκονομήσει καί ἕνα παλιό τηγάνι ὁ Γερο - Αὐγουστίνος καί ζύμωνε λίγο ἀλεύρι μέ νερό καί ἀλάτι μόνο, πού τό ἔψηνε σάν πίτα, καί αὐτό ἦταν καί τό ψωμί καί τό φαγητό του. "Ὅταν πάλι εἶχε κατάλυση ἐλαίου, βουτοῦσε ἕνα φτερό μέσα στό λάδι καί ἔκανε ἕναν Σταυρό ἐπάνω στήν πίτα, καί μ' αὐτόν τόν τρόπο ἔκανε κατάλυση στίς χαρμόσυνες ἡμέρες. Μερικοί Πατέρες τόν πείραζαν λίγο τόν Γέροντα καί τοῦ ἔλεγαν:

— Τί τρώς, Γερο - Αὐγουστίνε;

Ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε:

— Ἐγώ ὄλο τεγκανίτες τρώγω.

"Ὅταν τοῦ ἔδιναν οἱ Πατέρες καμιά παστή σαρδέλα, τήν κρατοῦσε γιά νά φιλέψῃ κανέναν ξένο. Ὁ Γέροντας ἔπαιρνε τό κεφάλι τῆς παστῆς σαρδέλας καί στόν φιλοξενούμενο ἔβαζε τήν σαρδέλα καί ἦταν ὄλο χαρά, πού τόν φίλεψε μέ ψάρια.

"Ὅλο τέτοια ἔκανε καί στεροῦσε τόν ἑαυτό του, ἀλλά ὁ Χριστός συνέχεια τόν χόρταινε μέ τήν θεία Χάρη Του. Οἱ Πατέρες ὅλης τῆς περιοχῆς καί οἱ κοσμικοί τόν ἀγαποῦσαν. Ἰδιαίτερα δέ οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς Φιλοθέου, οἱ ὁποῖοι τόν παρακαλοῦσαν νά τόν πάρουν στό Μοναστήρι, γιά νά τόν γηροκομήσουν, γιατί εἶχε ἀρχίσει νά μή

βλέπη. Ὁ Γέροντας ὁμως σκεφτόταν τί θά γίνονταν τά ζῶα, τά γέρικα καί τά σακάτικα πού γηροκομοῦσε, ἅμα ἔφευγε, γι' αὐτό δέν δεχόταν. Τελικά, ἄς εἶναι καλά οἱ Γεροντάδες, τόν πῆραν καί αὐτόν καί ὅλα τά γέρικα ζῶα του, καί ἔτσι πιά ἀναπαύτηκε ὁ λογισμός του.

Στό Μοναστήρι, φυσικά, τόν περιποιήθηκαν καλά οἱ Πατέρες, καί αὐτό τό θεωροῦσε μιά μεγάλη εὐλογία τῆς Παναγίας καί ἀπό εὐγνωμοσύνη συνέχεια ἔψαλλε τό "Ἄξιόν ἐστιν, καί τά μάτια του πλημμύριζαν ἀπό δάκρυα χαρᾶς. Ἡ παρουσία τοῦ Γερο - Αὐγουστίνου ἦταν μιά εὐλογία γιά τήν Μονή καί πολύ βοήθησε τούς Γέρους Πατέρες στό Γηροκομεῖο, διότι τόν Γερο - Αὐγουστίνο δέν τόν ἐπισκέπτονταν μόνο ἄνθρωποι ἀλλά καί "Ἄγιοι καί "Ἀγγελοι, ἀκόμη καί ἡ Παναγία. Ὄταν ἔβλεπε ὁ Γέροντας τήν Παναγία στό Γηροκομεῖο ἢ Ἄγιους καί ἔβλεπε τούς Γέρους ξαπλωμένους ἢ ἀκουμπισμένους ἀναπαυτικά, πολύ στενοχωριόταν. Πήγαινε λοιπόν καί τούς σκουντοῦσε νά σηκωθοῦν καί τούς ἔλεγε: «Ἡ Παναγία!» ἢ ὅταν ἔβλεπε Ἄγγελο: «Ὁ Ἄγγελος!»

Ἐκεῖνοι φυσικά δέν ἔβλεπαν τίποτε, ἀλλά καταλάβαιναν ὅτι κάτι συμβαίνει καί σηκώνονταν ἀμέσως καί στέκονταν μέ εὐλάβεια. Ὁ Γηροκόμος ὁμως τά θεωροῦσε πλάνες καί τόν μάλωνε λέγοντας:

— Ἄσε τούς Γέρους ἡσυχους. Ἐσένα θ' ἀκοῦμε μέ τίς πλάνες σου;

Ἄλλά ὁ Γέροντας συνέχιζε νά τούς σκουντάη, διότι δέν μποροῦσε ἀπό εὐλάβεια νά συγκρατηθῆ.

Ὄταν πήγαιναν νά τόν ἰδοῦν οἱ Πατέρες, πρίν ρωτήσουν ἐκεῖνοι τόν Γερο - Αὐγουστίνο πῶς περνάει, ρωτοῦσε αὐτός:

— Τί κάνουν τά μουλαράκια μου καί τά γουμαράκια μου;

Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπαντοῦσαν:

— Πολύ καλά εἶναι, καί ὁ Γέροντας χαιρόταν.

- Έσύ, πῶς περνᾷς, Γερο - Αὐγουστίνε;
- Δόξα τῷ Θεῷ, πολύ καλά.

Ἔτσι χαρούμενος μέ τήν πολλή καλοσύνη του, δοξολογώντας τόν Θεό καί προσευχόμενος ἀδιαλείπτως, πέρασε ἢ μάλλον ἔζησε παραδεισένια ζωή στό Περιβόλι τῆς Παναγίας. Μέσα του εἶχε τόν Χριστό. Ἡ καρδιά του ἦταν Παράδεισος, καί ἀξιώθηκε νά ἰδῆ καί ἀπό ἐδῶ Ἄγγελους καί Ἁγίους, ἀκόμη καί τήν Παναγία, καί στήν συνέχεια νά ἀγάλλεται αἰώνια!

Τήν ὥρα πού θά ἔφευγε ἡ ψυχή τοῦ Γερο - Αὐγουστίνου, τό πρόσωπό του ἄστραψε τρεῖς φορές! Οἰκονόμησε δέ ὁ Θεός νά βρίσκεται ἐκεῖ καί ὁ Γηροκόμος, ὁ ὁποῖος θαύμασε καί βεβαιώθηκε γιά τίς θεῖες ἐπισκέψεις πού εἶχε ὁ Γέροντας.

Ἄνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ Γερο - Αὐγουστίνος στίς 27 Μαρτίου τοῦ 1965 σέ ἡλικία 83 χρόνων. Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἄμην.

Ὁ Πατήρ Γεώργιος, ὁ Ἀναχωρητής

Ο Πατήρ Γεώργιος γεννήθηκε στήν Συκιά τῆς Σιθωνίας γύρω στό 1922. Τό ὄνομά του τό κοσμικό ἦταν Ἰωάννης. Γεώργιος μετονομάσθηκε διά τοῦ Ἁγγελικοῦ Σχήματος, ὅταν ἀναγεννήθηκε πνευματικά στήν γειτονική χερσόνησο τοῦ Ἄθωνα, στό Περιβόλι τῆς Παναγίας.

Ὁ Πατήρ ζοῦσε σάν πραγματικό πετεινό τοῦ οὐρανοῦ μέσα στό Ἅγιον Ὄρος, κάτω ἀπό τόν οὐράνιο τροῦλο τοῦ Θεοῦ, γιατί δέν εἶχε Καλύβι, ὅπως οἱ ἄλλοι Πατέρες. Ἐλευθερωμένος λοιπόν ἀπό τήν ματαιότητα μέ τήν ἀρετή τῆς ἀκτημοσύνης καί σκλαβωμένος ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, γύριζε στόν Ἄθωνα σάν «καλό ἀλητάκι» τοῦ Χριστοῦ. Ὅλη του ἡ περιουσία ἦταν τά τριμμένα ροῦχα πού φοροῦσε, τά ἴδια χειμῶνα - καλοκαίρι. Στά δέ

πόδια του είχε τυλιγμένα φαρδιά κουρέλια για κάλτσες, για να μή κατεβαίνει κάτω τό λίγο αίμα του από τήν ὀρθοστασία στήν προσευχή καί από τίς πορείες του στίς κορυφές καί λαγκαδιές, ὅπου πήγαινε, για να μένη ἄγνωστος από τούς ἀνθρώπους. Ἡ μέν ψυχή του ὄλο ἐνωνόταν μέ τόν Θεό, τά δέ ροῦχα του ὄλο καί κουρελιάζονταν, ἀλλά φαίνονταν σάν φτερά, γιατί ὁ Γέροντας εἶχε Χάρη Θεοῦ.

“Οταν κανείς τόν ἔβλεπε ἀπό μακριά τόν Πατέρα Γεώργιο μέσα στά βάτα να τρώη βατόμουρα, τόν νόμιζε για κανέναν μεγάλο ἀετό. Τό μέν καλοκαίρι περνοῦσε κάπως μέ κανένα βατόμουρο ἢ συκοστάφυλο, ἀλλά τόν χειμώνα, πού δέν ὑπῆρχε τίποτα σχεδόν, ἦταν δύσκολα, διότι τά κούμαρα καί τά ἀγριοκάστανα τελειώνουν κατά τόν Νοέμβριο, καί στήν συνέχεια μένουν τά βελάνια καί κανένα χόρτο. Φαγητό ἔτρωγε μόνο στά Πανηγύρια τῶν Μονῶν τῆς Βορειοανατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου ἐμφανιζόταν κατά καιρούς. Συνήθως πήγαινε ἀπό τήν προπαραμονή τῆς ἐορτῆς καί βοηθοῦσε στό Μαγειρεῖο καί γενικά στά καθαρίσματα τῆς Μονῆς. “Ολοι, φυσικά, τόν διέταζαν μέ πολλή εὐκολία, γιατί τόν θεωροῦσαν για καθυστερημένο στά μυαλά, ἀλλά, ὅταν τόν γνώριζε κανείς ἀπό κοντά, ἔβλεπε τόν ἑαυτό του καθυστερημένο καί τόν Πατέρα Γεώργιο θεοφώτιστο.

Προθυμότετος πάντα να κάνη τά θελήματα ὄλων. Πότε τόν φώναζε ὁ ἕνας: «Γιώργη, ἔλα ἐδῶ» καί πότε ὁ ἄλλος: «Γιώργη, ἔλα ἐδῶ». Ἐκεῖνος ἔλεγε: «Νᾶναι εὐλογημένο!» καί ἔτρεχε. Αὐτό γινόταν ἀπό τό πρωῖ μέχρι τό βράδυ. Κανείς δέν τόν ἔλεγε «Πάτερ Γεώργιε», ἀλλά «Γιώργη». Παρόλο πού ἦταν κατάκοπος ἀπό τήν δουλειά, δέν πήγαινε στό Ἀρχονταρίκι (Ξενώνα), για να ξεκουρασθῆ τό βράδυ, ἀλλά πλάγιαζε λίγο ἔξω στό Νάρθηκα, τεντωμένος σάν νεκρός ἐπάνω στά μάρμαρα μέ σταυρωμένα τά χέρια. Αὐτό ἦταν τό τυπικό του χειμώνα - καλοκαίρι καί μέ τά ἴδια ροῦχα πάντα.

“Ολες οί εποχές γιά τόν Πατέρα Γεώργιο ήταν ίδιες, γιατί ζούσε πιά στίς παραδεισένιες συνθήκες, και ή αγάπη του Θεού άλλοτε τόν θέρμαινε και άλλοτε τόν δρόσιζε. Έκεϊ πού τόν έβλεπε κανείς ξαπλωμένο, απότομα σάν νά γινόταν συναγερμός, πετιόταν και προσευχόταν όρθιος, ακίνητος, ώρες, λές και ήταν άγαλμα.

“Όταν τόν πρωτογνώρισα στό Κοινόβιο, ως άρχάριος, έπειδή είχα κριτήρια κοσμικά, τόν νόμισα γιά τρελό, όπως και όλοι οί κοσμικοί και όρισμένοι Πατέρες. Κάποτε, μάλιστα, είπα κι εγώ ότι είναι τρελός, αλλά όταν μέ άκουσε ό Πατήρ Γερμανός, ό γεροντώτερος και έναρετώτερος τής Μονής, μου έκανε αυστηρή παρατήρηση και μου είπε:

– Αυτός είναι “Αγιος, αλλά κάνει τόν διά Χριστόν σαλό.

‘Από εκείνη τήν στιγμή και μετά, τόν είχα σέ.πολλή ευλάβεια. Τόν παρακολουθούσα και τό διεπίστωνα και μόνος μου ότι είχε πράγματι άγιότητα.

Στά Μοναστήρια πού πήγαινε, άφοϋ κοινωνούσε, παρέμενε μέχρι τό απόγευμα τής έορτής, γιά νά βοηθήση, και μετά έφευγε χωρίς νά πάρη καμιά ευλογία. Γι’ αυτό δέν κρατούσε ούτε τουρβά ούτε και τσέπες είχε, αλλά ζούσε σάν πουλί μέσα στό Περιβόλι τής Παναγίας. Τέτοια μεγάλη αυταπάρηση δέν είχα ιδει ποτέ σέ άλλον Πατέρα!

‘Ο Πατήρ Γεώργιος είχε εγκαταλειφθή τελείως στά χέρια του Θεού, γι’ αυτό ένιωθε τήν μεγάλη σιγουριά πού του έδινε ό Χριστός και χαρά άφθονη, τήν όποία δέν μπορούσε νά χωρέση. ‘Η φτερουγισμένη του καρδιά από τόν θεϊο έρωτα τόν έκανε νά γυρίζη στά βουνά’ δηλαδή «είχε πάρει τά βουνά», αλλά μέ τήν καλή έννοια. Πάντοτε ήταν χαρούμενος.

Πολλές φορές έλεγε και μερικά πράγματα, τά όποια όσοι δέν τά καταλάβαιναν, τά θεωρούσαν γιά άσυναρτη-

σίες, αλλά είχαν τό νόημά τους. "Όταν καμιά φορά έβλεπε ανθρώπους, πού μπορούσαν νά ύποψιασθοϋν τήν άσκητικότητα του, έλεγε:

– Φαϊ - ζωή, νηστεία - θάνατος' φαϊ - ζωή, νηστεία - θάνατος...

Φυσικά όποιος τό άκουγε αυτό, σχημάτιζε τήν γνώμη ότι είναι γαστρίμαργος. Τήν ίδια έντύπωση έδινε και στους ανθρώπους, όταν τύχαινε και έτρωγε στήν τράπεζα, γιατί έτρωγε επίτηδες μέ λαίμαργο τρόπο. Έάν μάλιστα είχαν αυγό στήν τράπεζα, πασαλειβόταν, και όπως δέν πλυνόταν ποτέ, έδινε τήν έντύπωση ότι τρώει όλο αυγά.

Έάν τόν ρωτοϋσε κανείς για πνευματικά θέματα, άπαντοϋσε πολύ φωτισμένα και, όταν έβλεπε ότι τόν θαυμάζουν, τότε άρχιζε μερικά μπερδεμένα και θόλωνε τά νερά. Πολύ τόνιζε τήν ταπείνωση και τήν ύπακοή. Γι' αυτό, παρόλο πού ήταν ύποταγμένο τό φρόνημά του στό θέλημα του Θεοϋ και στα θελήματα των άλλων, αισθάνθηκε και πάλι τήν ανάγκη της άγίας ύποταγής και ξαναϋποτάχθηκε σέ έναν Γέροντα, ό όποιος είχε πάθει στα μυαλά άπό μηνιγγίτιδα, μέ σκοπό νά τόν ύπηρετήσει και νά κόψη τό θέλημά του πιο καλά μέ τίς άδιακρισίες του Γέροντά του.

Για πρώτη φορά είχα ιδει τόν Πατέρα Γεώργιο μέ τουρβά, τό διάστημα εκείνο πού έμενε μαζί μέ τό άρρωστο Γεροντάκι ως ύποτακτικός. Τελικά τόν έδιωξε ό Γέροντας. Πήρε πάλι λίγο μισθό ύποταγής και ξαναπήρε τά βουνά.

"Όσο περνοϋσαν τά χρόνια, όλο και περισσότερο ώριμαζε ό Πατήρ Γεώργιος, και όρισμένοι άρχισαν νά τόν παίρνουν μυρωδιά, γι' αυτό και εκείνος έκανε άταξίες και μάλιστα επίσημες.

Κάποτε, είχε ιδει έναν χωροφύλακα νά παραφέρεται και του έδωσε δυό - τρεις ξυλιές ό Πατήρ Γεώργιος. Αυ-

τό, φυσικά, ἔφθανε γιά νά σχηματίσουν τήν ἐντύπωση ὅτι εἶναι τρελός, καί τόν πῆγαν στό Τρελοκομεῖο. Τόν ἐξέτασαν καλά οἱ γιατροί, ἀλλά δέν τοῦ βρῆκαν τίποτα καί τόν ἔδιωξαν ἀμέσως. Αὐτό ὅμως ἦταν ἀρκετό γιά νά πάρη τό «δίπλωμα» τοῦ τρελοῦ ὁ Πατήρ Γεώργιος καί ἔτσι στήν συνέχεια κινεῖτο μέ μεγαλύτερη ἄνεση.

Μέ αὐτόν τόν ἅγιο τρόπο ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ κορόϊδεψε τήν ματαιότητα τοῦ κόσμου. Τώρα δέν ξέρουμε ποῦ βρίσκεται! Προσπάθησα νά μάθω, ἀλλά εἶναι ἄγνωστο! Ἔφυγε στόν οὐρανό; Ζῆ ἀκόμη; Πάντως χάθηκαν τά ἴχνη του! Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἄμήν.

ἍΓΙΟΣ ΓΕΡΟ - ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Ἐνας ἀπό τούς ἀφανεῖς Πατέρες, πού ἀγωνίστηκε φιλότιμα στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, γιά νά πετύχη τό «ποθούμενο», τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς, ἦταν καί ὁ Γερο - Φιλάρετος, ὁ φίλος τῆς ἀρετῆς. Ἡ ἐπίγεια πατρίδα του ἦταν ἡ Τρανσυλβανία τῆς Ρουμανίας. Εἶχε γεννηθῆ τό σωτήριο ἔτος 1892, καί τοῦ εἶχαν δώσει στήν θεία Βάφτιση τό ὄνομα Νικόλαος. Τόν μέν πατέρα του τόν ἔλεγαν Ἰωάννη, τήν δέ μητέρα του Μαρία, καί τό ἐπίθετό του ἦταν Ντούσας.

ἍΓΙΟΣ ΓΕΡΟ - ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ
 Ὁ κατά κόσμον λοιπόν Νικόλαος Ντούσας τό 1912, σέ ἡλικία εἴκοσι χρόνων, ἦρθε στό Ἅγιον Ὄρος καί ἐκάρη Μοναχός στό Βατοπεδινό Κελλί τοῦ Ἁγίου Ὑπατίου καί μετονομάσθηκε Φιλάρετος. Παρέμεινε δέ ἐκεῖ ὀκτώ χρόνια καί τό 1920 ἦρθε στό Σταυρονικητιανό Κελλί τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα στήν Καψάλα, στόν Γερο - Μόδεστο, τόν ὁποῖο γηροκόμησε καί πῆρε τήν εὐχή του. Στό Κελλί αὐτό συνέχισε καί τελείωσε τόν καλόν ἀγῶνα.

Ἄκουγα, φυσικά, ἀπό τό 1956 γιά τήν πνευματική κατάσταση τοῦ σεβαστοῦ Γέροντα ἀπό πολλούς Πατέρες

καί κυρίως ἀπό τόν ὑποτακτικό του Πατέρα Βαρθολομαῖο, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν στήν Ἱ. Μονή Φιλοθέου, ἀλλά ἀπό κοντά ἀξιώθηκα νά γνωρίσω τό εὐλαβέστατο αὐτό Γεροντάκι τό 1968, πού ἔμενα ἐκεῖ κοντά, στό Σταυρονικητιανό Κελλί τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ὅποτε λοιπόν θά πηγαινα, θά τόν ἔβλεπα τόν Γέροντα ἔξω ὄρθιο, ἀκουμπισμένο μέ τό ἓνα χέρι του στήν κουπαστή, καί μέ τό ἄλλο νά κρατᾶ τό κομποσχοῖνι. Ὑπέφερε πολύ ἀπό δύσπνοια, γι' αὐτό ἔβγαινε συνήθως ἔξω.

Ὅταν τόν ρωτοῦσα «τί κάνεις, Γέροντα», «δόξα τῷ Θεῷ», ἀπαντοῦσε.

– Τί θέλεις νά σοῦ φέρω;

– Ἡ Παναγία μοῦ οἰκονομάει αὐτό πού μοῦ χρειάζεταιται.

Δέν δεχόταν τίποτε. Ἀλλά καί ἂν τοῦ ἄφηνε κανεῖς κάτι κρυφά, αὐτό ἦταν ταλαιπωρία γιά τό φιλότιμο Γεροντάκι, γιατί εἶχε μεγάλη ἀκρίβεια πνευματική! Ἐπρεπε δηλαδή νά κάνη πολλή προσευχή, διότι ὑπερεκτιμοῦσε τά πράγματα πού τοῦ ἄφηνε κανεῖς. Ἐάν ἀξιζε κάτι πέντε δραχμές, αὐτός τό ὑπολόγιζε εἴκοσι δραχμές καί ἔπρεπε νά κάνη εἴκοσι κομποσχοῖνια ἑκατοστάρια μέ μικρές μετάνοιες (!) γι' αὐτόν πού τοῦ ἄφησε τήν εὐλογία.

Κάποτε εἶχα παρακαλέσει τόν Γέροντα νά δεχθῆ μιά μικρή εὐλογία, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀρνήθηκε:

– Δέν μπορῶ, δέν μπορῶ, δέν προλαβαίνω νά κάνω κομποσχοῖνια καί μετάνοιες. Ἐχω καί τά δικά μου πνευματικά καθήκοντα, ἔχω καί τοῦ πατρός Βαρθολομαίου, γιατί εἶναι ἄρρωστος, καί ὁ Χριστός ἀπ' αὐτόν θά ζητήσῃ μόνο ὑπομονή.

Ὁ Πατήρ Βαρθολομαῖος, ὁ ὑποτακτικός του, ὑπέφερε χρόνια ἀπό πάρκινσον βαριᾶς μορφῆς καί ἔτρεμε ὀλόκληρος. Ὁ δέ Γερο - Φιλάρετος, ἐκτός πού τοῦ ἔκανε τά πνευματικά του καθήκοντα, παράλληλα καί τόν ὑπηρετοῦσε, παρόλο πού ἦταν ἑβδομήντα ὀκτώ χρονῶν γέρος.

Τόν διακονοῦσε ἐπί δέκα πέντε ὀλόκληρα χρόνια, μέχρι πού ἔπεσε καί ὁ ἴδιος στό κρεβάτι.

Εἶχαν σπάσει πιά οἱ φλέβες τῶν ποδιῶν του ἀπό τήν ὀρθοστασία στήν προσευχή, καί ἔτρεχαν τά ὑγρά ἀπό τίς κάλτσες στά παπούτσια καί ἀπό τά παπούτσια στό πάτωμα. Ἐπειδή δέ εἶχε καί τήν δύσπνοια, καθόταν σέ μία γωνία, γιά νά μή πέφτη, τυλιγμένος μέ παλιές κουβέρτες. Φυσικά, τόν ἐπισκέπτονταν οἱ Πατέρες, ἀλλά πότε ὅλοι μαζί καί πότε κανένας, διότι ὁ καθένας ἔλεγε μέ τόν λογισμό του ὅτι κάποιος θά πῆγε καί ὁ ἄλλος τό ἴδιο, καί τελικά ἔμεναν μόνοι τους καί οἱ δύο ἀβοήθητοι. Ἐκεῖνες τίς μέρες ἀσφαλῶς θά ἔνιωθαν καί σέ μεγαλύτερο βαθμό τήν θεϊκή παρηγοριά, ἐπειδή τούς ἔλειπε ἡ ἀνθρώπινη. Ἀλλά καί γιά ἓνα λόγο παραπάνω, ἐπειδή εἶχαν καί οἱ δύο τήν ἀρχοντική ἀγάπη, ἀφοῦ ὁ ἓνας σκεφτόταν τόν ἄλλο, καί ἔτσι καί τούς δύο τούς σκέφτονταν ὁ Χριστός καί ἡ Παναγία καί τούς παρηγοροῦσαν θεϊκά.

Τόν Γερο - Φιλάρετο μαζί μέ τόν ὑποτακτικό του Πατέρα Βαρθολομαῖο, πού ἦταν σχεδόν παράλυτος, τούς εἶχαν ζητήσει, ὄχι μόνο σέ Μοναστήρια ἀλλά καί σέ Κελλιά, γιά νά τούς γηροκομήσουν· αὐτοί ὅμως δέν εἶχαν δεχθῆ. Μοῦ λέει ὁ λογισμός ὅτι εἶχαν ζήσει πολλές θεῖες καταστάσεις σ' αὐτό τό Κελλί τους, καί δέν τούς ἔκανε καρδιά νά ἀποχωριστοῦν ἀπό ἓνα θεῖο χῶρο, ἀλλά καί ὅτι δέν ἤθελαν νά γίνουν βάρος σέ ἄλλους, γιατί εἶχαν καί ἀρχοντικές ψυχές.

Μιά μέρα, λοιπόν, πού τούς εἶχα ξαναεπισκεφθῆ, προχωρώντας γιά τό Κελλί τοῦ Γερο - Φιλάρετου αἰσθάνθηκα μιά ἄρρητη εὐωδία! Μόλις ἄνοιξα τήν πόρτα τοῦ Κελλιοῦ του, ἔνιωσα πιά δυνατή τήν εὐωδία. Τί νά ἰδῶ ὅμως; Τό καημένο τό Γεροντάκι πεσμένο κάτω καί σφηνωμένο, ἔτσι πού δέν μπορούσε οὔτε νά σηκωθῆ, ἀλλά οὔτε καί νά ἀναπνεύσῃ. Τό σήκωσα· ἄρχισε σιγά - σιγά νά ἀναπνέῃ καί μέ νοήματα μοῦ ἔδειχνε νά τόν σκεπάσω.

Δέν τοῦ εἶχε μείνει πιά αἷμα, καί κρύωνε πολύ. Κι ἐνῶ ἀνθρωπίνως θά ἔπρεπε νά βρωμάη τό πάτωμα καί ὀλόκληρος ὁ Γέροντας ἀπό τά ὑγρά πού ἔτρεχαν συνέχεια ἀπό τά πόδια του, ἐπειδή ὁμως εἶχε εὐωδιασμένη ψυχή, ὅλα εὐωδίαζαν.

“Ὅταν λοιπόν τόν εἶδα σ’ αὐτή τήν κατάσταση, παρακάλεσα τόν Πατέρα Βαρθολομαῖο νά μείνω στό Κελλί τους, γιά νά τούς βοηθήσω, ἀλλά ἐκεῖνος δέν δέχθηκε. Μοῦ εἶπε νά πάω τήν ἄλλη μέρα, καί ἔτσι ἀναγκάστηκα νά ἐπιστρέψω στό Κελλί μου.

Ἐκείνη ὁμως τήν νύχτα τί μοῦ συνέβη! Τήν ὥρα πού ἔκανα κομποσχοῖνι γιά τό Μεσονυκτικό, τί νά δω!... Βλέπω τόν Γερο - Φιλάρετο μέ ἕνα φωτεινό πρόσωπο, ἡλικίας περίπου δώδεκα χρόνων, νά φεύγῃ στόν Οὐρανό μέσα σέ οὐράνιο φῶς. Κατάλαβα ἀπ’ αὐτό ὅτι ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἡ ἐξαγνισμένη του ψυχή. Ἦταν 1-6-1975. Ἐκοιμήθη σέ ἡλικία ὀγδόντα τριῶν χρόνων. Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἀμήν.

Τόν Πατέρα Βαρθολομαῖο μετά, τόν γηροκόμησε ἡ Μονή Σταυρονικήτα. Ἄξιος ὁ μισθός τους, διότι καί τοῦ ἄξιζε ἡ καλή περιποίηση καί γιά ἕνα λόγο παραπάνω, διότι ἦρθε δέκα πέντε χρονῶν, μικρό παιδί, ἀπό τήν Ρουμανία στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, γιά νά ἀσκηθῆ πνευματικά, ἐνῶ τ’ ἄλλα παιδιά τῆς ἡλικίας του ἔπαιζαν κοσμικά στήν πατρίδα τους.

Ἐο Πατήρ Βαρθολομαῖος εἶχε ὑπηρετήσῃ καί γιά ἀρκετά χρόνια ὡς Μοναχός στό Λεπροκομεῖο πού εἶχε ἡ Ἱ. Μονή Ἰβήρων στήν περιοχή της.

Ἡ Παναγία ἡ Πορταῖτισσα, πού εἶχε τήν φροντίδα καί τῶν λεπρῶν, ἄς φροντίσῃ καί γιά τήν σωτηρία τῆς λεπρῆς μου ψυχῆς. Ἀμήν.

Ὁ Γερο - Ἐφραίμ, «ὁ τάλας»

Ἐπέναντι ἀπό τό Κελλί τοῦ Γερο - Ὑπατίου (τά Βλάχικα Κελλιά), πάνω ἀπό τά Κατουνάκια, φαίνεται μιά σπηλιά, ἡ ὁποία, ὅπως διηγοῦνται οἱ Γεροντάδες, ἐπί Τουρκοκρατίας ἦταν σπηλιά ληστῶν. Αὐτή λοιπόν τήν σπηλιά ὁ Γερο - Ἐφραίμ τήν μετέτρεψε σέ θεῖο Σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, διότι τήν ἀγίασε μέ τήν ἀγία του ζωή.

Ὁ Γερο - Ἐφραίμ καταγόταν ἀπό τήν Θεσσαλία. Εἶχε ψυχὴ εὐαίσθητη καί ταπεινὴ καί πνεῦμα ἀνδρεῖο καί ἀγωνιστικό.

Ἐλεγε ὁ Παπα - Ἱερόθεος καί ὁ Παπα - Μακάριος ἀπό τήν Κερασιά ὅτι ὁ Γερο - Ἐφραίμ ἦταν σάν τούς Ἀββάδες τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς τῆς Νιτρίας καί Θηβαΐδος. Τά ἴδια ἔλεγαν καί οἱ εὐλαβεῖς Γεροντάδες ἀπό τόν Ἅγιο Βασίλειο, ὅπως ἐπίσης καί οἱ γείτονές του Συνασκητές. Ὅλοι τόν παραδέχονταν γιά τίς ἀρετές του καί κυρίως γιά τήν μεγάλη του ταπείνωση καί ἀφάνεια, ἐνῶ αὐτός ἀποκαλοῦσε τόν ἑαυτό του ταλαίπωρο. Ἀπό ἓνα - δύο περιστατικά, πού θά ἀναφέρω, πολλά θά καταλάβουν οἱ καλοπροαίρετοι, πού ἀγωνίζονται στήν ἀφάνεια.

Ἐπειδὴ οἱ Πατέρες κατέβαιναν καί ἀγόραζαν κάτι (τρόφιμα κ.λ.π.) ἢ ἔπαιρναν εὐλογία ἀπό Μοναστήρια (παξιμάδι ἢ κηπουρικά), κατέβαινε καί ὁ Γερο - Ἐφραίμ τήν νύχτα κρυφά καί γέμιζε τόν τουρβά του μέ ἄδεια κονσερβοκούτια ἀπό τούς λάκκους καί τήν ἡμέρα ἀνέβαινε καί αὐτός φορτωμένος γιά τό Ἀσκηταριό του, καί ἔτσι ἔδινε τήν ἐντύπωση στούς ἄλλους ὅτι κουβαλάει τρόφιμα. Ὅταν ἔφθανε στήν σπηλιά του, ἄδειαζε τά ἀδειανὰ κονσερβοκούτια, πού εἶχε στόν τουρβά του, μπροστά στήν πόρτα τῆς σπηλιᾶς, γιά νά τά βλέπουν οἱ ἐπισκέπτες καί νά σχηματίζουν τήν ἐντύπωση ὅτι εἶναι γαστρίμαργος, ἐνῶ αὐτός ἔκανε μεγάλες νηστεῖες. Μάλιστα, ἀπό τήν

πολλή άσκηση και τήν πολλή ύγρασία, πού είχε ή σπηλιά, είχε προσβληθῆ άργότερα από φυματίωση. Γι' αυτό και αναγκάστηκε νά κτίση μόνος του, λίγο πιά πέρα από τήν σπηλιά σέ προσήλιο τόπο, ένα μικρό καλυβάκι μέ ξερολιθιά, πού μόλις τόν χωροῦσε.

Τό ἴδιο δέ τυπικό συνέχισε και ἐκεῖ: νά κουβαλάη κρυφά άδειανά κονσερβοκούτια από τούς λάκκους και νά τά αφήνη έξω από τήν πόρτα του. "Όσοι τά ἔβλεπαν, ἐπειδή δέν γνώριζαν τήν πραγματικότητα, ἔλεγαν:

— Τί κάνει αυτός ἐδῶ; Δέν ἄφησε κονσέρβα για κονσέρβα!

"Όσες εὐλογίες τοῦ ἔδιναν καμιά φορά οἱ Πατέρες, τίς δεχόταν μέ χαρά, αλλά πήγαινε τήν νύχτα και τίς ἄφηνε έξω από τά Καλύβια τῶν Πατέρων πού είχαν ανάγκη ἢ σέ άρρώστους, τούς οποίους και ὑπηρετοῦσε.

Ἐκεῖνος εἶχε πολλή αὐταπάρνηση και ἦταν ἀφημένος στήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Κάποτε πού εἶχε ἀποκλεισθῆ ἀπό τά πολλά χιόνια στήν σπηλιά, ὁ Καλός Θεός ἔστειλε τρόφιμα στόν Γερο - Ἐφραίμ μέ έναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τοῦ ἄφησε ένα τουρβά μέ εὐλογίες, ἔξαφανίστηκε μπροστά ἀπό τά μάτια τοῦ Γερο - Ἐφραίμ! Ἐκεῖνος δόξασε τόν Θεό και πέρασε ὅλο τόν χειμῶνα μέ ἐκείνη τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Παρ' ὅλα αυτά πού ανέφερα, ὁ Γερο - Ἐφραίμ εἶχε πολλή αὐτομεμψία, και ὀρισμένοι πίστευαν, δυστυχῶς, ὅσα ἔλεγε κατηγορώντας τόν ἑαυτό του.

Ἐτσι ταπεινά και στήν ἀφάνεια τελείωσε τόν σκληρό άγῶνα του για τήν άγάπη τοῦ Χριστοῦ και ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ τό 1962. Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἄμήν.

Ὁ Γερο - Κωνσταντίνος, ὁ διά Χριστόν σαλός

Ὁ ἄκακος καί σιωπηλός διά Χριστόν σαλός Γερο - Κωνσταντίνος (Ἄγγελῆς) γεννήθηκε στό Καλέντσι τῆς Δωδώνης, στήν Ἡπειρο, στίς 10-2-1898. Τόν πατέρα του τόν ἔλεγαν Σταῦρο καί τήν μητέρα του Ἀνθούλα. Λεπτομέρειες ἀπό τά πρῶτα χρόνια τῆς μοναχικῆς ζωῆς του δέν γνωρίζουμε, ἀλλά αὐτό πού ξέρουμε εἶναι ὅτι εἶχε κάνει παλιά στήν Ἱ. Μονή Διονυσίου ὡς ἀρχάριος. Χρόνια ὅμως, συνέχεια, τόν ἔβλεπε κανεῖς νά ἐμφανίζεται γύρω στίς Καρυές καί νά μένη σ' ἓνα γκρεμισμένο Κελλί τῆς Μονῆς Κουτλουμουσίου. (Παλιά ἦταν τό «Μονύδριο τῶν Φιλαδέλφων» τοῦ Ἁγίου Γεωργίου).

Ἐκεῖ λοιπόν σέ μία γωνία τοῦ γκρεμισμένου κτιρίου, πού ἔπεφταν λιγότερα νερά ἀπό τήν στέγη καί ἔμπαινε λιγότερο κρύο ἀπό τά σπασμένα παράθυρα καί τίς πόρτες, εἶχε κάτι κουρελιασμένες κουβέρτες καί ἔμοιαζε σάν ἀετός στήν φωλιά του.

Ἐξωτερικά ὁ Γερο - Κωνσταντίνος δέν φαινόταν τί εἶναι, διότι μόνο σκουφί καί γένια εἶχε, πού τόν ἔδειχναν γιά Καλόγηρο. Πάντα τόν σκέπαζε μιά παλιά χλαίνη, μέ ἓνα σχοινί σφιχτά δεμένο στήν μέση, καί ἔδειχνε γιά κοσμικός. Ἐσωτερικά ὅμως ἦταν ντυμένος μέ τήν Χάρη τοῦ Ἀγγελικοῦ Σχήματος, ἡ ὁποία ἦταν ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του. Ὅποιος τόν ἔβλεπε ἀπό μακριά τόν Γέροντα, τόν περνοῦσε γιά δυστυχισμένο φτωχό ἄνθρωπο ἢ τρελό, ἀλλά ἀπό κοντά, ὅταν ἔβλεπε κανεῖς τό λαμπερό του πρόσωπο, καταλάβαινε ὅτι κάποιο μυστήριο κρύβεται σ' αὐτόν τόν εὐλογημένο ἄνθρωπο καί δέν τόν θεωροῦσε γιά τρελό, ἀλλά τρελούς θεωροῦσε ἐκείνους πού ἔλεγαν τρελό τόν Γερο - Κωνσταντίνο.

Ὁ Γερο - Κώστας (ἔτσι τόν ἔλεγαν), ἐνῶ ζοῦσε στίς συνθῆκες πού ἀνέφερα, μέ τελεία ἐγκατάλειψη τοῦ ἑαυ-

του̐ του, καί ἐνῶ οὔτε πλενόταν, ἐν τούτοις ἦταν καθαρός, γιατί ζοῦσε σάν πετεινό του̐ οὐρανοῦ.

Μέ ἀνθρώπους σπάνια μιλοῦσε, ἐνῶ μέ τόν Θεό πάντοτε διά τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς. Πολλές φορές ἤρπάζετο ὁ νοῦς του, καί, ὅταν συνερχόταν, ἔκανε κάτι κινήσεις μέ τό χέρι του, «γιά νά θολώση τά νερά», χωρίς νά πῆ τίποτα καί ἔφευγε. Φυσικά, γιά τούς κοσμικούς ἀνθρώπους αὐτή ἡ συμπεριφορά του ἦταν παρεξηγήσιμη. Ἄκόμη καί ὅταν τούς ἔλεγε κανένα προφητικό, καί αὐτό τούς φαινόταν γιά ἀνοησία.

Ἦταν καμιά φορά μιλοῦσαν οἱ γύρω του, καί ὁ Γερο - Κωνσταντίνος δέν τούς παρακολουθοῦσε, γιατί αὐτός προσευχόταν, καί ὁ νοῦς του ἦταν στόν Θεό, πάλι γιά ἀφηρημένο τόν νόμιζαν. Ἦταν νά τόν ρωτᾶ κανείς πολλές φορές τόν Γερο - Κωνσταντίνο καί νά ἐπιμένει γιά νά ἀπαντήση, καί πάλι θ' ἄκουγε δύο - τρία λόγια μουρμουριστά, ἀλλά προφητικά.

Κάποτε τόν ἐπισκέφτηκε ἓνας νέος πού ἤθελε νά γίνῃ Μοναχός, ἀλλά εὔρισκε ἀναποδιές ἀπό παντοῦ, γιατί τόν φθονοῦσε ὁ πονηρός. Μόλις εἶδε ὁ Γερο - Κωνσταντίνος τόν νέο ἀπό μακριά, του̐ λέει:

— Ἰωάννη, τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό νά διαβάσης, νά ἰδῆς τί ὑπέφερε!

Ἦταν τό ἄκουσε αὐτό ὁ Ἰωάννης ἀπόρησε! Ἀλλά, ὅταν διάβασε μετά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό καί εἶδε τί τράβηξε ἀπό τόν ἀδιάκριτο, σκληρό Γέροντα, ἀλλά καί τήν μεγάλη ὑπομονή του̐ Ἁγίου, μέχρι πού μίλησε ὁ Θεός, ἔκανε καί αὐτός ὑπομονή καί στέριωσε καί πρόκοψε στήν Καλογερική.

Μιά φορά συνάντησαν ὅπως τυχαίως τόν Γερο - Κωνσταντίνο τρεῖς Πατέρες καί τόν ρώτησαν ἐάν πρέπει νά πᾶνε σέ μία Μονή. Ἐκεῖνος δέν ἀπαντοῦσε. Ὁ ἓνας ἐπέμενε νά τόν ρωτᾶ, καί τότε ὁ Γερο - Κωνσταντίνος εἶπε μουρμουριστά μερικά πράγματα. Τά λόγια ἐκεῖνα του̐ Γε-

ρο - Κωνσταντίνου τότε, φυσικά, φάνηκαν ασυνάρτητα, αλλά μετά από λίγα χρόνια πραγματοποιήθηκε ή προφητεία του...

Ο Γερο - Κωνσταντίνος είχε έσωτερική καθαρότητα, γι' αυτό έβλεπε καθαρά πολύ μακριά! Δυστυχώς όμως, μερικοί από εμάς τούς ταλαίπωρους «τόν άνθρωπο του Θεού» τόν θεωρούσαμε γιά ταλαίπωρο άνθρωπο, επειδή έμενε μέσα στά χαλάσματα, ενώ εκείνος εκεί στά χαλάσματα έκτιζε συνέχειά τήν ψυχή του, ή όποία ψυχή άξίζει περισσότερο άπ' όλο τόν κόσμο, καθώς μάς είπε ό Χριστός.

Όπως άνέφερα, σέ μιά γωνιά στά χαλάσματα είχε τήν φωλιά του μέ τίς κουρελιασμένες κουβέρτες και δίπλα του ένα Ψαλτήρι και ένα Όρολόγιο τής Έκκλησίας. Τό δέ νοικοκυριό του ήταν ένα τενεκάκι άπό κουτί κονσέρβας μέ ένα σύρμα γιά χερούλι! Αυτή ήταν όλη ή περιουσία του!

Κάθε Σάββατο περνούσε συνήθως άπό δυό Κονάκια στίς Καρυές, και οί Πατέρες του έβαζαν κάτι άπό τά περισσεύματα στό τενεκάκι του. Περνούσε πάντα σιωπηλά, χωρίς νά ζητά ή είχε άρχοντιά. Έάν οί άλλοι ήταν άπασχολημένοι, έφευγε χωρίς νά πάρη τίποτα. Κάπου - κάπου περνούσε και άπό τά μπακάλικα και έπαιρνε μόνος του, σάν σπουργίτης, πέντε - έξι έλιές στό χέρι του και έφευγε. Οί μπακάληδες τό θεωρούσαν αυτό εύλογία, γιατί τόν άγαπούσαν τόν Γερο - Κώστα. Έάν κανείς του έβαζε χρήματα στήν τσέπη του κρυφά, τά άφηνε και αυτός κρυφά στά μπακάλικα και έφευγε.

Έτσι φρόνιμα ζούσε ό Γερο - Κώστας στό Περιβόλι τής Παναγίας, σάν άκακο άρνάκι.

Δυστυχώς όμως, πρίν άπό ένδεκα χρόνια, τό 1969, επειδή έρχονταν πολλοί κοσμικοί, Εύρωπαίοι, και τόν νόμιζαν γιά τρελό, έτσι όπως έμφανιζόταν στίς Καρυές, οί Άρχές έστειλαν στό Τρελοκομείο τόν άνθρωπο του

Θεοῦ! Ἐκεῖ στήν κλινική, ἀφοῦ τόν ἐξέτασαν οἱ γιατροί, δέν τοῦ βρῆκαν τίποτε. Τά μυαλά του ζύγιζαν τετρακόσια δράμια (μιά ὀκά), ἀλλά ἐμεῖς οἱ σημερινοί ἄνθρωποι, οἱ ἐξωτερικοί, μέ τήν κατ' ὄψιν κρίση μας, τόν ἀδικήσαμε καί στήν συνέχεια. Ἐνῶ τόν βρῆκαν υἱγιαίστατο, τόν ἐστειλαν ἀπό τό Τρελοκομεῖο στό Γηροκομεῖο. Ἐκεῖ, ἐπειδή εἶχε βρεθῆ τελείως ξαφνικά σέ κοσμικό περιβάλλον – στήν Θεσσαλονίκη – ἔπιανε μία γωνία καί ἔλεγε τήν εὐχή, καί ἀπό τά μάτια του κυλοῦσαν συνέχεια τά δάκρυα σάν χάνδρες.

Ὄταν ἔμαθα ὅτι ὁ Γερο - Κώστας πέρασε ἀπὸ τήν ταλαιπωρία καί βρίσκεται πιά στό Γηροκομεῖο, εἶπα στήν ἀδελφή πού ἦταν στήν Γραμματεία νά τόν φροντίζη. Φυσικά, ἦταν καλύτερα ἀπό τό Τρελοκομεῖο στό Γηροκομεῖο, ἀλλά, ὅσο καί καλά νά ἦταν, γιά τόν φιλήσυχο Μοναχό Γερο - Κωνσταντίνο τό Περιβόλι τῆς Παναγίας ἦταν καλύτερο καί ἀπ' ὅλα τά παλάτια τοῦ κόσμου.

Ἀποροῦσε τό καημένο Γεροντάκι καί ἔλεγε στήν ἀδελφή:

– Γιατί μ' ἔφεραν ἐδῶ;

Ἐκεῖ λοιπόν πέρασε τήν ἐπίλοιπη ζωή του ὁ «διά Χριστόν σαλός», ὁ ὁποῖος ταλαιπωρήθηκε ἀπό ἐμᾶς τούς κοσμικά ἐξυπνοὺς.

Δέν ἔχει σημασία ποῦ κοιμήθηκε κι ἂν κοιμήθηκε στό Γηροκομεῖο... καί ὄχι στό Ἱερόν Ὄρος ὁ Γερο - Κώστας. Αὐτό πού ἔχει σημασία εἶναι ὅτι θά ζύπνησε στόν Παράδεισο, ὁ πολύ ἐξυπνος, ὁ «διά Χριστόν σαλός» Γερο - Κωνσταντίνος. Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἀμήν.

Ὁ Παπα - Σάββας, ὁ Ἐσφιγμενίτης

Ἐνας ἀπό τούς πῖο ἀγαπημένους φίλους τοῦ Παπα - Τύχωνα ἦταν καί ὁ εὐλαβέστατος Παπα - Σάββας, ὁ ὁποῖος εἶχε τήν ἀδιάλειπτη προσευχή καί εἶχε φθάσει

μάλιστα σέ μεγάλη πνευματική κατάσταση. Ὁ Παπα - Σάββας εἶχε ἔρθει ἀπό δέκα τεσσάρων χρονῶν, μικρό παιδί, ἀφήνοντας τούς γονεῖς του καί τήν πατρίδα του, τήν Φιλιππιάδα, καί κλείστηκε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, ὄχι γιά νά παίξει, ἀλλά γιά νά παλέψη. Καί πράγματι, ἀγωνίσθηκε παλικάρῖσια, ἔγινε ἀθλητής τοῦ Χριστοῦ καί στεφανώθηκε.

Αἰτία τῆς φυγῆς του ἀπό τόν κόσμο, ὅπως μοῦ ἔλεγε, ἦταν ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἄναψε στήν καρδιά του τήν γλυκιά φλόγα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, καί ἔτσι ἦρθε στό "Ἁγιον" Ὄρος, στήν Ἱ. Μονή Ἐσφιγμένου.

Ἀγωνίστηκε πολύ φιλότιμα ἀπό μικρός μέχρι τά γεράματά του ὁ Παπα - Σάββας, χωρίς νά ὑπολογίζη τόν ἑαυτό του, γι' αὐτό καί σκεφτόταν πάντα τούς ἄλλους καί προσπαθοῦσε πῶς νά ἀναπαύσῃ τόν καθέναν.

Μετά ἀπό μιά πολυχρόνια σκληρή ἄσκηση ἐπόμενο ἦταν νά ὑποστῇ καί ὀρισμένες σωματικές βλάβες, νά ἔχη προβλήματα μέ τήν υἰγεία του. Ὁ Ἀθλητής τοῦ Χριστοῦ ὅμως τούς πόνους τούς πανηγύριζε μέ τήν ὑπομονή, ἐνθουμούμενος τούς Ἁγίους Μάρτυρες, καί δοξολογοῦσε τόν Θεό.

Ὅταν τόν ρωτοῦσα «πῶς πάει ἡ υἰγεία σας», ἐκεῖνος μοῦ ἔλεγε:

«Δόξα τῷ Θεῷ, πολύ καλά. Ἐγώ τίποτα δέν ὑποφέρω ἐν συγκρίσει μέ τούς Ἁγίους Μάρτυρες, ὅπως καί δέν ἔχω κάνει τίποτα ἐν συγκρίσει μέ τούς Ὁσίους Πατέρες» – ἐνῶ ποτέ του δέν παρέλειψε τά πνευματικά του καθήκοντα μέχρι τά γεράματά του, ὅταν τόν εἶχαν ἐγκαταλείψει πιά οἱ σωματικές του δυνάμεις, καί οἱ πόνοι εἶχαν δυναμώσει· ὁ Παπα - Σάββας ἦταν πάντα χαρούμενος στούς πόνους καί συνέχεια ἔλεγε *Δόξα σοι ὁ Θεός*.

Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς ἀπό ἀγάπη τόν πῆγαν στήν Ἀθήνα γιά ἐξετάσεις σέ κλινική, κι ἐκεῖνος ἔκανε ὑπα-

κοή σάν καλός Κοινοβιάτης. Ὁ φιλήσυχος ὁμως Παπα - Σάββας δυσκολεύτηκε περισσότερο ἀπό τόν κοσμικό θόρυβο παρά ἀπό τούς πόνους τῆς ἀρρώστιας καί παρακάλεσε τούς Πατέρες νά τόν φέρουν πάλι στήν Μετάνοιά του, στό Περιβόλι τῆς Παναγίας.

Οἱ Πατέρες τό δέχθηκαν καί τόν πῆγαν προσωρινά στήν Ἱ. Μονή Χρυσοβαλάντου, γιά νά συνέλθῃ λίγο, καί μετά νά φύγουν γιά τό "Ἁγιον" Ὄρος. Ἐνα βράδυ ὁμως εἶχε πλημμυρίσει ἀπό ἀρρητη εὐωδία ὅλη ἡ Μονή, καί ἡ Γερόντισσα δέν μπορούσε νά τό ἐξηγήσῃ! Σέ λίγα διεπίστωσαν ὅτι ἡ εὐωδία ἔβγαινε ἀπό τό κελλί, ὅπου ἔμενε ὁ Παπα - Σάββας. Ὄταν ἀνοιξαν τήν πόρτα, γέμισε ὁ τόπος ἀπό ἄρωμα, καί βρῆκαν τόν Παπα-Σάββα νά ἔχη παραδώσει τό πνεῦμα του. Τότε κατάλαβαν ὅτι τό ἄρωμα αὐτό ἔβγαινε ἀπό τήν ἀρωματισμένη ψυχή τοῦ Παπα - Σάββα. Ἦρθαν μετά καί οἱ Πατέρες καί τόν μετέφεραν στήν Μετάνοιά του. Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἀμήν.

Ὁ Ἱερομόναχος...

**πού ταλαιπωρήθηκε ἀπό τόν πειρασμό
γιά ἓναν ὑπερήφανο λογισμό**

Κάποτε, σέ μιά Μονή ἦταν ἓνας Ἱερομόναχος πού φαινόταν εὐλαβῆς μέν ἐξωτερικά, ἀλλά ἐσωτερικά εἶχε κρυφή ὑπερηφάνεια. Σέ ὅλα του ἦταν τυπικός, εὐγενικός καί ἀγωνιστής καί νουθετοῦσε πνευματικά τούς ἄλλους, γιατί ἦταν καί λόγιος. Ὁ ἴδιος ὁμως δέν βοηθιοῦταν ἀπό κανέναν, γιατί δίσταζαν οἱ ἄλλοι, ἀπό σεβασμό, νά τοῦ ποῦν κάτι πού ἔβλεπαν σ' αὐτόν. Εἶχε δέ δημιουργήσει ψευδαισθήσεις, ὄχι μόνο στούς ἄλλους ἀλλά καί στόν ἴδιο τόν ἑαυτό του, ὅτι εἶναι ὁ πῖο ἐνάρετος τῆς Μονῆς κ.λ.π.

Μιά μέρα, λοιπόν, είχαν φέρει στην Μονή έναν δαιμονισμένο, και ο Ήγούμενος είχε αναθέσει σ' αυτόν τον Ίερομόναχο να του διαβάσει έξορκισμούς. Παράλληλα δέ, είχε πει να κάνουν και οι Πατέρες κομποσχοίνι, για να ελευθερωθῆ τό πλάσμα του Θεοῦ. Ἐπόμενο φυσικά ἦταν να στριμωχθῆ πολύ τό δαιμόνιο και να φωνάζη:

– Ποῦ μέ διώχνεις, ἄσπλαγχνε;

Ὁ πονηρός ἔβαλε και τήν πονηριά του, για να δώσει τήν ἐντύπωση στον Παπά, ὅτι αυτός τον διώχνει! Και ἐκεῖνος ἀπαντᾷ στον δαίμονα:

– Νά ἔρθης σ' ἐμένα.

Ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή τον ἐξουσίαζε πιά τον Ίερομόναχο ὁ δαίμονας.

Τό εἶχε πει μέν αυτό ὁ Ἅγιος Παρθένιος σέ ἕναν δαίμονα, ὅταν τον ἔδιωχνε, ἀλλ' ἐκεῖνος ἦταν Ἅγιος, γι' αυτό και τό δαιμόνιο του εἶχε ἀπαντήσῃ: «Και μόνο τό ὄνομά σου μέ καίει, Παρθένιε!»

Ἀφοῦ λοιπόν εἶχε δεχθῆ τήν δαιμονική ἐπίδραση ὁ Ἱερεὺς, ταλαιπωρεῖτο χρόνια ὀλόκληρα και δέν μπορούσε να ἀναπαυθῆ πουθενά. Συνέχεια γύριζε, πότε ἔξω στον κόσμο και πότε μέσα στό Ἅγιον Ὄρος. Του εἶχε δέ δημιουργῆσῃ αὐτή ἡ κατάσταση και ψυχική κούραση ἀλλά και σωματική κόπωση μέ τρεμούλα.

Στα τελευταῖα πιά χρόνια τῆς ζωῆς του εἶχε ἀπαλλαγθῆ ἀπό τό δαιμόνιο, γιατί εἶχε ταπεινωθῆ πολύ ἀπό αυτόν τον πειρασμό, ὁ ὁποῖος του ἄφησε πολλή ὠφέλεια, ἄθελά του φυσικά. Στό ἔξῃς πάντα μιλοῦσε ταπεινά και ζητοῦσε συμβουλές για τον ἑαυτό του.

Οἱ ἀπροετοίμαστοι κληρικοί, πού ἐμποδίσθηκαν ἀπό τόν Θεό καί δέν λειτούργησαν

Κάποτε, στήν Σπηλιά τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἦταν ἕνας Γέροντας μέ δύο ὑποτακτικούς. Ὁ ἕνας ἦταν Ἱερομόναχος καί ὁ ἄλλος Ἱεροδιάκονος. Μιά μέρα, λοιπόν, πῆγαν οἱ ὑποτακτικοί του σ' ἕνα ἐξωκκλήσι, γιά νά λειτουργήσουν. Ὁ Ἱερεὺς ὅμως φθονοῦσε πολύ τόν Διάκονο, γιά τόν ζήλευε, ἐπειδή ὁ Διάκονος ἦταν πιά ἐξυπνος καί ἐπιτήδειος φυσικά σέ ὅλα· ἀλλά καί ὁ Διάκονος δέν βοήθοῦσε μέ τόν ἐγωϊστικό του τρόπο.

Ὁ Ἱερεὺς εἶχε προετοιμασθῆ μὲν ἐξωτερικά, διαβάζοντας τήν θεία Μετάληψη καί κάνοντας ὅλα τά σχετικά τυπικά, δυστυχῶς ὅμως, τό κυριώτερο, τήν ἐσωτερική προετοιμασία, δέν τό ἔκανε: τό νά ἐξομολογηθῆ ταπεινά, γιά νά διώξη τόν φθόνο καί τήν ζήλεια ἀπ' τήν καρδιά του, τά ὁποῖα δέν φεύγουν μέ τό νά ἀλλάξουμε τά ροῦχα μας καί νά λούσουμε τό κεφάλι.

Ἔτσι, λοιπόν, μέ τήν ἐξωτερική αὐτή προετοιμασία προχώρησε στό φοβερό Θυσιαστήριο, γιά νά λειτουργήσῃ. Μόλις ἄρχισε νά προσκομίζῃ, τί συνέβη ὅμως; Ἀκούστηκε ξαφνικά ἕνας μέγας κρότος, καί εἶδε νά φεύγῃ τό Ἅγιο Δισκάριο ἀπό τήν Προσκομιδή καί νά ἐξαφανίζεται!

Ἐπόμενο ἦταν νά μή μπορέσουν πιά νά λειτουργήσουν. Ἐάν δέν τοὺς ἐμπόδιζε ὁ Καλός Θεός μέ αὐτόν τόν τρόπο, καί λειτουργοῦσε ὁ Ἱερεὺς μέ τήν ψυχική κατάσταση στήν ὁποία βρισκόταν, μοῦ λέει ὁ λογισμός ὅτι θά πάθαινε μεγάλο κακό.

Αὐτή τήν γνώμη εἶχε καί ὁ Παπα - Βαρλαάμ τῆς Βίγλας, ὁ ὁποῖος καί μοῦ διηγήθηκε τό περιστατικό αὐτό.

Ὁ Γερο - Ἀββακούμ

Πρόσφατα, τό 1979, ἀνεπαύθη ὁ Γερο - Ἀββακούμ, ὁ ὁποῖος ἔμενε στήν Ἱ. Μονή τῆς Λαύρας καί εἶχε τό χάρισμα νά ἀποστηθίζη ὀλόκληρα κεφάλαια ἀπό τήν Ἁγία Γραφή. Παλιά ἀσκήτεψε στήν ἔρημο τῆς Βίγλας, ἀλλ' ἓνα περιστατικό τόν ἔκανε νά φύγη κατατρομαγμένος γιά τήν Λαύρα, ὅπου ἔμεινε μέχρι τίς τελευταῖες μέρες πού πλησίαζε πιά νά φύγη γιά τήν ἀληθινή ζωή.

Μιά μέρα, λοιπόν, τότε πού βρισκόταν στήν Βίγλα ὁ Γερο - Ἀββακούμ, ἐνῶ ἔκανε κομποσχοῖνι ἐπάνω σ' ἓναν βράχο, τοῦ παρουσιάστηκε ξαφνικά ὁ διάβολος ὡς « Ἄγγελος φωτός » καί τοῦ λέει:

– Ἀββακούμ, Ἀββακούμ, ὁ Θεός μέ ἔστειλε νά σέ πάρω στόν Παράδεισο, γιατί ἔγινες πιά Ἄγγελος ἄντε νά πετάξουμε.

Ὁ Γερο - Ἀββακούμ τάχασε καί φοβισμένος τοῦ ἀπήντησε:

– Πῶς νά πετάξω; Ἐσύ ἔχεις φτερά καί πετᾷς.

Καί ὁ δῆθεν Ἄγγελος τοῦ λέει:

– Καί ἐσύ, Ἀββακούμ, ἔχεις φτερά, ἔγινες Ἄγγελος, ἀλλά δέν τά βλέπεις.

Τότε ὁ Γερο - Ἀββακούμ ἔκανε ταπεινά τόν Σταυρό του καί εἶπε:

– Παναγία μου, τί εἶμαι ἐγώ γιά νά πετάξω;

Δέν πρόλαβε νά τελειώσῃ τά ταπεινά λόγια του καί βλέπει ἐκεῖνον τόν δῆθεν Ἄγγελο νά μεταβάλλεται ἀπὸτομα σέ μαῦρο ἀλλόκοτο κατσίκι μέ φτερά σάν τῆς νυχτερίδας, νά πετάγεται κάτω στόν γκρεμό πρὸς τήν θάλασσα καί νά ἐξαφανίζεται.

Κατατρομαγμένος τότε ὁ Γερο - Ἀββακούμ καί εὐχαριστώντας τήν Παναγία, πού τόν προστάτεψε, γιατί θά τόν γκρέμιζε στό χάος ὁ πονηρός, πηγαίνει στήν Καλύβη του, παίρνει τόν τουρβά του καί φεύγει γιά τήν Μονή τῆς

Λαύρας και κοινοβιάζει πλέον εκεί για μεγαλύτερη σιγουριά. Στο Ἀσκητήριό του μετά πήγαινε τρεῖς - τέσσερις φορές τόν χρόνο και ἔκανε Λειτουργίες και πάλι ἐπέστρεφε στήν Μονή τῆς Λαύρας.

Ὄταν πλησίαζε πιά νά κοιμηθῆ, εἶχε λάβει πληροφορία και πήγε στό Ἀσκητήριό του, γιά νά ἀφήσῃ τά ὀστέα του ἐκεῖ στήν Μετάνοιά του, ὅπου εἶχε ἀφήσει και τίς σάρκες του, ὅταν ἦταν νεώτερος, μέ τούς ὑπερφυσικούς ἀσκητικούς ἀγῶνες πού ἔκανε, γιά νά ἐξαῦλωθῆ κάπως ὅπως τό ἀπαιτεῖ τό Ἀγγελικό Σχῆμα. Ἐκεῖ στήν Βίβλα τόν ἐπισκέπτονταν οἱ Πατέρες και τόν ἔβλεπαν πολύ χαρούμενο. Ἐνας Πατέρας μάλιστα ἀποροῦσε γι αὐτό και τοῦ εἶπε:

– Πολύ χαρούμενο σέ βλέπω, Γερο - Ἀββακούμ, ἐνῶ κοντεύεις πιά νά πεθάνῃς!

Ὁ Γερο - Ἀββακούμ ἀπάντησε:

– Καί γιατί νά μήν εἶμαι χαρούμενος, ἀδελφέ μου; Ἀφοῦ ἀγωνίστηκα, ὅσο μπορούσα, ἀπό νέος μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ, τώρα γαίρομαι πού θά πάω κοντά στόν Χριστό.

Ἔτσι χαρούμενοι φεύγουν οἱ καλοί ἀγωνισταί τοῦ Χριστοῦ!

Οἱ δύο φαντασμένοι Μοναχοί πού πλανέθηκαν

Κάποτε δύο νέοι, πού ἦταν πολύ ἀγαπημένοι ἀπό τόν κόσμο, εἶχαν ἔρθῃ στό Ἅγιον Ὄρος και ἔγιναν Μοναχοί. Δυστυχῶς ὁμῶς δέν συμβουλευόνταν μεγαλύτερους οὔτε και ἄκουγαν συμβουλή μεγαλύτερου, ἀλλά ἄκουγαν τό παιδικό τους μυαλό, πού συμφωνοῦσε πάντα τοῦ ἑνός μέ τοῦ ἄλλου γιά θέματα πνευματικά. Ἄλλοτε ἔκαναν μεγάλες νηστεῖες, μέχρι πού ἀπέκαμαν και μετά τό ἔριχναν στό πολύ φαγητό, και ἄλλοτε ἔκαναν τούς ἔγ-

κλειστους Ἑσυχαστάς, μέ παιδικό ἐγωϊσμό, καί μετά ἔ-
 τρεχαν νά βροῦν ἀνθρώπους, γιά νά μιλοῦν συνέχεια καί
 νά ἀργολογοῦν. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ πονηρός τούς πετοῦσε
 ἀπό τά δεξιά στά ἀριστερά καί πάλι ἀπό τά ἀριστερά στά
 δεξιά, ὅπως ἔπαιζαν καί αὐτοί μέ τό δικό τους παιδικό
 μυαλό μέ τήν Καλογερική.

Μεταξύ τους ὅμως εἶχαν ἀγάπη ἀδελφική. Ἄλλά τί
 τό θέλεις; Ἐβλαψαν τά μυαλά τους μέ τόν ἐγωϊσμό τους,
 ἀφοῦ δέν ἄκουγαν κανέναν μεγαλύτερο, καί ὁ ἕνας ἀνέ-
 παυε τόν ἄλλο στό θέλημά του. Εἶχαν δέ ὑποσχεθῆ νά μή
 χωρισθοῦν ποτέ οὔτε σ' αὐτή τήν ζωή οὔτε καί στήν ἄλλη.
 Ὁ πονηρός ὅμως τό ἐκμεταλλεύτηκε αὐτό καί τούς ἀνοι-
 ξε, δυστυχῶς, δουλειά!

Μιά μέρα λοιπόν λέει ὁ ἕνας στόν ἄλλο:

— Μοῦ πέρασε ἕνας λογισμός, ἀδελφέ μου, ὅτι αὐτό
 πού ὑποσχεθήκαμε, νά πεθάνουμε καί οἱ δύο μιά μέρα,
 δέν εἶναι σίγουρο ὅτι θά γίνη. Τό πιό σίγουρο γιά τήν ὑπό-
 σχεσή μας εἶναι νά ραφτοῦμε καί οἱ δύο μαζί, ὅπως ρά-
 βουν τούς νεκρούς, καί νά πέσουμε στήν θάλασσα.

Δυστυχῶς, τό δέχθηκε καί ὁ ἄλλος μέ χαρά. Παίρ-
 νουν λοιπόν μιά κουβέρτα, σπάγγο καί σακοράφα καί πη-
 γαίνουν γιά τήν θάλασσα χαρούμενοι. Ἄφοῦ ράφτηκαν
 καλά, ἐπάνω σ' ἕναν βράχο, ἔπесαν κάτω στήν θάλασ-
 σα. Ἐπόμενο ἦταν, ὅπως ἦταν τυλιγμένοι καί ραμμένοι,
 νά πνιγοῦν μιά μέρα καί οἱ δύο.

Πέρασε ἀρκετό διάστημα, καί τά πτώματά τους βρέ-
 θηκαν στήν ἀκροθαλασσιά τοῦ Βόλου. (Αὐτό ἔγινε γύρω
 στό 1912).

Τό θλιβερό αὐτό γεγονός πού μᾶς συγκλονίζει, μᾶς
 φρενάρει κιόλας, γιά νά εἴμεθα προσεκτικοί. Παράλληλα
 ὅμως καί μᾶς ὑποχρεώνει νά παρακαλέσουμε τόν Θεό νά
 μή θεωρήσῃ γιά αὐτοκτονία αὐτή τήν αὐτοκτονία τῶν ἀ-
 δελφῶν μας, ἀλλά νά τήν παραβλέψῃ σάν παιδική μεγά-
 λη ἀταξία. Ἀμήν.

Ὁ θεληματάρης ὑποτακτικός

Ενας ὑποτακτικός στά Καυσοκαλύβια εἶχε πολύ θέλημα, καί γιά ὅ,τι τοῦ ἔλεγε ὁ λογισμός του ἐπέμενε στόν Γέροντά του, γιά νά πάρη εὐλογία. (Δηλαδή ἔπαιρνε εὐλογία μέ ἐκβιασμό, γιά νά κάνη τό θέλημά του).

Μιά μέρα, λοιπόν, ἐνῶ ἐργαζόταν μαζί μέ τόν Γέροντά του καί ἦταν ἀπαραίτητος, γιατί τόν βοηθοῦσε σέ κάτι, λέει στόν Γέροντα:

– Δός μου εὐλογία νά πάω νά κοιμηθῶ δέκα λεπτά.

Ὁ Γέροντας τοῦ ἀπήντησε:

– Κάνε λίγο ὑπομονή, παιδί μου, γιατί τώρα πρέπει νά κρατᾶς λίγο ἐδῶ αὐτό πού φτιάχνω· σέ μισή ὥρα τελειώνουμε καί κοιμᾶσαι.

Ὁ ὑποτακτικός ἐπέμενε συνέχεια, γιά νά πάρη εὐλογία. Ὁ Γέροντας ξανά τοῦ λέει:

– Εὐλογημένε, γιά δέκα λεπτά πού θέλεις νά κοιμηθῆς, τί ὕπνο θά κάνης;

Κι ἐκεῖνος ἀπήντησε:

– Δός μου εὐλογία, καί ἐγώ θά κοιμηθῶ.

Τελικά ὁ Γέροντας ἀναγκάσθηκε νά τοῦ δώσει εὐλογία, ἀφοῦ ἐπέμενε συνέχεια, καί ἐκεῖνος πῆγε νά κοιμηθῆ.

Μόλις ὅμως ἔπεσε στό κρεβάτι, βλέπει ξαφνικά τόν σατανά νά ὀρμάη ἐπάνω του μέ λύσσα, νά τόν ἀρπάξη μέ θυμό καί νά τόν στύβη σάν λεμονόκουπα. Τό θεληματάρικο Καλογέρι προσπαθοῦσε νά τοῦ ξεφύγη, ἀλλά δυστυχῶς δέν μποροῦσε. Ἐπάνω δέ στήν μεγάλη του ἀγωνία, ἀναγκάστηκε νά πῆ τήν εὐχή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με, γιά τό χατήρι τοῦ Γέροντά μου».

Τότε ὁ σατανάς κάηκε ἀπό τήν εὐχή, ἡ ὁποία εἶχε καί συντριβή, διότι ὁ ὑποτακτικός συναισθάνθηκε τήν παρακοή του καί τήν ἀναξιότητά του καί κατάλαβε ὅτι δέν εἶχε μοῦτρα νά ζητήση βοήθεια ὁ ἴδιος, ἀλλά παρακάλεσε νά τόν ἐλεήσει ὁ Χριστός γιά τό χατήρι τοῦ Γέροντά

του. Αυτό φυσικά ήταν πού έκαψε τόν διάβολο, καί θυμωμένος τόν πέταξε από τά χέρια του έξω από τό παράθυρο, μακριά περίπου πενήντα μέτρα, χωρίς νά πάθη κακό τόν φύλαξε ό Θεός!

Έτρεξε μετά κατατρομαγμένος στόν Γέροντά του καί τοῦ διηγήθηκε τό φοβερό δράμα. Ὁ Γέροντας ἀπόρησε! Μέσα σέ δέκα λεπτά νά συμβοῦν ὅλα αὐτά τά γεγονότα!

Μετά ἀπό τό μάθημα πού πῆρε ἀπό τόν πειρασμό, κατά παραχώρηση Θεοῦ, τό Καλογέρι αὐτό ἔγινε ὁ πιο υπάκουος ὑποτακτικός τῆς Σκήτης καί πρόκοψε πνευματικά.

Ὁ εὐλαβής καί υπάκουος ὑποτακτικός

Ένας νεαρός Μοναχός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, ἐπειδή εἶχε πολλή κατάνυξη τήν ὥρα τῆς προσευχῆς καί προτιδοταν στήν Ἀκολουθία ἀπό τούς λυγμούς καί τά κλάματα, δέν κατέβαινε γι' αὐτόν τόν λόγο στήν Ἐκκλησία, ἀλλά προσευχόταν μόνος του στό κελλί του. Ὄταν εἶδε ὁ Ἡγούμενος νά ἀπουσιάζη μιά - δυό ἀπό τήν Ἀκολουθία, μπῆκε σέ λογισμούς καί κάλεσε τόν Μοναχό στό Ἡγουμενεῖο καί τόν ρώτησε:

– Γιατί, παιδί μου, δέν ἔρχεσαι στήν Ἀκολουθία, ὅπως ὅλοι οἱ Πατέρες;

Ὁ ἀδελφός ἀπήντησε:

– Γέροντα, δυσκολεύομαι στό Ναό, ἐνῶ στό κελλί μου μπορῶ νά προσεύχωμαι μέ πολλή κατάνυξη καί περισσότερες ὥρες, χωρίς νά μέ βλέπη κανείς.

Τότε ὁ διακριτικώτατος Ἡγούμενος, Παπα - Σωφρόνιος, τοῦ εἶπε:

– Ἐχεις δίκαιο, παιδί μου, ἀλλά, γιά νά μή γίνη σκάνδαλο, νά κατεβαίνης στήν Ἀκολουθία, στό Ναό.

Ὁ ἀδελφός τὸ δέχθηκε μέ χαρά καί κατέβαινε πρῶτος στό Ναό γιά τήν Ἀκολουθία.

Μετά ὅμως ἀπό λίγο διάστημα οἰκονόμησε τόν ἀδελφό ὁ Ἡγούμενος σέ διακόνημα ἡσυχαστικό, ἔξω τῆς Μονῆς, καί ἀνέπαυσε τόν ἀδελφό, ὁ ὁποῖος βοηθήθηκε παράλληλα πνευματικά καί ἀπέκτησε περισσότερη εὐλάβεια καί καρδιακή προσευχή.

Ὁ θεληματάρης καί ἀμελής ἀρχάριος Μοναχός

Γ τήν Σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων ἦταν ἓνας νεαρός Μοναχός, πού ζοῦσε στό θέλημά του, δίχως Γέροντα. Ἐπόμενο ἦταν, φυσικά, νά τόν πετάη ὁ πονηρός ἀπό τὰ δεξιά στά ἀριστερά καί νά τόν ρίξη στήν ἀμέλεια. Στίς ἀρχές μέν νήστευε πολύ, ἀλλά μετά τό ἔριξε ἔξω. Ἐτρωγε πολύ, ἔπινε καί κρασί καί, ἐπειδή ἦταν νέος, φλογίζονταν ἡ σάρκα του καί, ὅταν πλάγιαζε, ἀναγκαζόταν νά βγάξη τό ζωστικό του καί νά κοιμᾶται μέ τὰ ἐσώρουχα.

Βλέποντας αὐτή τήν ἀταξία τοῦ παιδιοῦ ἡ Παναγία, σάν καλή Μητέρα, τόν ξύπνησε σκουντώντας τον καί τοῦ ἔκανε παρατήρηση μέ τὰ ἑξῆς λόγια:

— Ἄλλη φορά νά ἐγκρατεύεσαι στό φαγητό καί νά κοιμᾶσαι σεμνά, μέ τό ζωστικό σου.

Ὁ Μοναχός, μετά ἀπό αὐτό, ἐπόμενο ἦταν νά ἀλλοιωθῆ πνευματικά καί νά ἀγωνίζεται μέ εὐλάβεια.

Ὁ ἀμελής νεαρός Μοναχός

Γ τήν Ἱερά Μονή Κωνσταμονίτου, ἐπί Φιλαρέτου, ἦταν ἓνας νεαρός Μοναχός, πού δέν κατέβαινε στήν Ἀκολουθία ἀπό ἀμέλεια καί παρέλειπε καί ὅλα τὰ πνευματικά του καθήκοντα.

Ὁ εὐλαβέστατος Ἡγούμενος, Παπα - Φιλάρετος, τοῦ ἔκανε κατ' ἐπανάληψιν παρατηρήσεις καί τόν νουθετοῦσε, ἀλλ' ἐκεῖνος καί πάλι ἀδιαφοροῦσε γιά ὅλα. Ἀναγκάστηκε πιά ὁ Γέροντας νά τόν ἀφήσῃ στήν Παναγία, καί τήν παρακαλοῦσε μέρα - νύχτα νά βοηθήσῃ πιά Ἐκείνη τόν ἀδελφό.

Μιά μέρα, λοιπόν, εἶδε τήν Παναγία ὁ ἀδελφός νά τοῦ λέῃ θλιμμένη:

– Λυπᾶμαι γιά τά χάλια σου. Ἀφοῦ τώρα πού εἶσαι νέος καί ὑγιής δέν κατεβαίνεις στό Ναό, γιά νά προσευχηθῆς, ἀλλά κάθεσαι στό κελλί σου, καί σέ πνίγουν οἱ ἀσχημοὶ λογισμοί, πότε θά πᾶς; σάν γηράσης ἢ ὅταν ἀρρωστήσης;

Μετά ἀπό αὐτό τό γεγονός ὁ Μοναχός ἄλλαξε τελείως καί κατέβαινε πρῶτος στήν Ἀκολουθία καί ἀγωνιζόταν μέ προθυμία μεγάλη.

Ὁ ἠλικιωμένος ἀμελής Μοναχός

Ἐνῆν ἕνα Κελλί, κοντά στίς Καρυές, εἶχε ἔρθει κάποτε ἕνας ἠλικιωμένος καί ἔγινε Μοναχός. Ἔλαβε ὁμῶς μόνο τήν ρασοευχή μέ σκοπό νά ζῆ χαλαρά. Δέν ἔκανε ποτέ τόν κανόνα του, αὐτόν τόν ἐλάχιστο πού εἶχε, οὔτε καί ἄλλα πνευματικά, καί ἔλεγε: «Ὅταν θά γίνω Μεγαλόσχημος, τότε θά τόν κάνω».

Μέ αὐτόν τόν τρόπο λοιπόν ἀνέπαυε ψεύτικα τόν λογισμό του καί, χωρίς νά τό καταλάβῃ, ἔφθασε στά τελευταῖα του. Εἶχε πέσει πιά στό κρεβάτι καί ψυχορραγοῦσε. Τότε εἶχε ἕνα φοβερό διάλογο μέ τούς δαίμονες, οἱ ὁποῖοι τόν βασάνιζαν, καί ὁ Μοναχός ἀναγκαζόταν νά φωνάζῃ καί νά ζητᾶ βοήθεια.

Τρέχει ὁ Γέροντας καί τόν ρωτᾷ:

– Τί ἔχεις;

Ἐκεῖνος ἀπήντησε:

– Νά, οἱ δαίμονες μέ βασανίζουν γιά τόν κανόνα μου πού ἄφησα.

– Θα τόν κάνω ἐγώ, πές τους, εἶπε ὁ Γέροντας καί ἔφυγε.

Σέ λίγο πάλι ἄρχισε νά φωνάζη. Ἐτρεξε πάλι ὁ Γέροντας καί τοῦ λέει:

– Τί ἔχεις; Σιγά, θά ξυπνήσης τούς Πατέρες.

Ἐκεῖνος ἀπήντησε:

– Δέν μπορῶ ν' ἀντέξω, Γέροντά μου, γιατί οἱ δαίμονες μέ πνίγουν γιά τίς Ἀκολουθίες πού παρέλειψα.

– Πές τους, θά τίς κάνη καί αὐτές ὁ Γέροντάς μου.

Ἔτσι μόνο βρῆκε ἀνάπαυση ἡ ψυχή τοῦ ἀμελοῦς ἀδελφοῦ καί παρέδωσε τήν ψυχή του.

Ἄγγελος ἐλέγχει τήν Ἰδιόρρυθμη Μονή Ξηροποτάμου

Γέ ἕνα προϊστάμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξηροποτάμου, ὅταν ἦταν ἰδιόρρυθμος ἡ Μονή, εἶχε ἐμφανισθῆ Ἄγγελος Κυρίου καί τοῦ εἶπε:

– Τί κάνετε ἐσεῖς ἐδῶ; Ἐχω τριάντα ὀλόκληρα χρόνια νά πάρω ψυχή μέ πνευματική κατάσταση καλή, ὅπως τήν θέλει ὁ Θεός. Οἱ Πατέρες παραμέλησαν τούς πνευματικούς ἀγῶνας καί ἄρχισαν νά ζοῦν σχεδόν ὅπως οἱ κοσμικοί.

**Ὁ ἀδελφός πού σώθηκε χωρίς κόπο,
ἐπειδή δέν κατέκρινε**

Κάποτε εἶχε πάει ἕνας κοσμικός στήν Σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων, γιά νά γίνη Μοναχός. Οἱ Πατέρες

ὅμως τῆς Σκήτης δέν τόν δέχονταν, γιατί, ἐκτός πού ἦταν ράθυμος καί ἀμελής, ἦταν καί πολύ σκανδαλοποιός καί δημιουργοῦσε συνέχεια θέματα. Ἐπειδή ἐκεῖνος ἀναπαυόταν στήν Σκήτη, παρακάλεσε τούς Πατέρες νά τόν ἀφήσουν νά μένη ὡς λαϊκός καί νά ἐργάζεται καμιά φορά.

Ἔτσι λοιπόν πέρασε τήν ζωή του μέ ραθυμία καί ἀμέλεια μέχρι τήν ὥρα τοῦ θανάτου του πού ἔπεσε πιά στό κρεβάτι καί ψυχορραγοῦσε. Οἱ Πατέρες ὅμως τοῦ συμπαραστέκονταν καί βρίσκονταν συνέχεια κοντά του.

Μιά μέρα ὁ ἐτοιμοθάνατος εἶχε ἔρθει σέ ἔκσταση καί ἔκανε νοήματα. Οἱ Πατέρες ἀποροῦσαν τί νά συμβαίνει! Ὄταν συνῆλθε, τούς διηγήθηκε τό ἐξῆς φοβερό:

– Εἶδα τόν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ μ' ἓνα χαρτί στά χέρια του, πού εἶχε ὅλες τίς ἀμαρτίες μου, καί μοῦ εἶπε:

«Βλέπεις; αὐτά ἐδῶ τά ἔκανες ὅλα, γι' αὐτό ἐτοιμάσου νά πᾶς στήν κόλαση».

Τότε ἐγώ τοῦ λέω:

«Γιά κοίταξε, ἀνάμεσα σ' αὐτά τά ἀμαρτήματα, ὑπάρχει τό ἀμάρτημα τῆς κατακρίσεως;»

Ψάχνει ὁ Ἀρχάγγελος καί μοῦ λέει:

«Ὁχι, δέν ὑπάρχει».

«Ὅποτε, τοῦ λέω, δέν πρέπει νά πάω στήν κόλαση, σύμφωνα μέ αὐτό πού εἶπε ὁ Κύριος: *Μή κρίνετε καί οὐ μή κριθῆτε*»*.

Τότε ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ ἔσχισε τό χαρτί μέ τά ἀμαρτήματά μου. Ἔτσι, Πατέρες μου, θά πάω στόν Παράδεισο. Ὄταν μοῦ εἶχατε πεῖ ὅτι δέν κάνω γιά Μοναχός στήν Σκήτη καί ἐργαζόμουν ὡς λαϊκός καί ἐκκλησιαζόμουν στό Κυριακό τίς ἑορτές, εἶχα ἀκούσει τά λόγια τοῦ Εὐαγγελίου *Μή κρίνετε, ἵνα μή κριθῆτε*** καί εἶπα: «Τα-

* Λουκ. στ', 37.

** Ματθ. ζ', 1.

λαίπωρε, τουλάχιστον αυτό νά ἐφαρμόσης», καί αυτό μέ ἔσωσε δίχως ἄλλον κόπο.

Μόλις τελείωσε αὐτά τά λόγια, παρέδωσε τήν ψυχή του στόν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ.

Πληροφορία τοῦ θανάτου τοῦ Παπα - Μεθοδίου καί Παπα - Ἰωακείμ

Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, τό 1978, ὁ Ἱερομόναχος Παπα - Μεθόδιος ἀπό τό Κελλί τῶν Καρυῶν «Ἁγιοι Θεόδωροι» κάλεσε τόν Ἱερομόναχο Παπα - Χριστοφόρο, πού ἔμενε πιο κάτω ἀπό τίς Καρυές, καί τόν ἔστειλε στήν Ἱερά Μονή Κουτλουμουσίου, ὅπου γηροκομεῖτο ὁ πατριώτης τους Παπα - Ἰωακείμ (Ρουμάνοι καί οἱ τρεῖς καί παραδελφοί) νά τοῦ πῆ νά ἐτοιμασθῆ, διότι αὔριο θά πεθάνουν καί οἱ δύο μαζί (δηλαδή ὁ Παπα - Μεθόδιος καί ὁ Παπα - Ἰωακείμ).

Πηγαίνει λοιπόν ὁ Παπα - Χριστοφόρος στήν Μονή Κουτλουμουσίου καί τοῦ λέει:

– Παπα - Ἰωακείμ, εὐλογεῖτε! Ὁ Παπα - Μεθόδιος μοῦ εἶπε νά ἐτοιμασθῆς, γιατί αὔριο θά πεθάνετε μαζί, τήν ἴδια ὥρα. Σοῦ ζητάει καί συγχώρεση σέ ὅ,τι σοῦ ἔσφαλε.

Ὁ Παπα - Ἰωακείμ, ὅταν τό ἄκουσε, τοῦ εἶπε χαρούμενα:

– Νᾶναι εὐλογημένο! γιά νά τό λήη ὁ Παπα - Μεθόδιος, κάτι ξέρει.

Ἐκείνη μάλιστα τήν ἡμέρα εἶχε κοινωνήσει ὁ Παπα - Ἰωακείμ καί ἔλεγε στόν Διακο - Ἀναστάσιο:

– Τέτοια χαρά πρώτη φορά ἔνιωσα στή ζωή μου!

Πῆγε μετά στό κελλί του καί περίμενε μέ χαρά τήν ὥρα τοῦ θανάτου καί ἔλεγε συνέχεια στήν Ρουμανική γλώσσα: «Μανούλα μου Παναγία, Μανούλα μου Παναγία...»

Πῶς νά μὴν εἶναι Μανούλα του ἡ Παναγία, ἀφοῦ ἀπό μικρό παιδάκι, δέκα ἕξι χρονῶν, ἄφησε τὴν κατὰ σάρκα μάνα του καὶ τὸν πατέρα του καὶ ἦρθε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, νά γίνῃ Μοναχός; Ἀπό μικρό παιδάκι ἔμεινε στήν πνευματική ξενιτεία, στό "Ἁγιον" Ὄρος, μέχρι τὰ ἐνενήντα του χρόνια, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νά πλουτίσῃ μέ αἰώνια πράγματα! Εἶχε διαγραφῆ ἀπό τὸν κόσμον ἀπό τὰ δέκα ἕξι του χρόνια καὶ γράφτηκε στό «Βιβλίο τῆς Ζωῆς».

Ἐκεῖ λοιπὸν πού ἔλεγε «Μανούλα μου Παναγία, Μανούλα μου Παναγία...», ἡ ὥρα 5 Βυζαντινῆ, ἔκλεισε τὰ μάτια του, σάν μικρό παιδάκι, ἤρεμα καὶ ἀποκοιμήθηκε στήν ἀγκαλιά τῆς Μανούλας του.

Τὴν ἴδια ὥρα ἀκριβῶς ἀναπαύθηκε καὶ ὁ Παπα - Μεθόδιος μέ ὀσιακό θάνατο, σέ ἡλικία γύρω στὰ ἑβδομήντα χρόνια. Ἐφυγαν καὶ οἱ δύο ἀγιασμένες ψυχές μαζί, γιατί εἶχαν πολλή ἀγάπη μεταξύ τους. Τό ζήτησαν αὐτό ἀπό τὸν Θεό, νά μὴν ἀποχωρισθοῦν οὔτε σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ ἀλλὰ οὔτε καὶ στήν ἄλλη. Ὁ Καλὸς Θεὸς τοὺς οἰκονόμησε καὶ αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ ἐμᾶς, γιὰ νά ὠφεληθοῦμε. Ἀμήν.

**Ὁ ὑποτακτικὸς πού δέν ἔκανε ὑπακοή
στόν Γέροντά του καὶ σώθηκε,
ἐπειδὴ ἤλπιζε στόν Θεό**

Ελεγε ὁ Παπα - Μεθόδιος ἀπὸ τὸ Κελλί τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, στίς Καρυές, ὅτι ὁ Γέροντάς του πολὺ ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν πνευματικὴ πρόοδο τῶν ὑποτακτικῶν του, ἐπειδὴ ἐλεγχοῦσαν γιὰ τὴν ὑπακοή πού εἶχε κάνει ὁ ἴδιος, καὶ ἔτσι πέθανε μ' αὐτὸν τὸν καημό.

Μετά ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ Παπα - Μεθόδιος εἶδε σέ ὄραμα τὸν Γέροντά του καὶ τὸν ρώτησε:

– Τί κάνεις, Γέροντα; Ποῦ βρίσκεσαι;

Ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε:

– Καλά εἶμαι, σώθηκα μέν, ἀλλά πῶς σώθηκα! Μέ πολύ κόπο, γιατί δέν ἔκανα ὑπακοή στόν Γέροντά μου. Ὅταν εἶχα πεθάνει, μέ ρώτησε ὁ Ἅγγελος μέ αὐστηρό ὕφος:

«Ἔχεις κανένα καλό ἔργο; Τί ἔκανες;»

Καί ἐγώ ἀπήντησα:

«Κανένα καλό ἔργο δέν ἔχω, ἐκτός ἀπό ἀμαρτωλές πράξεις, τίς παρακοές στόν Γέροντά μου. Τό μόνο πράγμα πού ἔχω, εἶναι ἡ ἐλπίδα μου στόν Θεό, καί ὅ,τι κάνει γιά μένα τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ».

Πηγαίνει τότε ὁ Ἅγγελος, γιά νά ρωτήσει, καί σέ λίγο ἔρχεται καί λέει:

«Ἐφοῦ ἀναγνώριζες ταπεινά τά χάλια σου καί ἤλπιζες μόνο στόν Θεό, μοῦ εἶπε ὁ Χριστός νά σέ περάσω μαζί μέ τούς σωζομένους».

Ρωτάει μετὰ πάλι ὁ Παπα - Μεθόδιος τόν Γέροντά του γιά κάποιον πριονά γνωστό τους, πού εἶχε πεθάνει:

– Γέροντα, ποῦ βρίσκεται ὁ πριονάς;

Καί ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε:

– Ὁ πριονάς βρίσκεται σέ καλύτερη θέση ἀπό μένα, γιατί καί πολύ ταλαιπωρήθηκε στή ζωή του, ἀλλά καί ἔκανε ταπεινά ὑπακοή σ' ὅλα τά ἀφεντικά του, στά ὅποια ἐργαζόταν χωρίς γογγυσμό.

Ἐπίσης τόν ρώτησε καί γιά ἕναν δαιμονισμένο, πού βασανιζόταν ἀπό τό δαιμόνιο, «ποῦ βρίσκεται», καί ὁ Γέροντας ἀπήντησε:

– Αὐτός βρίσκεται σέ καλύτερη ἀκόμη θέση, γιατί πολύ ταλαιπωρήθηκε καί πολύ τόν ταπείνωσε τό δαιμόνιο μπροστά στους ἀνθρώπους. Ἀλλά καί ὁ ἴδιος εἶχε ταπεινωθῆ, διότι ἔλεγε: «Οἱ εὐχές τῶν Πατέρων θά μέ σώσουν κι ἐμένα τόν ταλαίπωρο».

Τήν ώρα τοῦ θανάτου τοῦ Γέροντα τοῦ Παπα - Μεθοδίου εἶχε συμβῆ ἓνα συγκλονιστικό γεγονός. Ἐνῶ ξεψύχησε, ἐπανῆλθε γιά λίγο στή ζωή. Τόν ρώτησαν τότε οἱ Πατέρες πού βρίσκονταν κοντά του:

– Περίεργο! πῶς ξεψύχησες;

Καί ὁ Γέροντας ἀπήντησε τότε:

– Μετά ἀπό λίγη ώρα, πού εἶχε βγῆ ἡ ψυχή μου, εἶπε ἓνας Ἅγγελος:

«Νά ἐπιστρέψης, γιά νά ἀποχαιρετήσης πρῶτα τόν ἀδελφό σου».

Ἐγώ τοῦ εἶπα:

«Δέν ἔχω ἀδελφό οὔτε στόν κόσμο οὔτε καί στήν Καλογερική».

Ἐκεῖνος Ἅγγελος ἀπήντησε:

«Ἐννοῶ τό σῶμα σου, ἀδελφό τῆς ψυχῆς σου».

Καί ὅταν ἐπέστρεψα στό σῶμα μου, τότε γνώρισα τόν ἑαυτό μου. Μοῦ λέει ξανά ὁ Ἅγγελος:

«Νά ἀποχαιρετήσης τό σῶμα σου, γιατί μ' αὐτό ἐκακοπάθησες».

Καί μετά ἔφυγε ἡ ψυχή του στόν Οὐρανό.

Ψάλτης συμπανηγυρίζει μέ ἀδελφό πού εἶχε πεθάνει πρίν ἀπό ἕξι μῆνες

Κάποτε ὁ περίφημος ψάλτης Διακο - Γιάννης ἀπό τό κελλί τοῦ «Ραβδούχου», ὁ ὁποῖος πρόσφατα ἀναπαύθηκε, εἶχε πάει στήν Πανήγυρη τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου, γιά νά ψάλῃ. Ἀφοῦ ἔψαλε στόν Μεγάλο Ἑσπερινό, ὅταν τελείωσε, καί θά ἄρχιζε ἡ Λιτή, αἰσθάνθηκε τήν ἀνάγκη νά πάῃ στό Ἄρχονταρίκι, νά πιῆ ἓναν καφέ, γιά νά τονωθῆ λίγο τό Γεροντάκι καί πάλι νά συνεχίση τά ψαλτικά του.

Στό Ἄρχονταρίκι λοιπόν σέ γενομένη συζήτηση γύ-

ρω από τὰ ψαλτικά καί τούς Πατέρες τῆς Μονῆς, πού ἔψαλλαν, εἶπε ὁ Διακο - Γιάννης:

– Εἶδα τόν Πατέρα Δαβίδ νά κρατιέται ἀκόμη καλά.

Ἐπίσης ὁ Πατήρ Μακάριος (ἕνας ἀπό τούς παλαιούς Πατέρες) παραξενεύτηκε γι' αὐτά πού ἄκουσε καί λέει στόν Γέροντα Διακο - Γιάννη:

– Ὁ Πατήρ Δαβίδ ἔχει πεθάνει ἐδῶ καί ἕξι μῆνες λάθος ἔκανες.

Ἐπίσης ὁ Διακο - Γιάννης τάχασε καί μέ πεποίθηση τοῦ ἀπαντάει:

– Ἐγώ, Πάτερ μου, δέν ξέρω πότε πέθανε καί τί μοῦ λές. Ἐνα πράγμα ξέρω, ὅτι τόν εἶδα ἔξω στήν Λιτή τόν Πατέρα Δαβίδ πρὶν ἀπό λίγα λεπτά, χαιρετηθήκαμε καί κουβεντιάσαμε μάλιστα λίγο γύρω ἀπό τὰ ψαλτικά!

Ἐπίσης ὁ Γερο - Τρύφων

Πρὶν ἀπό δύο χρόνια, τό 1978, τελείωσε τήν πνευματική του πάλη στόν Ἅθωνα ὁ Ἀθλητής τοῦ Χριστοῦ Γερο - Τρύφων, ὁ ὁποῖος νίκησε τήν ματαιότητα, καί ἔφυγε ἡ ἀγιασμένη του ψυχὴ γιά τήν αἰωνιότητα, στόν Οὐρανό!

Ἐπίσης ὁ Γερο - Τρύφων λοιπόν εἶχε ἔρθει ἀπό τήν πατρίδα του Ρουμανία τό 1910, σέ ἡλικία εἴκοσι πέντε χρόνων, καί φυτεύτηκε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, ψηλά στήν κορυφή τῆς Καψάλας, κοντά στόν Γερο - Μιχαήλ. Ὁ Γέροντάς του, Γερο - Μιχαήλ, ἦταν πολύ εὐλαβῆς καί παραδοσιακός. Ἐμοιαζε, μπορούμε νά ποῦμε, τούς παλαιούς Ἀββάδες. Ζοῦσε πολύ ἀσκητικά καί τὰ ἐλάχιστα πράγματα γιά τήν συντήρησή του τά οἰκονομοῦσε ἀπό τό ἀπλό ἐργόχειρό του ἔκανε κουτάλες. Ὅταν κανεῖς τοῦ ἔδινε μιά εὐλογία τήν δεχόταν μέν, ἀλλά ἔδινε καί αὐτός μιά ἀνάλογη εὐλογία, ἐκτός ἀπό τήν προσευχή πού θά ἔκανε συνέχεια γιά τόν ἄλλο.

Κάποτε, είχε στείλει τόν ἀρχάριο τότε ὑποτακτικό του Πατέρα Τρύφωνα σέ μιά Μονή, γιά νά δώση τό ἐργόχειρό τους καί νά περάση καί ἀπό τόν κηπουρό τῆς Μονῆς νά τοῦ δώση μιά κουτάλα καί νά τοῦ ζητήση ἕνα λάχανο. Ὁ κηπουρός ὁμως, ἐπειδή ἦταν πολύ θυμωμένος, – κάτι εἶχε – τοῦ πέταξε ἕνα κοτσάνι ἀπό λάχανο μέ δύο φύλλα ἄχρηστα καί συνέχισε τήν δουλειά του.

Ὁ Πατήρ Τρύφων τό πῆρε, χωρίς νά πῆ τίποτε, καί ξεκίνησε γιά τήν Καψάλα, ἀλλά σέ ὅλη τήν διαδρομή σκεφτόταν τόν Γέροντά του, πού ἦταν γεροντάκι, καί τί λάχανο θά ἔτρωγε! Ὁ Γέροντάς του πάλι, ὅταν εἶδε τό κοτσάνι μέ τά δύο φύλλα, σκέφτηκε τόν ὑποτακτικό του τί θά φάη. Τοῦ λέει λοιπόν νά ανάψη φωτιά καί νά βάλῃ νερό στό μπακίρι (στήν κατσαρόλα). Παίρνει μετά ὁ Γέροντας τό κοτσάνι, τό βάζει μέσα καί τό σταυρώνει. Μετά ἀπό λίγη ὥρα στέλνει τόν Πατέρα Τρύφωνα νά σηκώσῃ τήν κατσαρόλα ἀπό τήν φωτιά.

– Μπρέ, τί νά δῶ! μοῦ ἔλεγε, ἕνα ἄσπρο κεφάλι λάχανο μέσα στό μπακίρι!

Ὅπως φαίνεται, καί ὁ Γέροντάς του εἶχε ἀγιότητα, γιατί ἀλλιῶς δέν ἐξηγεῖται!

Τό 1917, ὅταν εἶχε γίνει ἡ μεγάλη πείνα, ὁ πατήρ Τρύφων εἶχε βγεῖ στήν Χαλκιδική μέ τήν εὐλογία τοῦ Γέροντά του καί θέριζε σέ Ἀγιορείτικα Μετόχια καί ἔτσι οἰκονόμησε λίγο σιτάρι γιά τόν ἑαυτό τους καί γιά τούς γύρω τους Ἀσκητάς. Ἀπό τό 1917 δέν ξαναβγῆκε στόν κόσμο καί τό 1978 ἔφυγε ἀπό τό "Ἅγιον" Ὄρος γιά τόν οὐράνιο ἀληθινό κόσμο.

Ὅλα του τά χρόνια τά ἔζησε ψηλά στήν Καψάλα σάν πετεινό τοῦ Οὐρανοῦ. Τό πρόσωπό του ἦταν κατά κάποιο τρόπο ἐξαῦλωμένο καί φωτεινό, καί μόνο πού τόν ἔβλεπες, ἔπαιρνες πνευματική δύναμη. Δύσκολα, φυσικά, τόν ἔβρισκε κανείς ἐκεῖ στήν ἐρημιά πού ἔμενε, γι' αὐτό καί δέν εἶχε καθόλου ἀνθρώπινη παρηγοριά. Ἀλλά

ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει ἀνθρώπινη παρηγοριά, πλησιάζει ἡ θεία! Ὁ Θεός στέλνει τήν οὐράνια χαρά μέ τούς Ἀγγέλους καί τούς Ἀγίους. Οἱ παραδεισένιοι αὐτοί ἄνθρωποι, πού ἔχουν ἐπαφή μέ Ἀγγέλους καί Ἀγίους, ἔχουν φιλία καί μέ τά ἄγρια ζῶα καί μέ τά πουλιά τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως καί ὁ Γερο - Τρύφων.

Κάποτε, λοιπόν, ὁ εὐλαβέστατος Γερο - Ἰωάσαφ ἀπό τόν Ἀγιογραφικό Οἶκο τῶν Ἰωασαφαίων, ὁ Παππούς, εἶχε φιλοξενήσει μερικούς λαϊκούς μέ τήν Ἀβραμιαία του φιλοξενία, ἀλλά ἐκεῖνοι, δυστυχῶς, ἐνῶ καλοπέρασαν, σκανδαλίστηκαν μετά, γιατί νόμιζαν ὅτι καλοπερνοῦν οἱ Καλόγεροι – ἐνῶ ἐκεῖνος ζοῦσε καλογερικά. Ἐπειδή ὁμως ἦταν δύσκολο νά τό καταλάβουν αὐτό οἱ κοσμικοί, θεώρησε καλό ὁ Γερο - Ἰωάσαφ νά τοῦς γυρίση στά Καλύβια τῆς Καψάλας, γιά νά ὠφεληθοῦν μέ ἄλλον τρόπο, μιά πού δέν εἶχαν καλούς λογισμούς.

Ἀφοῦ ἐπισκέφθηκαν μερικούς Ἀσκητάς καί ἔμειναν ἐκπληκτοί οἱ λαϊκοί, τοῦς πέρασε καί ἀπό τό Ἀσκητήριό τοῦ Γερο - Τρύφωνα. Ὅταν εἶδαν τό Γεροντάκι μέσα σ' ἐκεῖνη τήν ἐγκατάλειψη, τᾶχασαν! Λέει ὁ ταπεινόφρων Γερο - Ἰωάσαφ στοῦς ἐπισκέπτες:

– Ἐγώ πού ἔχω γνωριμίες μέ ἀνθρώπους, δέν ἔχω οὔτε αὐτή τήν χαρά πού ἔχει ὁ Γερο - Τρύφων, ἀλλά οὔτε καί τή γνωριμία πού ἔχει ὁ Γέροντας μέ τά ἄγρια ζῶα καί τά πουλιά τοῦ οὐρανοῦ, πού τοῦ κάνουν συντροφιά. Γιά νά βεβαιωθῆτε γι' αὐτό, θά φωνάξω πρῶτα ἐγώ.

Καί φωνάζει γιά νά μαζευτοῦν τά πουλιά, ἀλλά τίποτα. Μετά ἀπό λίγο νᾶτος καί ὁ Γερο - Τρύφων μέ τό σταμνί, γιά νά τοῦς προσφέρῃ λίγο νερό. Τοῦ λέει ὁ Γερο - Ἰωάσαφ:

– Τί τόπος εἶναι αὐτός, Γερο - Τρύφωνα; Δέν ἔχει οὔτε ἓνα πουλί!

Ἀπαντάει ὁ Γέροντας μέ ὅλη τήν ἀπλότητά του:

– Μπρέ, πῶς δέν ἔχει πουλιά;

Φωνάζει λοιπόν και γέμισε ο τόπος από διάφορα πουλιά, πού τον τριγύριζαν. "Αλλα κάθονταν στους ώμους του και άλλα επάνω στη σκούφια του! Θαύμασαν οι επισκέπτες και έφυγαν ωφελημένοι πνευματικά, δοξάζοντας τον Θεό.

Κάποτε, είχα χάσει τον δρόμο στην Καψάλα και από ένα κλειστό μονοπάτι βγήκα μπροστά στην Καλύβα του Γερο - Τρύφωνα, η οποία ήταν μια παράγκα με παλιούς τενεκέδες ολόγυρα καρφωμένους, και επάνω στη στέγη πάλι το ίδιο παλιολαμαρίνες και τενεκέδες με κανά - δυό πλάκες, για να μην τους σηκώσει ο αέρας.

Βλέπω λοιπόν ξαφνικά τον Γέροντα σε μια άκρη να κάθεται σ' ένα κούτσουρο και να λήη την εύχη. Τό πρόσωπό του ήταν φωτεινό και χαρούμενο. Είχε τά μάτια του κλειστά και ακίνητος προσευχόταν. 'Αφού πλησίασα κοντά του μίλησα:

- Εύλογείτε, Γέροντα, τί κάνεις εδώ; Πώς ζής; Τί τρώς;

Κι εκείνος χαμογελαστός με χαιρέτησε και μου είπε:

- Μπρέ, εγώ έγινα πρόβατο και τρώγω χορτάρι.

- Πόσο χρονών είσαι, Γέροντα;

- Ένενήντα τρία, μου είπε.

Τάχασα! Έν τω μεταξύ σηκώθηκε, για να μου φέρη λίγο νερό, και είδα να σβαρνίζει τό άριστερό του πόδι, τό όποιο είχε τυλιγμένο με κάτι κουρέλια.

- Τί έχει τό πόδι σου, Γέροντα; τον ρώτησα.

- Έπεσε μια πέτρα από τή σκεπή και με χτύπησε, μου είπε.

Είπα με τον λογισμό μου: «'Ας τον ρωτήσω, εάν έχει κανένα δωμάτιο, μήπως παρουσιασθῆ ανάγκη να του συμπαρασταθῶ».

- Γέροντα, έχεις κανένα άλλο δωμάτιο;

Έκεινος γέλασε και είπε:

- Μπρέ, δωμάτιο; 'Ολο σαβούρα έχει τό Καλύβι.

“Όταν μπήκα μετά μέσα, τί νά ἰδῶ! Γκρεμισμένο ἀπ’ ὄλες τίς μεριές, καί ἔμπαιναν νερά ἀπ’ ὄλες τίς μεριές καί ἀπό τήν στέγη. Μόνο μιά ἄκρη ἦταν λίγο στεγνή. Ἐκεῖ εἶχε κάτι κουρελιασμένες κουβέρτες, ὅπου ἔμενε, κι ἔμοιαζε περισσότερο μέ φωλιά ἀετοῦ παρά μέ κελλί Ἀσκητοῦ.

Ρωτάω τόν Γέροντα:

– Πῶς μένεις ἐδῶ; “Όλο τό Καλύβι εἶναι ἀνοικτό, καί ὄλες οἱ βροχές καί οἱ ἄνεμοι μπαίνουν μέσα.

Ἐκεῖνος μου ἀπήντησε:

– Μπρέ, ἐγώ μένω στό ἄλλο γωνία, ἐκεῖ! καί μου ἔδειξε τήν φωλιά του.

Ἐπειδή ὁμως ἔτρωγε ὅ,τι χόρτα ἔβρισκε γύρω του τό καημένο Γεροντάκι, καί ἀπό τήν πολλή ὑγρασία τοῦ κελλιοῦ καί ἀπό τήν περασμένη του ἡλικία, ἐπόμενο ἦταν νά ἔχη καί προβλήματα υἰείας. Ὁ Ἀθλητής ὁμως τοῦ Χριστοῦ, Τρύφων, ὄλα τά πανηγύριζε καί ἔτσι ἔνιωθε τήν χαρά πού ἔνιωθαν οἱ “Αἱ Ἁγιοὶ Μάρτυρες. Ἡ κοιλιὰ του, τά ἔντερά του, ὄλα ἦταν κατεστραμμένα, ἐκτός ἀπό τήν ψυχή του τήν υἰγιέστατη, τήν λαμπικαρισμένη.

Εἶχε δέ καί κάτι κουρέλια ἀπλωμένα, τά ὅποια στέγνωσαν καί πάλι τά φοροῦσε, γιατί συνέχεια ἔβγαζε ἀφρούς ἀπό τά ἔντερά του. Φυσικά, δέν μπορούσε νά τά πλένη, γιατί καί τά χεράκια του ἔτρεμαν, ἀλλά καί τό νερό ἦταν μακριά, περίπου τριακόσια μέτρα, καί ἐκεῖ ἔσταζε λίγο - λίγο σ’ ἓνα παλιό βαρελάκι, πού ἦταν ἴσα - ἴσα γιά νά πίνη αὐτός καί τά ἄγρια ζῶα, τά φρόνιμα γειτονόπουλά του.

Παρόλο πού ζοῦσε ἓνα συνεχές Μαρτύριο μέ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τήν φιλότιμη ἀσκητική ζωή του, ἐν τούτοις ὁμως δέν εἶχε καθόλου ἰδέα γιά τόν ἑαυτό του. Συνεχῆς μεμφόταν τόν ἑαυτό του ὅτι δέν κάνει τίποτε ἐν συγκρίσει μέ αὐτά πού ἔκαναν οἱ “Αἱ Ἁγιοὶ Πατέρες, καί ἔτρεχαν ταπεινά δάκρυα ἀπό τά μάτια του, ὅταν τά ἔλεγε.

Είχε περάσει πολύ ή ώρα και έπρεπε να φύγω. Ρώτησα τόν Γέροντα:

– Μήπως θέλεις να φροντίσω να σε πάρουν σε κανένα Μοναστήρι, για να σε οικονομήσουν τώρα στα γεράματά σου;

Έκεϊνος χαμογέλασε, όταν άκουσε τή λέξη «οικονομήσουν», και μου είπε:

– Μπρέ, «οικονομήσουν»! Ό Θεός οικονομάει και τά σκουλήκια μέσα στό χῶμα και τά ταΐζει και τά ζεσταίνει και έμένα τό μεγάλο σκουλήκι δέν μπορεί να οικονομήση; Έμένα είπε και Παπα - Ξενοφῶν: «Έλα να σε οικονομήσω» και έγώ του είπα: «Μπρέ, τουβλο είμαι να μέ πάρης από έδῶ και να μέ βάλεις στό δικό σου Καλύβι;* Έδῶ είναι ό Γέροντάς μου Μιχαήλ, που έκανε μέ τήν εϋχή του τό κοτσάνι, όλόκληρο κεφάλι λάχανο! και ό Παπα - Ξενοφῶν θέλει να μέ οικονομήση!»

Είναι αλήθεια ότι δέν έχω ιδει άλλον Άσκητή σε τέτοια ήλικία, ένενήντα τριῶν χρόνων, να έχη τέτοια μεγάλη αϋταπάρνηση και να ζή σε τέτοια έγκατάλειψη μέ πνευματική λεβεντιά.

Ξαφνικά όμως έμαθα ότι αναπαύθηκε ό Γερο - Τρύφων. Πήγα άμέσως στό Καλύβι του και τόν βρήκα σκεπασμένο πιά έκει στή γωνία, τήν φωλιά του, όχι μέ τίς κουρελιασμένες του κουβέρτες αλλά μέ δυό - τρία δοχεΐα χῶμα, μέ τό όποιο σκεπάζονται και οί άρχοντες του κόσμου, που σκεπάζονταν μέ μεταξωτές και βελουδένιες κουβέρτες.

Έφυγε για τήν άλλη ζωή ό Γερο - Τρύφων τής Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, τό 1978, έτῶν ένενήντα τεσσάρων. Άγωνίστηκε λίγα χρόνια πολύ φιλότιμα και τώρα θά αναπαύεται αιώνια. Τήν εϋχή του να έχουμε. Άμήν.

* Έννοούσε ότι δέν είναι αναίσθητος.

**Ὁ Παπα - Κύριλλος, ὁ Ἀσκητής τῆς Σκήτης
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κουτλουμουσίου καί
ἄργότερα Ἡγούμενος τῆς αὐτῆς Μονῆς**

Ο Παπα - Κύριλλος πατρίδα εἶχε τό Ἀγρίνιο. Μικρός ξενιτεύθηκε στήν Αἴγυπτο καί ἀπό ἐκεῖ πῆγε στόν Ἅγιο Σάββα, ἀφοῦ προσκύνησε τούς Ἁγίους Τόπους. Σέ ἡλικία δέκα ἕξι χρόνων εἶχε ρασοφορεθῆ, ἀλλά δέν ἀναπαύοταν ἐκεῖ λόγω τῶν πολλῶν προσκυνητῶν καί ἤρθε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας. Παρόλο πού ἡ ἡλικία του ἦταν μικρή, καί στόν κόσμο τά παιδιά τῆς ἡλικίας του ἔπαιζαν, αὐτός ὅμως ἀγωνιζόταν σάν μέγας Ἀθλητής τοῦ Χριστοῦ.

Στήν Σκήτη Κουτλουμουσίου τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος πολύ ἀναπαύθηκε κοντά στόν Πνευματικό Παπα - Παντελεήμονα, πού ἔμενε στήν Καλύβη «Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου». Ὁ Γέροντάς του ἐκτός ἀπό τά ἄλλα χαρίσματα πού ἔλαβε ἀπό τόν Θεό, εἶχε καί τό διορατικό χάρισμα, γιατί εἶχε γίνει ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ μέ τούς ὑπερφυσικούς φιλότιμους ἀγῶνες του. Προέβλεπε καί αὐτούς πού θά γίνουν Μοναχοί, ἀκόμη καί τό καλογερικό ὄνομα πού θά τοῦς ἔδιναν. Μόνο στήν Μονή Ἐσφιγμένου θυμᾶμαι δύο τέτοιες περιπτώσεις Μοναχῶν ἕναν ἀπό λαϊκό τόν φώναξε ἀπό μακριά, πρὶν τόν ἰδῆ, ἐνῶ χτυποῦσε τήν πόρτα του:

– Καλῶς τόν Πατέρα - Νικηφόρο!

Καί ἕναν ἄλλο ἐπίσης:

– Καλῶς τόν Πατέρα Φίλιππο!

Ἄπό ἕναν, λοιπόν, Ἅγιο Γέροντα, Παπα - Παντελεήμονα, ἐπόμενο ἦταν νά δεχθῆ πλούσια τήν Χάρη ὁ εὐλαβέστατος νεαρός Πατήρ Κύριλλος, ὅπως ὁ Ἐλισαῖος ἀπό τόν Προφήτη Ἡλία, καί νά μείνη διάδοχός του.

Μετά τόν θάνατο τοῦ Γέροντά του ὁ Πατήρ Κύριλλος

ὄχι μόνο δέν ἀμέλησε τά πνευματικά, ἀλλά ἀντιθέτως ἀγωνιζόταν περισσότερο καί ἔτσι ἔδινε μεγαλύτερη χαρά στήν ψυχή τοῦ Γέροντά του. Ἐκτός δέ ἀπό τίς τρομερές νηστεῖες, ἔκαμε καί πολλές ἀγρυπνίες, ἀπό πολύ παιδικό ζῆλο, καί ἔπαθε φυματίωση.

Μοῦ ἔλεγε:

— Ἐβγαζα κάτι αἵματερά σάν κόμπους, μέ πολλή δυσκολία, ἀλλά παρακάλεσα τόν Ἅγιο Παντελεήμονα, καί μέ ἔκανε καλά δίχως φάρμακα.

Πῶς ἦταν δυνατό νά τόν ἄφηνε ὁ Ἅγιος Παντελεήμων νά ὑποφέρει, ἐνῶ εἶναι ὁ Προστάτης τῆς Σκήτης;

Μόλις ἔγινε καλά ὁ Πατήρ Κύριλλος μέ τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου, ἄρχισε πάλι τόν φιλότιμο ἀγῶνα του.

Εἶχα τήν εὐλογία αὐτή νά παραμείνω λίγο διάστημα κοντά του καί νά ὠφεληθῶ πολύ. Θά ἔμενα, φυσικά, γιά πάντα μαζί του, ἀλλά δυστυχῶς δέν μ' ἄφησαν. Τότε ἐκεῖνος μοῦ εἶπε ποῦ νά πάω καί μέ συμβούλευε στήν συνέχεια, τό διάστημα πού ἔμενα στήν Μονή Φιλοθέου.

Ὅταν πήγαινα στήν Σκήτη, γιά νά τόν συμβουλευτῶ, πρὶν τοῦ ἀναφέρω τό θέμα πού μέ ἀπασχολοῦσε, μοῦ ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος στό θέμα μου. Λάμβανε δέ πληροφορία ἀπό τόν Θεό ὅτι θά πήγαινα, καί τί θέμα μέ ἀπασχολοῦσε, καί μέ περίμενε. Πολλές φορές δέν μιλοῦσε καθόλου, ἀλλά εἶχε ἓνα σημάδι στό βιβλίο καί μοῦ ἔδινε τήν ἀπάντηση ἀπό τό βιβλίο, καί ἐγώ τοῦ ἔβαζα μετάνοια καί ἔφευγα ὠφελημένος.

Ἐκτός ἀπό τό διορατικό χάρισμα, πού εἶχε λάβει ἀπό τόν Θεό, εἶχε καί τό χάρισμα νά βγάξη τά δαιμόνια ἀπό τά πλάσματα τοῦ Θεοῦ. Δέν μπορῶ νά ξεχάσω μιά περίπτωση, πού εἶδα μέ τά μάτια μου, μέ ἓναν ἄνθρωπο πού εἶχε φοβερό δαιμόνιο. Τόν εἶχαν φέρει στόν Γέροντα δεμένο μέ ἀλυσίδες καί τόν ἄφησαν στό Ναό τῆς Καλύβης του, γιά νά τόν κάνη καλά. Τήν νύχτα πού σηκώθηκε ὁ Γέροντας, γιά ν' ἀνάψη τά καντήλια καί νά ἀρχίσῃ τήν

προσευχή, τό δαιμόνιο λύσσαξε, γιατί στριμωχνόταν από τήν παρουσία του Παπα - Κυρίλλου, καί ἔκοψε τίς ἀλυσίδες καί σήκωσε τά χέρια του δαιμονισμένου ἀνθρώπου ψηλά, γιά νά χτυπήση τόν ἅγιο Γέροντα στό κεφάλι μέ τίς κομματιασμένες ἀλυσίδες. Ὁ Πατήρ γονάτισε ἀμέσως καί ὕψωσε καί αὐτός τά χέρια του στόν Θεό καί φώναξε:

– Χριστέ μου, Παναγία μου, διώξε τόν δαίμονα ἀπό τό πλάσμα σου!

Μέ τήν φωνή, ἔτρεξα ἀμέσως στό Ναό καί εἶδα τόν μέν Γέροντα γονατιστό, τόν δέ βασανισμένο ἄνθρωπο χαιρούμενο νά κάθεται μέ εὐλάβεια σκυφτός στά πόδια του Παπα - Κυρίλλου, ἐλευθερωμένος πιά ἀπό τό δαιμόνιο.

Εἶχε παρρησία ὁ Γέροντας, γιατί ἦταν ταπεινός καί πολύ εὐλαβής μέ ἀγάπη. Ὄταν διάβαζε τό Εὐαγγέλιο, δέν μπορούσε νά συγκρατηθῆ ἀπό τούς λυγμούς καί τά δάκρυα, γι' αὐτό κάλυπτε τό πρόσωπό του μέ τό Εὐαγγέλιο καί μπαίνοντας στό Ἱερό σκούπιζε μέ τρόπο τό πρόσωπό του. Τό ἴδιο πάθαινε καί ὅταν διάβαζε τό Θεοτοκάρη.

Τίς Ἀκολουθίες τίς ἔκανε μέ τό κομποσχοῖνι καί καλλιεργοῦσε τήν ἀδιάλειπτη καρδιακή προσευχή.

Δυστυχῶς ὅμως τελευταῖα, παρά τήν θέλησή του, τόν ἀνάγκασαν νά γίνῃ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κουτλουμουσίου, στήν ὁποία ὑπαγόταν, γιατί ἦταν μεγάλη ἀνάγκη. Ἡ ἀνάμιξή του ὅμως στά διοικητικά καί τόν ταλαιπώρησε καί τόν ἔκανε νά χάσῃ ὅλη ἐκείνη τήν πνευματική κατάσταση πού εἶχε.

Ἐπειδή εἶχε γίνῃ Ἡγούμενος παρά τήν θέλησή του, ὅπως ἀνέφερα, καί ταλαιπωρήθηκε στήν συνέχεια πολύ, πιστεύω πώς ὁ Θεός θά τοῦ δώσῃ διπλό στεφάνι, ἐκτός ἀπό τό Ὁσιακό καί τοῦ Μάρτυρος, γιατί στά τελευταῖα του ὑπέμεινε καί μαρτυρικούς πόνους. Ὁ μισόκαλος τόν εἶχε φθονήσει καί ἔβαλε ἕνα ἄγριο ζῶο νά τόν κλωτσήσῃ πολύ ἄσχημα, τόσο πού τόν σακάτεψε, καί ἔμενε πιά στό

κρεβάτι, ὑπομένοντας τούς πόνους μέ χαρά καί δοξολογία. Τό ζῶο μετά ἀπό τό χτύπημα, πού τοῦ ἔκανε, ἔπεσε στή γῆ καί τεντώθηκε νεκρό. Θαύμασαν οἱ Πατέρες καί κατάλαβαν ἀπό αὐτό τό γεγονός τήν ἀγιότητα τοῦ Γέροντα.

Ἔτσι μέ πόνους καί μέ ὑπομονή, δοξολογώντας τόν Θεό, τελείωσε τόν καλόν ἀγῶνα ὁ Παπα - Κύριλλος καί ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ τό 1968. Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἄμην.

Ἡ Παναγία χρίει τόν εὐλαβή ἀρχάριο

Ἐδῶ καί μερικά χρόνια, ἓνας φιλομόναχος νέος εἶχε παρακολουθήσει μιά ὀλονυκτία σέ μιά Μονή τοῦ Ἁγίου Ὀρους μέ πολλή εὐλάβεια. Ἦταν ἡ ἑορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου καί, ἐπειδή ἤθελε καί αὐτός νά ἀφιερωθῆ στόν Θεό, σέ ὅλη τήν ἀγρυπνία στεκόταν ὄρθιος καί προσευχόταν μέ κατάνυξη.

Ὅταν ἔφθασαν στούς Αἴνους, ὁ Ἱερεὺς ἔχριε τούς Πατέρες καί τούς προσκυνητάς ἀπό τό λαδάκι τῆς κανδήλας τῆς Παναγίας. Ὁ νέος ὁμως ἀπό πολλή εὐλάβεια καί ὑπερευαισθησία δέν πλησίασε γιά νά χρισθῆ, διότι θεωροῦσε ἀνάξιο τόν ἑαυτό του. Ὅταν πιά τελείωσαν ὅλοι, καί ἔφυγε ὁ Ἱερεὺς, αἰσθάνθηκε τήν ἀνάγκη μέσα ἀπό τήν καρδιά του νά πάη νά προσκυνήσῃ τοῦλάχιστον τήν Εἰκόνα τῆς Παναγίας, γιά νά πάρῃ κι αὐτός λίγη Χάρη. Ἐνῶ λοιπόν προσκυνοῦσε μέ εὐλάβεια τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἔγειρε ὁμορφα ἡ κανδήλα της καί ἔχυσε λάδι στό κεφάλι τοῦ νεαροῦ, χωρίς νά στάξῃ οὔτε κάτω ἀλλ' οὔτε καί στά ροῦχα του, παρά μόνο στήν κορυφή τῆς κεφαλῆς του. Ἐνίωσε δέ παράλληλα καί μιά ἀνέκφραστη πνευματική ἀγαλλίαση, τέτοια πού δέν εἶχε νιώσει ποτέ στήν ζωή του.

Όταν είδα από μακριά τόν νέο, πρίν μου διηγηθῆ ὁ ἴδιος τό περιστατικό, ἐπειδή φαινόταν ἀπό τό ἀλλοιωμένο του πρόσωπο τό θεῖο γεγονός, τόν ρώτησα τί τοῦ συνέβη, καί ἐκεῖνος μου τό διηγήθηκε μέ πολλή ἀπλότητα.

Βλέπει λοιπόν κανεῖς ὅτι τούς πολύ εὐλαβεῖς καί ταπεινούς τούς χρίει μόνη της ἡ Παναγία καί τούς ἀλλοιώνει πνευματικά.

Ὁ πολύ πιστός καί φιλότιμος νεαρός Μοναχός θεραπεύεται ἀπό τόν Χριστό

Ἐπί Σωφρονίου Καθηγουμένου τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου ἦταν ἓνας Μοναχός, νεαρός, ἀλλά προχωρημένος στίς ἀρετές. Ἐκτός ἀπό τήν πολλή του εὐλάβεια διακρινόταν καί στήν ταπείνωση καί στήν πολλή ἀσκησι. Ἐπειδή ὁμως ἡ φύση του ἦταν ἀσθενική, καί ἦταν καλομαθημένος, γιατί προσρχόταν ἀπό ἀρχοντική οἰκογένεια, μέ τήν ἀπότομη ἀσκησι εἶχε προσβληθῆ ἀπό φυματίωση. Ὁ διακριτικός Ἠγούμενος τοῦ ἔδωσε εὐλογία νά πίνη γάλα τοῦ κουτιοῦ, ἀκόμη καί τήν Μεγάλη Σαρακοστή. Ὁ ἀδελφός τό δέχθηκε καί εἶπε τό «νάσαι εὐλογημένο». Ἐπειδή ὁμως εἶχε πολλή πίστη στόν Θεό, εἶπε τόν λογισμό του στόν Γέροντα:

– Ἐάν ἔχη εὐλογία, νά πίνω τσαῖ, καί ὁ Χριστός μπορεῖ νά τό κάνη γάλα, ἀκόμη καί νά μέ θεραπεύση μέ τό τσαῖ.

Ὁ Γέροντας πολύ συγκινήθηκε ἀπό τό φιλότιμο Καλογέρι καί τοῦ ἔδωσε εὐλογία νά πίνη τσαῖ ἀντί γάλα. Ἀλλά, ἐάν τά ταπεινά λόγια τοῦ εὐλαβοῦς Μοναχοῦ συγκίνησαν τόν Ἠγούμενο, πόσο μάλλον τόν Χριστό!

Μου ἔλεγε ὁ Γερο - Δωρόθεος, ὁ Νοσοκόμος, ὅτι ἐκεῖνο τό τσαῖ τό εἶχε κάνει ὁ Χριστός ὄχι μόνο γάλα ἀλλά καί ἱαματικό φάρμακο, καί θεραπεύθηκε ὁ Μοναχός ἀπό

τήν φυματίωση. Σταμάτησαν οί αίμοπτύσεις, ὁ πυρετός, ἔφυγαν οί κομμάρες, καί ἔγινε τελείως καλά. Ἔκανε μετὰ τὰ πνευματικά του καθήκοντα καί τό διακόνημά του ξεκούραστα καί νήστευε ὅπως ὅλοι οί Πατέρες.

Οἱ ἀρρώστιες ἔχουν ὠφέλεια καί οὐράνιο μισθό, ὅταν τίς ὑπομένουμε

Κάποιος Γέροντας πρὶν ἀπό λίγα χρόνια εἶχε ταλαιπωρηθῆ πολύ ἀπό ἀρρώστιες καί τελικά πέθανε, χωρίς νά γογγύση καθόλου.

Μετά ἀπό λίγο διάστημα ἀρρώστησε καί ὁ ὑποτακτικός του καί, ἐπειδή δέν εἶχε ξαναρρωσθήσει, εἶχε πανικοβληθῆ καί ἐτοιμάσθηκε νά πάη στόν κόσμο σέ γιατρούς, γιά νά θεραπευθῆ. Τό βράδυ ὁμως βλέπει στόν ὕπνο του τόν Γέροντά του, καί τοῦ λέει:

— Τέκνον μου, ἐάν θέλῃς, ἄκουσέ με καί μήν πᾶς πουθενά· κάνε ὑπομονή. Ἐγώ ἐδῶ δέν βρῆκα καμιά ὠφέλεια ἀπό τὰ ἔργα μου, μόνο ἡ ἀρρώστια μέ ὠφέλησε. Μείνε λοιπόν στό Περιβόλι τῆς Παναγίας καί κάνε λίγο ὑπομονή στους πόνους, καί πολλή ὠφέλεια θά βρῆ ἡ ψυχὴ σου.

Χάρηκε ὁ ὑποτακτικός τότε, ἔλαβε θάρρος καί ἔκανε ὑπομονή. Στήν συνέχεια, αἰσθανόταν πολλή χαρά μέσα ἀπό τούς πόνους, γιατί ὁ νοῦς του βρισκόταν κοντά στους Ἁγίους Μάρτυρας, καί ἀγαλλόταν.

Ὁ Διακονητής πού γόγγυζε

Κοντά στίς Καρυές ἀσκήτευαν δύο Ρουμάνοι σέ ἓνα Κελλί. Ὁ ἓνας εἶχε ἀρρωστήσει κάποτε πολύ βαριά καί ὁ ἄλλος, δυστυχῶς, βαριόταν νά τόν διακονῆ. Γι'

αυτό παρακαλοῦσε συνέχεια τόν "Αγιο Παντελεήμονα ἤ νά γιατρέψη γρήγορα τόν ἄρρωστο ἤ νά τόν πάρη ἀπ' αὐτή τήν ζωή, γιά νά ἀπαλλαγῇ ἀπό τόν λίγο κόπο πού ἔκανε διακονώντας τόν ἄρρωστο.

Μιά μέρα λοιπόν, ἐνῶ παρακαλοῦσε πάλι τόν "Αγιο Παντελεήμονα, τοῦ παρουσιάστηκε ὁ "Αγιος καί τοῦ λέει:

– Τί παρακαλεῖς; 'Από ἀρετές εἶσαι γυμνός' ἀπό τήν περιποίηση τοῦ ἀδελφοῦ σου θά πάρης λίγο μισθό ἀπό τόν Θεό.

Τά λόγια αὐτά τοῦ 'Αγίου Παντελεήμονος συγκλόνησαν τόν διακονητή ἀδελφό. Ἐκτοτε διακονοῦσε μέ πολλή προθυμία τόν ἄρρωστο καί παρακαλοῦσε τόν Θεό νά ζήσει πολλά χρόνια, γιά νά τόν γηροκομήσῃ στήν συνέχεια.

Ὁ ἀπρόσεκτος λόγος ἀφελοῦς Μοναχοῦ πού δέχθηκε παιδαγωγική τιμωρία ἀπό τόν Θεό

Στό Γηροκομεῖο τοῦ 'Αγίου Παύλου ἦταν ἕνας Παρανοσοκόμος λίγο ἀφελής μέν, ἀλλά πολύ καλοκάγαθος.

Μοῦ εἶχε διηγηθῆ ὁ ἴδιος, πρίν ἀπό τριάντα χρόνια περίπου, ὅτι, ὅταν ὑπηρετοῦσε στό Γηροκομεῖο τῆς Μονῆς, τοῦ εἶχε δώσει ἕνας ἀδελφός ἕνα σταφύλι εὐλογία. Ἐκεῖνος ἀπό τήν καλοσύνη του δέν τό ἔφαγε, ἀλλά τό ἔκοψε μικρά τσαμπάκια καί τό μοίρασε στά Γεροντάκια. Ἐνα δέ φιλότιμο Γεροντάκι τοῦ ἔδινε συνέχεια εὐχές: «Καλό Παράδεισο, καλό Παράδεισο!» γιατί ἦταν καί τό πρῶτο σταφύλι, πού εἶχε γευθῆ, ἀφοῦ τά σταφύλια δέν εἶχαν ὠριμάσει ἀκόμη. Ὁ Παρανοσοκόμος λοιπόν μέ τήν ἀφέλειά του τοῦ ἀπήντησε ἀστειευόμενος:

– Φάε, εὐλογημένε μου, σταφύλι. Ἐδῶ εἶναι ὁ Παράδεισος καί ἡ κόλαση.

Παρόλο πού δέν τό πίστευε αὐτό – τό εἶπε ἀστεῖα καί εἶχε ἐλαφρυντικά λόγω τῆς ἀφελείας του – τί ἔπαθε ὁμοως;

Βλέπει τήν νύχτα ἓνα φοβερό ὄνειρο, ἀλλά ἐνιωθε σάν νά ἦταν ξυπνητός! Ἀντίκρισε λοιπόν μιά πύρινη θάλασσα καί ἀπέναντι ἓναν ὠραῖο κόλπο μέ κρυστάλλινα παλάτια καί ἓναν σεβάσμιο Γέροντα, πού ἔμενε ἐκεῖ στόν πολύ ὁμορφο κόλπο, πού ἀκτινοβολοῦσε, ἀφοῦ καί τά γένια του ἀκόμη φαίνονταν σάν μεταξωτά. Ἐκεῖ γνῶρισε καί ἓναν ἀδελφό τῆς Μονῆς, πού εἶχε κοιμηθῆ πρὶν ἀπό τρία χρόνια, καί τόν ρώτησε τί εἶναι αὐτά τά παλάτια, γιατί τοῦ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση, καί ποιός ὁ σεβάσμιος Γέροντας.

Ὁ ἀδελφός τοῦ εἶπε:

– Αὐτός εἶναι ὁ Γερο, - Ἀβραάμ καί αὐτός ὁ ὁμορφος κόλπος μέ τά κρυστάλλινα παλάτια εἶναι «ὁ κόλπος τοῦ Ἀβραάμ», ὅπου ἀναπαύονται οἱ ψυχές τῶν Δικαίων.

Ἐνῶ ὁ ἀδελφός ἔλεγε αὐτά, τά ἀκούει ὁ Δίκαιος Ἀβραάμ καί λέει μέ αὐστηρό ὕφος στόν Παρανοσοκόμο Πατέρα Γρηγόριο:

– Ἐσύ νά φύγης γρήγορα ἀπό ἐδῶ, δέν ἔχεις καμιά θέση!

Μέ τό μάλωμα ὁμοως πού τοῦ ἔκανε ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ, κι ὅπως ὁ Παρανοσοκόμος γύρισε νά φύγη βιαστικά, ἐνιωσε ὅτι τόν ἄρπαξε ἡ φλόγα ἀπό τήν πύρινη ἐκείνη θάλασσα καί ἀπό τόν πόνο ξύπνησε. Τί νά ἰδῆ ὁμοως! Τό πόδι του ἐκεῖνο, στό ὁποῖο ἐνιωσε τό κάψιμο, ἦταν γεμάτο ἀπό φουσκάλες καί ἐγκαύματα καί πονοῦσε συνέχεια εἴκοσι ἡμέρες, μέχρι νά θεραπευτοῦν οἱ πληγές μέ ἀλοιφές καί διάφορα ἄλλα πρακτικά βότανα.

Μετανόησε πολύ γι' αὐτό πού εἶχε πεῖ καί ἦταν πολύ προσεκτικός στά λόγια του στό ἐξῆς.

Ἡ Παναγία προστατεύει καί παρακολουθεῖ τούς Μοναχούς στό Περιβόλι της σάν καλή Μάνα

Κάποτε, ὁ Γερο - Θεοφύλακτος τῆς Νέας Σκήτης, ὅταν ἦταν ἀρχάριος, πονοῦσε πολύ καί ἔκλαιγε ἀπό τούς φρικτούς πόνους ἀπαρηγόρητα. Τότε, ἀκούει ξαφνικά φωνή ἀπό τήν Εἰκόνα τῆς Παναγίας νά τοῦ λέη:

– Τί κλαῖς; Τί φοβᾶσαι; Σ' ἀφήνω ἐγώ;

Πράγματι, δέν τόν ἄφησε ἡ Παναγία ποτέ, ἀλλά σάν καλή Μητέρα τόν προστατεύει συνέχεια, ὅπως προστατεύει καί ὄλους τούς Μοναχούς πού μένουν στό Περιβόλι της. (Ἡ Εἰκόνα αὐτή τῆς Παναγίας τώρα εἶναι στό Ἱερό τοῦ Κυριακοῦ τῆς Νέας Σκήτης).

Ὁ Ὁσιομάρτυς Δαμιανός θεραπεύει νεαρό Μοναχό

Επί Σωφρονίου Καθηγουμένου τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου εἶχε ἀρρωστήσει ἓνας νεαρός Μοναχός, ὁ ὁποῖος ἔχασε τήν ὑπομονή του καί συνέχεια ζητοῦσε εὐλογία ἀπό τόν Ἡγούμενο νά πάη στόν κόσμο, γιά νά θεραπευθῆ. Ὁ Γέροντας τοῦ ἔδωσε εὐλογία, γιά νά τόν ἀναπαύση, ἀλλά, ἐπειδή ἦταν νέος, ἔκανε πολλή προσευχή, γιά νά μή βλαφτῆ ψυχικά στόν κόσμο.

Ξεκίνησε λοιπόν ὁ Μοναχός μέ ἓνα φρόνιμο ζῶο γιά τίς Καρυές, γιά νά σφραγίσῃ τήν ἄδειά του καί νά φύγῃ ἀπό τήν Δάφνη. Μόλις προχώρησε τριάντα λεπτά ἔξω ἀπό τήν Μονή, τοῦ παρουσιάζεται ξαφνικά ἓνας Ἀσκητής μέ φωτεινό πρόσωπο καί τοῦ λέει:

– Ποῦ πηγαίνεις, ἀδελφέ μου;

Ὁ ἄρρωστος Μοναχός ἀπήντησε:

– Πηγαίνω στόν κόσμο γιά θεραπεία.

Τότε τοῦ λέει ξανά ὁ Ἄσκητῆς ἐκεῖνος:

– Θέλεις νά γίνης καλά, ἀδελφέ; Καί σταύρωσε τόν ἀδελφό λέγοντας:

– Ἄπό αὐτή τήν στιγμή θά ἔχης μέν τήν σωματική σου ὑγεία, ἀλλά μισθό ἀπό τόν Θεό δέν θά ἔχης.

Μετά ἀπό αὐτά τά λόγια ἐξαφανίστηκε ἐκεῖνος ὁ Ἄσκητῆς, ὁ ὁποῖος ἦταν Ἅγιος, καί πῆρε μαζί του τήν ἀρρώστια καί τόν πόνο τοῦ ἀδελφοῦ, πού ἔκτοτε ἔγινε καλά.

Ἐπέστρεψε στήν Μονή ὁ ἀδελφός καί διηγήθηκε τό θαῦμα μέ τόν Ἅγιο. Οἱ Πατέρες εἶπαν ὅτι ἦταν ὁ Ὁσιομάρτυς Δαμιανός, πού ἀσκήτεψε στή Σκήτη τῆς Σαμάρειας, στό βουναλάκι πάνω ἀπό τήν Μονή.

Ἡ ἀξία τοῦ Μοναχοῦ

Κάποτε, ἕνας Μοναχός ἀπό τήν Σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων εἶχε πολεμηθῆ ἀπό τόν πονηρό, ἀπό τά δεξιά, μέ τόν λογισμό ὅτι δέν κάνει τίποτε, ἐνῶ στόν κόσμο θά ἔκανε καλοσύνες στούς συνανθρώπους του κ.λ.π. Τοῦ ἔφερνε δέ καί λογισμούς ὅτι ἡ Μοναχική πολιτεία εἶναι κάτι τό δευτερεῦον κ.ἄ.

Βλέποντας τήν πονηρία τοῦ μισόκαλου ὁ Καλός Θεός καί τόν μεγάλο κίνδυνο πού διέτρεχε ὁ ἀδελφός, οἰκονόμησε νά ἰδῆ μιά θαυμαστή ὄπτασία ἐν ἐγρηγόρσει.

Εἶδε λοιπόν τόν ἑαυτό του πεθαμένο καί τούς δαίμονας νά τόν πλησιάζουν καί νά τόν ὄνειδίζουν καί πιοῦ πέρα μιά πολιτεία μέ πλῆθος ἀνθρώπων. Ξαφνικά, κατέφθασε ἕνας Ἅγγελος καί τοῦ λέει:

– Ἐνας τέλειος Μοναχός ἀξίζει περισσότερο ἀπό ὅλη αὐτή τήν πολιτεία.

“Όταν συνήλθε ο Μοναχός από τήν όπτασία, είπε στον έαυτό του:

– Γιά δές τί άξιώνεται από τον Θεό ο άνθρωπος, όταν γίνεται Μοναχός!

“Εκτοτε είχε έπιδοθῆ σέ μεγαλύτερη άσκηση πνευματική. Είχε γράψει δέ και τά λόγια του Ἄγγέλου στό κελλί του, γιά νά τά βλέπη και νά άγωνίζεται περισσότερο και μέ προθυμία.

Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς του Μοναχοῦ

Κάτω από τον Ἅγιο Βασίλειο, εκεί πού στρίβει ο Ζυγός γιά τήν Ἁγία Ἄννα, παλαιότερα έμενε ο Διακονητής τῆς Μεγίστης Λαύρας, ο όποίος επέβλεπε τούς τράγους πού είχαν γιά πάχυνση.

Κάποτε, τίς Ἀποκριές τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ένῶ ἦταν πανσέληνος, και ο Διακονητής Πατήρ Ἐφραΐμ, άδελφός τῆς Μονῆς, έκανε κομποσχοΐνι, άκουσε όχλαγωγία μεγάλη χωρίς φασαρίες, μόνο φωνές: «ᾠχ! ᾠχ!...»

«Θά είναι ξένοι αὐτοί οί άνθρωποι και εύθυμοῦν», σκέφθηκε ο Πατήρ Ἐφραΐμ.

Βγαίνει λοιπόν έξω στό φεγγάρι, αλλά τί νά ιδῆ! Περίπου τριακόσιους δαίμονες νά άδημονοῦν, και ο άρχηγός τους νά λέη:

– Γιά δές! ένας σκελετωμένος καλόγηρος νά μᾶς καθυστερῆ μέρες τήν φάλαγγα, και νά μή μπορούμε νά πᾶμε στον κόσμο τώρα γιά τά άποκριάτικα γλέντια και ξεφαντώματα!

Ἡ δύναμη τοῦ κομποσχοινιοῦ, τῆς εὐχῆς

Κάποτε, ἓνας Ἀγιοπαυλίτης Μοναχός εἶχε πάει στόν Ἅγιο Γεράσιμο στήν Κεφαλληνία. Τήν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας ἔμεινε μέσα στό Ἱερό καί ἔκανε κομποσχοῖνι – ἔλεγε νοερῶς τήν εὐχή *Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς* – ἐνῶ ἔξω ἔψαλλαν. Εἶχαν φέρει δέ στήν Ἐκκλησία καί ἓναν δαιμονισμένο, γιά νά θεραπευθῆ ἀπό τόν Ἅγιο Γεράσιμο.

Ἐνῶ λοιπόν ἔλεγε τήν εὐχή ὁ Μοναχός μέσα ἀπό τό Ἱερό, τό δαιμόνιο ἔξω καιγόταν καί φώναζε:

– Μή τραβᾶς αὐτό τό σχοινί, ρέ καλόγηρε, γιατί μέ καίει.

Τό ἄκουσε αὐτό καί ὁ Ἱερεὺς καί λέει στόν Μοναχό:

– Κάνε, ἀδελφέ μου, κομποσχοῖνι, ὅσο μπορεῖς, γιά νά ἐλευθερωθῆ τό πλάσμα τοῦ Θεοῦ ἀπό τόν δαίμονα.

Τότε ὁ δαίμονας ὀργισμένος φώναξε:

– Ρέ παλιόπαπα, τί τοῦ λές νά τραβάη τό σχοινί; Μέ καίει!

Τότε ὁ Μοναχός μέ περισσότερο πόνο ἔκανε κομποσχοῖνι, καί ὁ βασανισμένος ἄνθρωπος ἀπαλλάχθηκε ἀπό τό δαιμόνιο.

Ἡ δύναμη τῆς εὐχῆς

Ελεγε ὁ Γερο - Ζαχαρίας ὅτι στήν «Μεταμόρφωση» τῆς Νέας Σκήτης ἔλεγαν οἱ Πατέρες τήν εὐχή ἐκφώνως.

Κάποτε, εἶχαν μαζευτῆ οἱ δαίμονες ὀργισμένοι, καί ἓνας ἀπό τούς ἔξω ἀπ' ἐδῶ φώναξε:

– Λένε ἐκφώνως τήν εὐχή· δέν ἔχει δύναμη ἡ προσευχή!

Τότε ένας από τούς μεγαλύτερους δαίμονες είπε:
 – Είτε ἐκφώνως είτε νοερῶς τήν λένε τήν εὐχή, ἔχει δύναμη, μιά πού δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτα.

Ἡ εὐχή μέ κόπο

Ελεγε ὁ Γερο - Ἀρσένιος, ὁ Σπηλαιώτης.
 – “Όταν κάνω κομποσχοίνι ὀρθιος, αἰσθάνομαι ἐν-
 τונה εὐωδία θεϊκή. Ἐνῶ, ὅταν λέω τήν εὐχή καθιστός, ἐ-
 λάχιστη εὐωδία αἰσθάνομαι.

Παρόλο πού ἦταν τότε ἐνενήντα πέντε χρονῶν ὁ Γέ-
 ροντας, ἀγωνιζόταν συνέχεια φιλότιμα καί συνέχεια
 πλουτιζόταν πνευματικά, καί ἄς εἶχε πολλά ἀποταμιευ-
 μένα πνευματικά κεφάλαια!

Ἀπό τήν κοσμική εὐκολία ἔρχεται ἡ πνευματική δυστυχία τοῦ Μοναχοῦ

Μιά μέρα, ὁ Γερο - Θεοφύλακτος τῆς Νέας Σκήτης
 εἶδε τόν σατανά μέ τήν γλώσσα ἔξω νά περνάη ἀπό
 τὰ Καλύβια τῆς Σκήτης καί νά κοροϊδεύη τούς Μοναχοῦς
 λέγοντας:

– Χά, Χά, Χά! “Αφησαν οἱ καλόγηροι τήν εὐχή καί
 ἔχουν κοσμικό περισπασμό. Ἀσχολοῦνται μέ πολλές
 δουλειές...

“Όταν δέ μερικοί Μοναχοί εἶχαν κάνει τήν τηλεφωνι-
 κή ἐγκατάσταση στήν Σκήτη, εἶχε ἰδεῖ ὁ Γερο - Θεοφύλα-
 κτος τόν Τίμιο Πρόδρομο πολύ λυπημένο.

Εἶναι νά μή λυπηθῇ ὁ Τίμιος Πρόδρομος καί ὄλοι οἱ
 Ἀθωνίτες “Αγιοι Πατέρες, ἀφοῦ μερικοί Μοναχοί μι-
 μοῦνται τούς κοσμικούς στήν εὐκολή ζωή καί ὄχι τούς
 Ἀγίους Πατέρες μας, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίστηκαν φιλότιμα

για τόν Χριστό καί άγίασαν ὄχι μόνον αὐτοί, ἀλλά άγίασαν καί τό άγριο βουνό, τόν ᾠθωνα, καί ὀνομάσθηκε ᾠγιον ᾠρος, καί σήμερα ἔμεϊς καμαρώνουμε ὡς ᾠγορεϊτες!

ᾠ κοσμική λογική φέρνει τήν πνευματική καταστροφή

Οταν στίς άρχές εἶχε φέρει κότες ἕνας Μοναχός στό ᾠγιον ᾠρος, τοῦ εἶχε παρουσιασθῆ ἡ Παναγία καί τόν μάλωσε μέ τά ἔξῃς λόγια:

– ᾠρθες ἔδῶ, νά μοῦ χαλάσης τό Περιβόλι μου;

ᾠπίσης, ἕνας ἄλλος Γέροντας, στήν ᾠγία ᾠαννα, εἶχε φέρει μιά κατσίκα, γιά νά πίνῃ γάλα τό φιλάσθενο Καλογέρι του, ἀλλά ἀντί γάλα ἔβγαζε αἶμα ἡ κατσίκα. Κατάλαβε ὁ Γέροντας τό σφάλμα του, ὄτι δηλαδή ἡ Παναγία δέν θέλει κατσίκες στό Περιβόλι της, καί φρόντισε νά πάρῃ γάλα τοῦ κουτιοῦ γιά τόν ὑποτακτικό του.

ᾠπως βλέπουμε, παλαιά ἡ Παναγία ἔλεγγε τοῦς πρωταίτιους τοῦ κακοῦ. Τώρα τί νά πρωτοελέγξῃ, ἀφοῦ τό κοσμικό πνεῦμα πλήθυνε στό Περιβόλι Της! Μᾠς ἀνέχεται πιά σάν καλή Μητέρα.

ᾠ ἡσυχία καί ἡ άμεριμνησία
εἶναι ἡ μεγαλύτερη προῦπόθεση
γιά τήν πνευματική ζωή,
τήν ὄποια χαίρεται ἡ Παναγία

Ψηλά στήν ᾠγία ᾠαννα, στήν Καλύβη τοῦ ᾠγίου Παντελεήμονος, ἔκεἰ άσκήτεψε ὁ ᾠσιος Γερόντιος, ὁ ᾠδρυτής τῆς Σκήτης τῆς ᾠγίας ᾠαννης, ὁ ὄποιος

εἶχε χρηματίσει Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Βουλευτηρίων. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε νερό στό Ἀσκητήριο, καί ὁ ὑποτακτικός του γόγγυζε, ὁ Ὅσιος Γερόντιος ἔκανε προσευχή καί παρακάλεσε τὴν Παναγία νά βγάλη λίγο νεράκι ἀπό τόν βράχο, γιά νά πίνουν. Ἡ Παναγία, φυσικά, σάν φιλόστοργη Μάνα, τόν ἄκουσε καί ἔβγαλε νερό ἀπό μιά ρωγμὴ τοῦ βράχου, ἐκεῖ κοντά, γιά νά πίνουν. Τό νερό αὐτό ἦταν καί Ἀγίασμα.

Ἀργότερα ὅμως ὁ ὑποτακτικός τοῦ Ὁσίου θέλησε νά κἀν κῆπο. Ἐκτιζε πεζούλια, κουβαλοῦσε χῶμα καί ἄρχισε νά ξεφεύγη ἀπό τὴν ἀσκητικὴ ζωὴ, παραμελώντας τὰ πνευματικά του καθήκοντα καί τὴν προσευχὴ του γιά τόν κόσμο. Σκέφθηκε δὲ νά ἀνοίξη μέ μιά σμίλα καί τὴν ρωγμὴ τοῦ βράχου, ἀπ' ὅπου ἔβγαίνει τό νερό, γιά νά βγάλη περισσότερο νερό, νά ποτίζη τόν κῆπο του.

Τότε τοῦ παρουσιάστηκε ἡ Παναγία καί τοῦ λέει:

— Ἀφοῦ θέλεις κήπους, νά κουβαλᾷς νερό στόν ὦμο σου ἀπό κάτω.

Ἀπό τότε τό νερό βγαίνει πιο κάτω, μέχρι σήμερα ἀκόμη, τό ὁποῖο εἶναι καί Ἀγίασμα.

Οἱ Μοναχοὶ πρέπει νά εἶναι τό καλό παράδειγμα τῶν λαϊκῶν

Κάποτε, εἶχε πάει ἓνας ψαράς στόν εὐλαβέστατο Παπα - Μηνᾶ τῆς Σκήτης τῆς Ἀγίας Ἄννης φρέσκα ψάρια γιά τὴν Πανήγυρὴ του. Ὁ Γέροντας παραξε-νεύτηκε πότε τὰ ἔπιασε, γιατί ἦταν Κυριακὴ. Ρωτάει λοιπὸν τόν ψαρά:

— Πότε τὰ ἔπιασες;

Ἐκεῖνος ἀπήντησε:

— Σήμερα τό πρωῖ. Εἶναι φρέσκα - φρέσκα!

Τότε ὁ Παπα - Μηνᾶς τοῦ λέει:

– Παιδί μου, δέν μπορῶ νά τά ἀγοράσω, εἶναι ἀφορισμένα, γιατί τά ἔπιασες τήν Κυριακή.

Ἐπαρᾶς δέν μποροῦσε νά τό καταλάβῃ αὐτό. Τότε τοῦ λέει ὁ Γέροντας:

– Θέλεις νά βεβαιωθῆς γι' αὐτό; Δῶσε ἓνα ψάρι στό γάτο καί θά δῆς ὅτι δέν θά τό φάῃ.

Πράγματι δέν τό ἔφαγε τό ψάρι ὁ γάτος· ἔδειξε ἀποστροφή. Αὐτό, φυσικά, συγκλόνισε τόν παρᾶ, καί στό ἔξῃς σεβόταν τίς Κυριακές καί τίς μεγάλες ἑορτές.

Ἐπαρᾶς - Μηνᾶς ἦταν πολύ καλογερισκός καί διακρινόταν στήν εὐλάβεια καί στήν ἄσκηση. Ἐτρωγε μία φορά τήν ἡμέρα, μετά τήν ἑνάτη, καί ἐκεῖνο ἄλλαδα. Ἐπόμενο ἦταν νά κατοικῆ μέσα του ἡ θεία Χάρις, ἀφοῦ ἦταν καί πολύ ταπεινός.

Ἐπαρᾶς Ἁγίος Γεώργιος φροντίζει γιὰ τήν Πανήγυρη

Ἐπαρᾶς τὸ Κελλί τοῦ Ἁγίου Γεωργίου «Φανερωμένου», ὁ ὑποτακτικός τοῦ Χατζη - Γεώργη, ὁ Γερο - Εὐλόγιος, κάποτε στήν Πανήγυρη τοῦ Ἁγίου δέν μπόρεσε νά βρῆ ψάρια καί ἄφησε τό θέμα αὐτό στόν Ἁγιο Γεώργιο νά τό φροντίσῃ.

Τήν παραμονή λοιπόν ἀκούει, ξαφνικά, χτυπήματα στήν πόρτα ἀπό ζῶο. Βγαίνει ἔξω καί τί νά ἰδῆ! Ἐνα ζῶο φορτωμένο μέ ψάρια καλά, ἑβδομήντα ὀκάδες! Δόξασε τόν Θεό καί εὐχαρίστησε τόν Ἁγιο. Ταχτοποίησε μετά τό ζῶο, τό ὁποῖο ἦρθε ἀπό μακριά μόνο του – τό εἶχε ὀδηγήσει ὁ Ἁγίος Γεώργιος.

Τί εἶχε συμβῆ; Ἐνας Ἱερισσιώτης εἶχε δύο ζῶα φορτωμένα ψάρια καί τά πήγαινε γιά τήν Μονή Ζωγράφου. Ἐπαρᾶς παίρνει τό ἓνα ζῶο καί τό ὀδηγεῖ στό Κελλί τοῦ Ἁγίου Γεωργίου «Φανερωμένου», ὅπου τόν παρακαλοῦ-

σε ὁ εὐλαβέστατος Γερο - Εὐλόγιος. Ὁ Ἱερισσιώτης ἔψαχνε καί ρωτοῦσε δεξιά - ἀριστερά καί μετά ἔμαθε ὅτι τό ζῶο του πῆγε τά ψάρια στό Κελλί τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Κατάλαβε καί αὐτός τό θαῦμα, τήν πρόνοια τοῦ Ἁγίου γιά τήν Πανήγυρη, καί δόξασαν ὅλοι τόν Θεό.

Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων φροντίζει γιά τήν Πανήγυρη

Κάποτε, στό Κουτλουμουσιανό Κελλί τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, τό Κερκυραϊκό, ἐνῶ εἶχε πλησιάσει ἡ ἑορτή τοῦ Ἁγίου, δέν εἶχαν βρῆ ἀκόμη ψάρια, καί οἱ Πατέρες ἀνησυχοῦσαν. Τά Καλογέρια ἔλεγαν στόν Γέροντα νά ἀγοράσουν βακαλάο, μιά πού δέν βρῆκαν ψάρια. Ὁ Γέροντας τούς ἔλεγε:

– Κάντε ὑπομονή, ὁ Ἅγιος Σπυρίδων θά μᾶς φέρη ψάρια. Καί συνέχεια ἔκανε κομποσχοῖνι.

Ἐνῶ εἶχαν χάσει πιά τήν ὑπομονή τους τά Καλογέρια καί ἦταν καταστενοχωρεμένα, γιατί ἡ ὥρα εἶχε πλησιάσει καί ἔπρεπε νά μαγειρέψουν, ἀκοῦνε ξαφνικά νά χτυπᾶν τήν πόρτα. Ἀνοίγουν καί τί νά ἰδοῦν! Δύο ψαράδες μέ δύο πανέρια γεμάτα ψάρια νά ζητᾶνε τόν Γέροντα. Φώναξαν οἱ ὑποτακτικοί τόν Γέροντα, ἀλλ' οἱ ψαράδες εἶπαν:

– Δέν εἶναι αὐτός ὁ Γέροντας. Σ' ἐμᾶς ἦρθε ἕνας ἄλλος Γέροντας καί μᾶς εἶπε: «Νά πᾶτε τά ψάρια στό Κελλί τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, πού πανηγυρίζει, καί θά πληρωθῆτε μέ καλή τιμή. Ἄν θέλετε, νά σᾶς δώσω καί καπάρο».

Ὁ Γέροντας κατάλαβε τό θαῦμα καί τούς πέρασε στό Ναό νά προσκυνήσουν. Μόλις ἀντίκρισαν τήν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, εἶπαν:

– Νά, αὐτός ἦταν ὁ Γέροντας πού μᾶς εἶπε νά φέρουμε ἐδῶ τά ψάρια!

Τούς λέει τότε ὁ Γέροντας:

– “Αχ, βρέ παιδιά, δέν παίρνατε τό καπάρο ἀπό τόν “Αγιο, γιά νά τό ἔχουμε εὐλογία!

Τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία ἔρχεται ὅταν δίνουμε εὐλογία

Μοῦ εἶχε διηγηθῆ ὁ Γερο - Σάββας, ὁ Φιλοθεΐτης, ὅτι μέ τήν μεγάλη πείνα τοῦ 1917 οἱ Ἰβηρίτες, βλέποντας τίς ἀποθήκες τῆς Μονῆς νά ἀδειάζουν, εἶχαν ἐλαττώσει τήν φιλοξενία. Μάλιστα, ἕνας Προϊστάμενος τσιγγούνης ἐπέμενε, καί τήν ἔκοψαν τελείως. Ἐπόμενο ἦταν καί ὁ Χριστός νά σταματήσῃ καθε εὐλογία Του. Τότε ἄρχισαν νά πεινᾶνε οἱ Πατέρες καί νά παραπονοιοῦνται στόν Χριστό καί στήν Παναγία, πού δέν φρόντιζαν τήν Μονή τους. Δυστυχῶς, δέν εἶχαν καταλάβει τό σφάλμα τους.

Μιά μέρα, λοιπόν, παρουσιάσθηκε ὁ Χριστός στόν Πορτάρη τῆς Μονῆς, σάν φτωχός, καί τοῦ ζήτησε λίγο ψωμί. Ὁ Πορτάρης λυπημένος τοῦ λέει:

– Δέν ἔχουμε, ἀδελφέ μου, γι’ αὐτό καί κόψαμε τήν φιλοξενία. Περίμενε ὅμως λίγο νά σοῦ φέρω αὐτό τό κομματάκι πού ἔχω στό κελλί μου γιά τόν ἑαυτό μου.

“Ετρεξε, πῆγε στό κελλί του καί τοῦ ἔφερε τό ψωμί πού εἶχε γιά τόν ἑαυτό του καί τοῦ τό ἔδωσε. “Εβλεπε ὅμως τό πρόσωπο τοῦ Φτωχοῦ νά λάμπη.

Ἐφοῦ λοιπόν πῆρε ὁ Φτωχός ἐκεῖνος τό ψωμί, λέει στόν Πορτάρη:

– Ξέρετε γιατί ἦρθε αὐτή ἡ δυστυχία στήν Μονή; Ἐπειδή διώξατε ἀπό τό Μοναστήρι δύο: τόν «δότε» καί τόν «δοθήσεται».

Μετά από αυτά τά λόγια ἔγινε ἄφαντος, σκορπίζοντας μιά λάμψη πού θάμπωσε τόν Πορτάρη. Τάχασε τότε ὁ Πορτάρης καί φοβισμένος ἔτρεξε στούς Προϊσταμένους τῆς Μονῆς καί διηγήθηκε τό γεγονός. Οἱ Πατέρες στήν ἀρχή βασάνιζαν τό μυαλό τους νά θυμηθοῦν ποιούς ἀνθρώπους ἔδιωξαν. Μετά ὅμως κατάλαβαν ὅτι ἐκεῖνος ὁ φτωχός ἦταν ὁ Χριστός καί ἐννόησαν καί τά Εὐαγγελικά Του λόγια: *δότε καί δοθήσεται ὑμῖν.*

Μετανόησαν ἀμέσως γιά τό σφάλμα τους καί, μόλις ἄρχισαν νά δίνουν ἀπό τό ὑστέρημά τους στούς φτωχοῦς, κατέφθασαν καί οἱ πλούσιες εὐλογίες τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πρόνοια τῆς Γλυκοφιλοῦσης στήν Ἱερά Μονή Φιλοθέου

Γτή Γερμανική κατοχή εἶχε τελειώσει σχεδόν ἡ προμήθεια τοῦ σιταριοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς Φιλοθέου, καί οἱ Πατέρες ἀποφάσισαν νά κόψουν τήν φιλοξενία. Ἐνας εὐλαβῆς Γέροντας, ὁ Γερο - Σάββας, ὅταν τῶμαθε, πολύ λυπήθηκε καί παρακαλοῦσε τήν Γεροντία νά μήν τό κάνουν αὐτό, γιατί θά λυπήσουν τόν Χριστό, καί θά φύγη ἡ εὐλογία ἀπό τήν Μονή. Τούς ἔλεγε δέ καί πολλά παραδείγματα ἀπό τήν Ἀγία Γραφή, ὅπως τῆς Σωμανίτιδος χήρας μέ τόν Προφήτη Ἡλία κ.ἄ., καί τελικά τόν ἄκουσαν. Κάθε λίγο καί λιγάκι ὅμως ἐνοχλοῦσαν τόν Γερο - Σάββα καί τοῦ ἔλεγαν:

– Τό ἀλεύρι τελείωσε. Τί θά γίνῃ;

Ἐὐ Γέροντας τοῦς ἀπαντοῦσε:

– Πατέρες μου, αὐτό τό λίγο πού ὑπάρχει ἀκόμη, ἄς τό φᾶμε μαζί μέ τόν κόσμο, καί ἡ Παναγία δέν θά μᾶς ἀφήσῃ.

Εἶχε ἀπομείνει πιά μόνο εἴκοσι πέντε ὀκάδες σιτάρι στήν ἀποθήκη τῆς Μονῆς, καί τίποτε ἄλλο, καί ἄρχισαν

οί Πατέρες νά διαμαρτύρωνται στό Γερο - Σάββα κάπως πειραχτικά:

– Έ, Γερο - Σάββα, τελείωσε τό σιτάρι. Τί γίνεται τώρα;

Τό εὐλαβέστατο καί πιστό Γεροντάκι ἀπήντησε:

– Μή χάνετε, εὐλογημένοι, τήν ἐλπίδα σας στή Γλυκοφιλοῦσα μας. Ἀλέστε καί αὐτές τίς εἴκοσι πέντε ὀκάδες σιτάρι, κάντε το ψωμί καί μοιρᾶστε το στούς Πατέρες καί στούς λαϊκούς, καί ὁ Θεός θά φροντίσει γιά ὅλους μας, σάν καλός Πατέρας.

Μόλις λοιπόν τελείωσε τό ψωμί τους, πρὶν ἀκόμη πεινάσουν, ἔφθασε ἓνας Καπετάνιος ἀπό τήν Καβάλα στή Μονή Φιλοθέου καί ζήτησε ξυλεία νά ἀνταλλάξει μέ σιτάρι. Βλέποντας οἱ Πατέρες τόσο ὀλοζώντανη τήν πρόνοια τῆς Παναγίας, πού φρόντισε σάν καλή Μάνα τά παιδιά της, δόξασαν ὅλοι τόν Θεό. Περισσότερο φυσικά ἀπ' ὅλους δόξασε τόν Θεό καί εὐχαρίστησε τήν Παναγία ὁ Γερο - Σάββας, ὁ ὁποῖος καί τήν εὐχαριστοῦσε συνέχεια μέ τήν ἀγία του ζωή.

Ἔλεγε μετά στούς Πατέρες ὁ Γέροντας:

– Δέν σᾶς ἔλεγα, εὐλογημένοι, ὅτι ἡ Παναγία δέν θά μᾶς ἀφήσει;

**Ὁ ἄσπλαγχνος Μοναχός πού πλανέθηκε,
γιατί ἔκανε ξερή ἄσκηση
χωρίς ἀγάπη καί διάκριση**

Ο Πατήρ... εἶχε ἔρθει στό Ἅγιον Ὄρος μαζί μέ ἓνα φίλο του, γιά νά γίνουν Μοναχοί, μετά ἀπό ἓνα θαῦμα πού εἶδαν στήν Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου, ὅταν ἔγινε καλά ἓνας παράλυτος ἐκ γενετῆς. Ὁ μὲν φίλος του ἔμεινε στήν Νέα Σκῆτη, ὁ δέ Πατήρ... ἦρθε ἀπό τήν Βορειο -

ανατολική πλευρά και έγινε Μοναχός σ' ένα Ίδιόρρυθμο Μοναστήρι.

Ἐπειδή στά Ίδιόρρυθμα ὑπάρχει ἐλευθερία, χρειάζεται φυσικά και πολλή προσοχή, διότι, ἐάν δέν τήν ἀξιοποιήση σωστά κανείς, μπορεῖ νά γίνη χειρότερος και ἀπό κοσμικός, μπορεῖ και νά πλανεθῆ.

Ὁ Πατήρ... λοιπόν εἶχε ἀγωνιστικό πνεῦμα, ἀλλά τό χαλαρό πνεῦμα τοῦ Ίδιόρρυθμου τόν ἔριξε κατ' ἀρχάς στήν ὑπερηφάνεια και μετά στήν ἔπαρση. Ὅσο ἔκανε σκληρούς ἀγῶνες μέ ὑπερηφάνεια, ἄλλο τόσο σκληραῖνε και ἡ καρδιά του. Δέν τόν ἐνδιέφερε ἐάν ὁ διπλανός του κινδύνευε ἢ σπαρταροῦσε, ἀρκεῖ νά συμπλήρωνε τά κομποσχοίνια του τά πολλά και τίς πολλές μετάνοιες. Εἶχε γεμίσει ὅλες τίς ὥρες, ἀκόμη και τά λεπτά, μέ ἀγῶνες, Παρακλήσεις κ.λ.π. και πίεζε τόν ἑαυτό του ἐγωϊστικά, γιά νά ἀγιάση, μέχρι πού δημιούργησε ἄγχος στόν ἑαυτό του. Νήστευε δέ τρομερά, ἔκανε συνέχεια ἐνάτες και τριήμερα. Ὅποιος τόν ἔβλεπε ἐξωτερικά, σκυφτό, σκελετωμένο, μέ σοβαρό ὕφος κ.τ.λ., σχημάτιζε τήν γνώμη ὅτι εἶναι μέγας Ἀσκητής. Ἐπειδή και τό διακόνημά του ἦταν Δασονόμος, και τόν περισσότερο χρόνο τόν περνοῦσε στό δάσος, και αὐτό τόν ἔβλαψε. Ὅταν ἐπέστρεφε στή Μονή, λές και κατέβαινε ὁ Μέγας Ἀντώνιος ἀπό τό ὄρος! Δέν μιλοῦσε μέ κανέναν ἀδελφό, κλεινόταν στό κελλί του, ὅπως ἀνέφερα, και πίεζε τόν ἑαυτό του στούς ἀγῶνες ἐγωϊστικά γιά νά ἀγιάση.

Μιά μέρα, λοιπόν, εἶχε πέσει ἕνας ἐργάτης ἀπό ἕνα δένδρο στό δάσος και σακατεύτηκε ὁ καημένος. Ἀμέσως ὁ γιός του τόν φορτώθηκε και τόν κατέβασε κοντά στήν Μονή, γιά νά εἰδοποιήση τόν Διακονητή τοῦ δάσους, Πατέρα..., γιά τό συμβάν και νά τοῦ ζητήση μία κουβέρτα, γιά νά μεταφέρη στό Μουράγιο τόν σακατεμένο πατέρα του, γιά νά τόν πάη στήν Θεσσαλονίκη. Ὁ Πατήρ, δυστυχῶς, ὄχι μόνο δέν τοῦ ἔδωσε κουβέρτα, ἀλλά

σκεφτόταν τόν χρόνο πού τοῦ ἔτρωγε ὁ νέος μέ τήν ὑπόθεση τοῦ πατέρα του. Φυσικά, ἦταν ὑποχρεωμένος ὄχι μόνο νά τόν ἀκούση, ἀλλά καί νά τόν βοηθήση, ἐπειδή ἦταν ὁ Διακονητής τοῦ δάσους, ἀλλά καί Προϊστάμενος. Δυστυχῶς ὁμως, ἔκλεισε τήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του, γιά νά μήν καθυστερήση καί νά συμπληρώση τά πνευματικά του.

Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς, ὅταν εἶδαν τόν νέο νά κλαίη, τόν πλησίασαν καί τοῦ συμπαραστάθηκαν. Παρηγόρησαν τό παιδί, βοήθησαν γιά τήν μεταφορά τοῦ πληγωμένου πατέρα του καί φρόντισαν νά τακτοποιηθῆ σέ Νοσοκομεῖο.

Μετά ἀπό τέτοια ἀσπλαγχνία(!) ἐπόμενο ἦταν νά ἀπομακρυνθῆ τελείως ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, καί νά σκοτισθῆ σιγά - σιγά ὁ ταλαίπωρος. Ἦρχισε δέ νά καυχᾶται ὅτι ἔφθασε στά μέτρα τῶν Ἁγίων Πατέρων καί βλέπει Ἁγίους, Ἁγγέλους, φῶτα κ.τ.λ.

Μιά μέρα, λοιπόν, τοῦ εἶχε παρουσιασθῆ πάλι ἕνας δῆθεν Ἁγγελος καί τοῦ λέει:

– Ἐτοιμάσου γρήγορα, Πάτερ..., γιατί σέ λίγο θά περάσω νά σέ πάρω.

Ἐκεῖνος ἀπήντησε:

– Νᾶναι εὐλογημένο! καί βιαστικά - βιαστικά φέρεσε τά καινούρια του ράσα καί τό Σχῆμα.

Ἐν τῷ μεταξύ τοῦ ξαναφωνάζει:

– Ἄντε, γρήγορα ἀνέβα στό παράθυρο νά σέ πάρω.

Καί ὁ Πατήρ ἀπήντησε:

– Κάνε ὑπομονή νά βρῶ ἕνα σκαμνί, γιά νά ἀνέβω.

Μετά ἀπό αὐτόν τόν διάλογο, μοῦ ἔλεγε ὁ Προηγούμενος..., ἀκούστηκε ἕνα πέσιμο καί ἕνα «ἮΩχ!». Ἦσπου νά τρέξουν οἱ Πατέρες, εἶχε τελειώσει. Εἶχε γίνει σύντριμμα, γιατί ἦταν σωματώδης, καί τό ὕψος ἦταν πολύ, διότι ἔπεσε ἀπό τόν τρίτο ὄροφο κάτω στήν πλακοστρωμένη αὐλή. Οἱ Πατέρες τόν συμμάζεψαν στήν κουβέρτα μέ δι-

πλό πόνο, γιατί περισσότερο σκέφτονταν τήν ἀπώλεια τῆς ψυχῆς του. Ἀνέβηκαν μετά στό κελλί του, γιά νά τό τακτοποιήσουν, καί βρῆκαν μιά κόλλα μέ μεγάλα γράμματα νά λέη τά ἑξῆς: «Κάτω ἀπ' αὐτή τήν κόλλα ἔχω τρεῖς χιλιάδες δραχμές γιά ἕνα Σαρανταλείτουργο. Ἐάν δέν μοῦ τό κάνετε, νά ἔχετε τήν λέπρα τοῦ Γιεζῆ, τήν ἀγχόνη τοῦ Ἰούδα καί τήν ἀρά τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου» καί στό τέλος εἶχε τήν ὑπογραφή του.

Ὁ Καλός Θεός, πού εἶναι ὄλο σπλάγχνα, ἄς λυπηθῆ τό ταλαίπωρο πλάσμα του, καί ἡ διπλή αὐτή πτώση τοῦ πλανεμένου ἀδελφοῦ ἄς γίνη διπλό φρένο γιά μᾶς, γιά νά ἀγωνιζώμαστε μέ πολλή ταπείνωση καί ἀγάπη, νά πλησιάσουμε στόν Θεό. Ἀμήν.

Ὁ Μοναχός πού σώθηκε ἀπό τήν φοβερή πλάνη

Ενας ἀδελφός ἀπό μιά Μονή ἀγωνιζόταν πολύ, ἀλλά μέ φαντασία καί ἰδέα μεγάλη γιά τόν ἑαυτό του. Σιγά - σιγά ἔπαψε καί νά κοινωνάη, γιατί πίστευε στόν λογισμό του πού τοῦ ἔλεγε ὅτι δέν ἔχει πιά ἀνάγκη τῆς Θείας Κοινωνίας καί ὅτι κατοικοῦσε μέσα του ὁ Χριστός. Ἐπαιρνε μόνο Ἀντίδωρο καί περνοῦσε πολλές φορές ὅλη τήν ἡμέρα μέ τό Ἀντίδωρο ἔκανε τρομερές νηστεῖες. Ἀγιασμό ποτέ δέν ἔπινε. Ἐλεγε ὁ ταλαίπωρος:

– Ἐγώ ἀγίασα πιά, καί τά οὔρα μου εἶναι ἀγιασμένα, καί πίνω ὅποτε θέλω.

Ἐπινε ὁ δυστυχῆς τά οὔρα του! Σκεφθῆτε σέ τί σιχαμερή πλάνη ἔπεσε!

Ἀρχισε νά ἀγριεύη, νά κάνη ἀταξίες στήν Μονή καί νά λέη πολλές ἀνοησίες. Οἱ Πατέρες ἀναγκάστηκαν νά τόν κλείσουν στόν Πύργο τῆς Μονῆς γιά ἀσφάλεια καί ἔ-

καναν προσευχή νά συνέλθη. Εἶχαν δέ ἀναθέσει καί σ' ἕναν Πατέρα νά τόν διακονῆ καί νά τόν προσέχη μήν κάνη κακό στόν ἑαυτό του. Ὅποτε ὁμως θά τοῦ πήγαινε τό φαγητό του κ.τ.λ., ὅλο καί κάτι θά τοῦ ἔλεγε ἀπό τίς συνηθισμένες του πλάνες: «Εἶδα, ἀδελφέ μου, ἕναν Ἅγιο» ἢ «εἶδα ἕναν Ἄγγελο» ἢ «θά γίνω Ἅγιος Μάρτυρας» κ.τ.λ. Ἐχοντας λοιπόν ὅλα αὐτά ὑπ' ὄψιν του ὁ Διακονητής του, ποτέ δέν τοῦ ἄφηνε κοφτερό πράγμα καί ὅλα τοῦ τά πήγαινε καθαρισμένα καί ἔτοιμα κομμένα.

Μιά μέρα ὁμως πού τοῦ εἶχε πάει καί ἕνα κουτί σαρδέλες ἀνοιγμένο, γιατί ἦταν ἑορτή, ὁ πονηρός τοῦ ἀνοιξε δουλειά. Ἀφοῦ ἔφαγε τό φαγητό του, τοῦ παρουσιάστηκε πάλι ὁ διάβολος σάν Ἄγγελος καί τοῦ λέει:

– Ὁ Χριστός σου ἔχει ἔτοιμο τό ὀσιακό στεφάνι. Τώρα σου ἐτοιμάζει καί τοῦ Μάρτυρος καί περιμένει νά μαρτυρήσης στή φυλακή τοῦ Πύργου, ὅπου ὑπομένεις γιά τήν ἀγάπη Του.

Στήν συνέχεια τοῦ ἔφερνε λογισμούς νά μαρτυρήσει, καί ἔψαχνε νά βρῆ κανένα κοφτερό πράγμα. Ἔτσι τόν ὀδήγησε στό καπάκι τῆς κονσέρβας. Παίρνει λοιπόν τό καπάκι καί ἀρχίζει μόνος του τό μαρτύριο. Ἐκοβε τόν λαιμό του σιγά - σιγά, γιατί πονοῦσε ἔκοβε καί φώναζε.

Ἐτρεξαν ἀμέσως οἱ Πατέρες, ὅταν ἄκουσαν τίς σπαρακτικές ἐκεῖνες φωνές, καί πρῶτος ὁ Διακονητής του, ἀλλά τί νά ἰδοῦν! Τέτοια σκηνή πού ἦταν νά κλαίη κανείς καί νά γελάη! Ἀπό τό ἕνα μέρος φώναζε, ἀπό τό ἄλλο ἔκοβε τόν λαιμό του. Καί ὅταν οἱ Πατέρες τοῦ ἄρπαξαν τό καπάκι ἀπό τά χέρια του, φώναζε:

– Ἀφῆστε με νά μαρτυρήσω!

Τόν περίλαβε μετά ὁ Διακονητής του καί τοῦ λέει:

– Κάνε τώρα ὑπομονή νά σου δέσω πρῶτα τήν πληγή καί μετά θά σέ κάνω ἐγώ μάρτυρα, γιά νά ἔχης καί μισθό...

Ὁ ἀδελφός πού τόν ὑπηρετοῦσε εἶχε πολλή ἀγάπη

καί θυσιαζόταν γιά τούς άλλους, αλλά ήταν καί λίγο ζωηρός. Ἐφοῦ τοῦ ταχτοποίησε τίς πληγές, ἔβγαλε τήν ζώνη του καί τόν ἄρχισε στίς πλάτες. Τοῦ ἔδωσε μερικές, αλλά ὁ πλανεμένος δέν ἄντεχε τίς ξυλιές, πού τοῦ ἔδινε ὁ ἄλλος, καί φώναζε:

– Ἐφησέ με, δέν ἀντέχω μαρτύριο!

Ἐτσι γελοιοποιήθηκε καί ταπεινώθηκε μπροστά στους άλλους. Ἐνῶ μόνος του, μέ τό θέλημά του, ἐπειδή τόν βοήθουσε τό ταγκαλάκι*, εἶχε διάθεση νά κόψη τό κεφάλι του, ἀπό τόν ἀδελφό ὅμως, πού τόν ἀγαποῦσε καί τοῦ ἔδωσε δύο - τρεῖς ξυλιές, γιά νά συνέλθῃ, ἀρνήθηκε τό μαρτύριο!

Οἱ καημένοι Πατέρες τῆς Μονῆς συνέχεια ἔκαναν προσευχή, νά βρῆ ὁ Θεός ἕναν τρόπο νά σώσῃ ἀπό τήν φοβερή πλάνη τόν ἀδελφό, καί ὁ Καλός Θεός βοήθησε. Ταπεινώθηκε ὁ ἀδελφός, μετανόησε, ἐξομολογήθηκε, κοινώνησε καί συνῆλθε μέ τήν Χάρη τοῦ Χριστοῦ. Σώθηκε δηλαδή ἀπό τά νύχια τοῦ ἀνθρωποκτόνου. Ἐζησε ἀρκετά χρόνια μετά μέ συντριβή καί ταπείνωση καί ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Δόξα τῷ Θεῷ!

Εὐχάριστα γεγονότα

Οπως, ὅταν τρώγῃ κανεῖς συνέχεια ὅλο γλυκούς καρπούς, καί τυχαίνει στό τέλος κανέναν πικρός ἢ ξινός, ἀναγκάζεται πάλι νά φάῃ ἕνα - δύο γλυκούς καρπούς, γιά νά φύγῃ ἡ πικρίλα, τό ἴδιο θά πρέπη νά γίνῃ καί στήν πνευματική αὐτή περίπτωση. Ἐπειδή σᾶς πίκρανα μέ αὐτά τά δύο τελευταῖα γεγονότα, θεώρησα καλό νά σᾶς προσφέρω πάλι δύο μικρά, αλλά πολύ γλυκά θεῖα γε-

* ὁ ἔξω ἀπ' ἐδῶ.

γονότα, γιά νά σᾶς γλυκάνω καί πάλι τήν ψυχή σας πνευματικά.

Αὐτά, φυσικά, ἐγώ δέν τά εἶδα, ἀλλά τά ἄκουσα ἀπό Γεροντάδες εὐλαβεῖς, καθώς καί ἀπό τόν Γέροντά μου, οἱ ὁποῖοι τά ἔζησαν ἀπό κοντά.

Στά Ἐσκητήρια λοιπόν τῶν Κατουνακιῶν, στήν Καλύβη «Ἐξίον ἔστιν», μπροστά ἀπό πενήντα χρόνια περίπου, ζοῦσε ἕνας Γέροντας μέ τρεῖς ὑποτακτικούς: τόν π. Γεώργιο, τόν π. Παχώμιο καί τόν π. Χρυσόστομο. Μετά τόν θάνατο τοῦ Γέροντα, ἀνέλαβε ὁ διάδοχος, ὁ ἀρχαιότερος κατά τήν καλογερική κουρά, Πατήρ Γεώργιος. Ἐπειδή ὅμως ἦταν πολύ ἀπλός καί τελείως ἀγράμματος ὁ νέος Γέροντας, οἱ ἄλλοι δύο δέν θέλησαν νά ὑποταχθοῦν, γιατί εἶχαν λίγο περισσότερη μόρφωση ἀπό τόν Πατέρα Γεώργιο, ἀλλά καί λίγη ὑπερηφάνεια. Γι' αὐτό ἔφυγαν καί τόν ἐγκατέλειψαν. Χώρισαν καί ἀναμεταξύ τους, γιατί πάλι δέν μπορούσε ὁ ἕνας νά ὑποταχθῆ στόν ἄλλο. Ἄλλαξαν δέ πολλές κατοικίες, ἀπό Μοναστήρι σέ Μοναστήρι καί ἀπό Κελλί σέ Κελλί.

Μιά μέρα, ὁ ἕνας ἀδελφός θυμήθηκε τόν Γέροντα, πού τόν ἄφησαν μόνο του, ἐγκαταλελειμμένο καί σέ περασμένη ἡλικία, καί ἀποφάσισε νά πάη νά τόν ἐπισκεφθῆ. Πῆρε καί εὐλογίες στόν τουρβά του καί ξεκίνησε.

Ὄταν πλησίασε στήν γειτονική Καλύβη, ρώτησε γιά τόν Γέροντα, ἀλλά δέν τόν εἶχαν ἰδεῖ. Ἐνας ἄλλος Πατέρας εἶπε:

– Πρίν ἀπό μιά ἐβδομάδα κάπνιζε τό τζάκι του' μάλλον καλά θά εἶναι.

Ἐφθασε λοιπόν στήν Καλύβη μέ ἀγωνία καί, ὅταν εἶδε ἡσυχία μεγάλη ἔξω καί μέσα, ἀνησύχησε περισσότερο. Ἄρχισε νά φωνάζη δυνατά καί νά χτυπάη τήν πόρτα, ἀλλά τίποτε. Τελικά πίεσε τήν πόρτα καί τήν ἄνοιξε καί μπῆκε μέσα. Βλέπει τόν Γέροντα ξαπλωμένο στό κρεβάτι καί τοῦ λέει:

– Εὐλογεῖτε, Γέροντα, τί κάνεις; Ἦρθα νά σέ ἰδῶ.
Ἐκεῖνος ἀπήντησε πολύ στενοχωρημένος:

– Εὐλογημένε μου, καλύτερα νά μήν ἔρχόσουνα, γιατί, μόλις μπῆκες, μοῦ ἔδιωξες τόν Ἅγιο Ἄγγελο πού μέ ὑπηρετοῦσε. Γι' αὐτό δέν σοῦ ἄνοιγα. Ἄλλη φορά νά μήν ἔρθης, εὐλογημένε μου, γιατί μοῦ διώχνεις τόν Ἅγιο Ἄγγελο.

Ἐφυγε ὁ ἀδελφός γιά τό Κελλί του, καί ἔμεινε ὁ Γέροντας ξαπλωμένος στά σανίδια τοῦ κρεβατιοῦ, τελείως μέν ἐγκαταλελειμμένος ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀλλά γιά νά ἔχη ἐγκαταλείψει τόν ἑαυτό του στά χέρια τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεός τόν ἀξίωσε νά ὑπηρετῆται ἀπό Ἄγγέλους.

Τήν ἴδια ἐποχή περίπου καί στήν ἴδια περιοχή, λίγο πιο πάνω, στήν Σκήτη τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ζοῦσε καί ὁ Γερο - Θεοφύλακτος, ὁ ὁποῖος ἦταν πολύ εὐλαβῆς καί μέγας ἀγωνιστής. Ὅλοι παραδέχονταν τήν ἀγιότητά του, διότι ὅσο καί νά προσπαθοῦσε νά κρυφτῆ, ἀδύνατο ἦταν νά μή γίνουν γνωστά τά βιώματά του. Πολλές φορές τόν εἶδαν οἱ Πατέρες νά βρίσκεται σέ θεωρία πνευματική. Εἶχε δέ καί δύο ὑποτακτικούς, τόν π. Ἀρσένιο καί τόν π. Πάμφιλο. Ὅπως ἀνέφερα, ὁ Γερο - Θεοφύλακτος ἦταν μέν πολύ ἀγωνιστής, ἀλλά εἶχε καί πολλή εὐλάβεια καί κατάνυξη καί δυσκολευόταν νά προσεύχεται μαζί μέ ἄλλους. Γιά νά μήν ἀκοῦνε οἱ ἄλλοι τούς λυγμούς καί νά μή βλέπουν τά δάκρυά του, πού δέν μποροῦσε νά τά συγκρατήση, ἔφευγε συνήθως τήν ὥρα τῆς Ἀκολουθίας ἔξω στά βράχια, στίς σπηλιές, καί ἐπέστρεφε τό πρωί. Ζοῦσε πολύ πνευματικά, ἀλλά ὅλο στήν ἀφάνεια ἐργαζόταν τίς ἀρετές του, γιατί εἶχε πολλή ταπείνωση.

Κάποτε, μιά χειμωνιάτικη νύχτα, βγῆκε πάλι ἔξω στά βράχια, γιά νά κάνη τήν Ἀκολουθία του, ἀλλά ἀπτομα ἔριξε χιόνι. Οἱ Πατέρες ἀνησύχησαν, ὅταν δέν εἶδαν τόν Γέροντα τό πρωί, καί βγῆκαν στό βουνό, γιά νά ἰδοῦν

μήπως τόν σκέπασε τό χιόνι. Ἐκεῖ πού ἔψαχναν, εἶδαν ἐπάνω σ' ἓναν βράχο κάτι νά μαυρίζη καί πλησίασαν. Ἀλλά στενοχωρέθηκαν πολύ, ὅταν εἶδαν τόν Γέροντά τους τελείως ἀκίνητο, γιατί νόμιζαν ὅτι πάγωσε. Ὅταν ὁμως τόν ἔπιασαν, γιά νά τόν κουνήσουν, εἶδαν νά καίη τό σῶμα του, καί τά χιόνια νά εἶναι λυωμένα γύρω του ἀπό τήν θερμή του προσευχή. Μέ τό κούνημα δέ πού τοῦ ἔκαναν, τότε μόλις συνῆλθε ἀπό τήν πνευματική θεωρία, ατήν ὁποία βρισκόταν ὁ ἅγιος Γέροντας, ἢ μάλλον τότε ἐπέστρεψε ὁ νοῦς του πάλι στό Περιβόλι τῆς Παναγίας ἀπό τόν Παράδεισο.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐρήμου τόν παραδέχονταν γιά Νηπτικό τόν Γερο - Θεοφύλακτο καί τόν εἶχαν σέ εὐλάβεια. Οἱ πολέμιοι ὁμως δαίμονες τόν φθονοῦσαν. Ἐπειδή εἶχε γίνει φίλος μέ τούς Ἀγγέλους καί ἠρπάζετο στόν Οὐρανό, προσπαθοῦσαν μέ κάθε τρόπο νά τόν ἀποσπάσουν τήν ὥρα τῆς προσευχῆς, ὅταν βρισκόταν σέ θεωρία, ἀλλά δέν τό κατόρθωναν.

Κάποτε δέ, ἐνῶ βρισκόταν σέ θεωρία, στόν «Ἁγιο Βασίλειο», τόν μετέφεραν οἱ δαίμονες στήν Σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων, γιά νά τόν ἀποσπάσουν, ἀλλά καί πάλι δέν μπόρεσαν.

Ἐλεγαν ἐπίσης οἱ Γεροντάδες τῆς περιοχῆς ἐκείνης ὅτι ὁ Γερο - Θεοφύλακτος εἶχε μεγάλη φιλία ἀκόμη καί μέ τά ἄγρια ζῶα, τά ὁποῖα διαισθάνονταν τήν ἀγάπη του καί ἔρχονταν στήν Καλύβη του, ὅταν εἶχαν καμιά ἀνάγκη. Ἐνα ζαρκάδι μάλιστα, πού εἶχε σπάσει τό πόδι του, πῆγε ἔξω ἀπό τό Κελλί του καί βέλαζε θλιμμένα, τεντώνοντας τό σπασμένο του ποδαράκι στόν Γέροντα. Ἐκεῖνος τοῦ ἔφερε λίγο παξιμάδι νά φάη, μέχρι νά ἐτοιμάση δύο ξυλάκια, μέ τά ὁποῖα ἔδεσε σταθερά τό πόδι στή θέση του, καί μετά εἶπε στό ζαρκαδάκι:

— Πήγαινε τώρα μέ τό καλό καί μετά ἀπό μιά ἑβδομάδα νά ξαναπεράσης νά τό ἰδῶ.

Ὁ καλὸς Γέροντας συνεννοεῖτο μέ τό ζῶο, σάν για-
τρός μέ πονεμένο ἄνθρωπο, ἐπειδή εἶχε γίνει ἄνθρωπος
τοῦ Θεοῦ! Τήν εὐχή του νά ἔχουμε καί ὄλων τῶν Ὁσίων
Πατέρων μας.

*Δι' εὐχῶν τῶν Ὁσίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, διά τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.*

”Αγγελος τοῦ ὀγδοῦ αἰῶνος

πατήρ Βενιαμίν, ὁ Κατουνακιώτης, καί ἀπό λαϊκός ἀκόμη ἦταν πολύ εὐλαβής, γιατί καί ἡ οἰκογένειά του εἶχε Χριστιανικές ἀρχές. Ἡ ὑπερβολική λοιπόν ἀγάπη τοῦ νέου γιά τόν Χριστό τόν ἔκανε νά ἐγκαταλείψη γονεῖς, πατρίδα καί τό ἐπάγγελμά του – ἦταν Ἀστυνομικός – καί τίς κοσμικές χαρές καί νά ἔλθῃ στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, στό Ἅγιον Ὄρος, νά καταταχθῆ ἐθελοντής στό Ἀγγελικό Τάγμα τῶν Μοναχῶν.

Κατ’ ἀρχάς πῆγε στόν Γερο - Καλλίνικο, τόν Ἡσυχαστή, γιά νά μείνῃ. Ὁ διακριτικός Γερο - Καλλίνικος, μόλις τόν εἶδε, κατάλαβε τόν μεγάλο ζῆλο τοῦ νέου, ἀλλά διέκρινε καί τό φιλάσθενο σῶμα του. Γι’ αὐτό τοῦ εἶπε τόν τρόπο τῆς ζωῆς του, γιά νά πάῃ ἀλλοῦ νά οἰκονομηθῆ.

– Ἐγώ, παιδί μου, τοῦ εἶπε, τρώγω πενήντα δράμια παξιμάδι μέ νερό μιά φορά τήν ἡμέρα, μετά τήν ἐνάτη. Ἐάν μπορῆς νά ἀντέξεις, μείνε διαφορετικά, πῆγαινε κάπου ἀλλοῦ.

Ἐπειδή ὁ νέος ἦταν προφυματικός, καί ἡ ὑγεία του δέν τοῦ ἐπέτρεπε τέτοια αὐστηρή ἄσκηση, πῆγε στόν Γερο - Παχώμιο, στήν Καλύβη «Ἄξιόν ἐστιν». Ἐκεῖ λοιπόν ἔγινε Μοναχός, ὀνομάστηκε Βενιαμίν καί ἀγωνίστηκε φιλότιμα πολλά χρόνια. Ἦταν μεγάλος ἀγωνιστής, παρ’ ὅλη τήν κλονισμένη του ὑγεία! Κάθε νύχτα ἀγρυπνία, καί τήν ἡμέρα τά χέρια του πάντα θά κρατοῦσαν ἢ ἐργόχειρο ἢ Πατερικό βιβλίο, καί ἡ εὐχή δέν ἔλειπε ἀπό τό στόμα του, μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του, πού πέταξε στόν Οὐρανό ἡ Ἀγγελική ψυχή του.

Τήν ὥρα δέ πού ἔφευγε ἡ ψυχή του στόν Οὐρανό, μιά

διά Χριστόν σαλή, πού βρισκόταν έξω από τήν Ἱ. Μονή τῆς Κερατέας, γιά νά προσέχη τά μανδριά, φώναζε δυνατά καί ἔλεγε:

– ὦ! ὦ! τί χάσαμε! Ἔφυγε, ἔφυγε! Αὐτή τήν στιγμή πέθανε ὁ Βενιαμίν ἀπό τά Κατουνάκια, καί ἡ ψυχή του πῆγε κοντά στόν Χριστό, καί διέταξε τούς Ἀγγέλους ὁ Χριστός νά βάλουν στό μέτωπο τοῦ Βενιαμίν μιά κόκκινη ταινία πού νά γράφη: «Ἄγγελος τοῦ Ὁγδοοῦ Αἰῶνος»!

Ἡ ἐπιστροφή στόν Θεό ἀπό τήν γῆ στόν Οὐρανό

Καλός Θεός Ἄγγέλους ἔκανε, ἀλλά μερικοί Ἄγγελοι ἀπό τήν ὑπερηφάνειά τους ἔγιναν δαίμονες. Ἐπλασε μετὰ τόν ἄνθρωπο ὁ Θεός, γιά νά συμπληρώση τό ξεπεσμένο Ἄγγελικό τάγμα, καί ἄφησε καί τούς δαίμονες ἐλεύθερους μέχρις ἐνός σημείου καί ἔως καιροῦ, γιά νά μᾶς βοηθᾶνε μέ τήν κακία τους, νά δίνουμε δηλαδή ἐξετάσεις στή γῆ καί νά περνᾶμε στήν οὐράνια ζωή, τήν αἰώνια. Ὅσο ζῆ ὁ ἄνθρωπος ἔχει δικαίωμα νά δίνη πνευματικές ἐξετάσεις. Μεταξεταστέος δέν ὑπάρχει.

Ἄς ἀγωνιστοῦμε, λοιπόν, νά πιάσουμε ἔστω τήν πνευματική βάση, νά περάσουμε στόν Παράδεισο. Ἄμήν.

Ὁποιος ἀγωνίζεται πνευματικά, πολεμάει τόν ἐχθρό διάβολο, καί ἐπόμενο εἶναι νά πολεμηθῆ καί ἀπ' αὐτόν. Ὁ ἄνθρωπος, πού θά νικήσῃ τόν νοητό ἐχθρό, θά στεφανωθῆ ἀπό τόν Χριστό.

* *

Ἡ πείρα ἀποκτιέται ἀπό τά πυρά τῶν δαιμόνων, πού δέχεται ὁ στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ στήν πνευματική μάχη. Πρίν ἀρχίσῃ τήν μάχη ὁ ἐχθρός, ἀρχίζει τόν

βομβαρδισμό μέ τούς λογισμούς. Ἡ εὐχή τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τό βαρύτερο ὄπλο κατά τῶν λογισμῶν τοῦ ἐχθροῦ.

* *

Ἡ πνευματική προκοπή τοῦ ἀγωνιζομένου δέν θά ἐξαρτηθῆ ἀπό τόν καλό Πνευματικό Πατέρα, ἀλλά ἀπό τούς καλούς λογισμούς τοῦ ὑποτακτικοῦ.

* *

Ὁ ὑποτακτικός πού δέχεται πονηρό λογισμό γιά τόν Γέροντά του, καί ἀφαιρεῖται ἡ ἐμπιστοσύνη του, σωριάζεται πιά μόνος του, ὅπως γκρεμίζεται καί ὁ τροῦλος, ὅταν ἀφαιρεθῆ τό κεντρικό τοῦβλο, τό κλειδί.

* *

Γιά νά ἐξαγνισθῆ ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά, πρέπει ὁ ἄνθρωπος νά μή δέχεται πονηρούς λογισμούς, ἀλλ' οὔτε καί ὁ ἴδιος νά σκέφτεται πονηρά. Νά ἐνεργῆ δέ ἀπλά καί ταπεινά καί ν' ἀγωνίζεται φιλότιμα.

* *

Μεγαλύτερη πνευματική δύναμη ἔχουν οἱ ἀγνοί λογισμοί ἀπό κάθε ἄλλη ἄσκηση, νηστεία, ἀγρυπνία κ.λ.π. γι' αὐτούς πού ἀγωνίζονται νά φυλάξουν τήν ψυχική καί σωματική τους ἀγνότητα.

* *

Ὁ φυσικός σαρκικός πόλεμος ὑποχωρεῖ μέ τήν νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχή, ὅταν δέν ὑπάρχη ὑπερηφάνεια.

* *

Ὁ πονηρός λογισμός, ὅταν συνεργασθῆ μέ τόν σαρκικό παλαιό ἄνθρωπο, κάνει διπλό κακό στήν ψυχή ὅπως καί ὁ διάβολος, ὅταν συνεργασθῆ μέ ἄνθρωπο, κάνει διπλό κακό στόν κόσμο.

* *

Ὁ ἰβλάσφημοι ὁμως λογισμοί εἶναι ὅλοι τοῦ διαβόλου καί ὄχι τοῦ ἀνθρώπου.

* *

Μέ βλάσφημους λογισμούς βασανίζει ὁ διάβολος συνήθως τούς εὐαίσθητους ἀνθρώπους, γιά νά τούς θλίβη καί νά τούς φέρνῃ σέ ἀπόγνωση.

* *

Οί βλάσφημοι λογισμοί εἶναι ὅπως τά ἀεροπλάνα πού μᾶς ἐνοχλοῦν μέ τό θόρυβό τους, χωρίς νά τό θέλουμε, ἀλλ' οὔτε καί μπορούμε νά τά ἐμποδίσουμε. Τό βαρύ ἀντιαεροπορικό εἶναι ἡ ψαλμωδία, γιατί εἶναι καί προσευχή στόν Χριστό, ἀλλά καί περιφρόνηση στόν διάβολο.

* *

Γτήν ἀρχή τῆς πνευματικῆς ζωῆς ὁ ἀγωνιζόμενος διώχνει τούς κακούς λογισμούς μέ τήν μελέτη τῆς πνευματικῆς, τήν ἀδιάλειπτη προσευχή καί τήν φιλότιμη ἄσκηση. Μετά ἔρχονται πιά ὅλο καλοί λογισμοί. Ἄργότερα σταματᾶνε καί οἱ καλοί λογισμοί καί νιώθει ἕνα ἄδειασμα, καί μετά ἔρχεται ὁ θεῖος φωτισμός στόν ἄνθρωπο.

* *

Τόν πονηρό τόν γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ τούς καλούς λογισμούς τῶν ἀνθρώπων ὁ πονηρός δέν τούς γνωρίζει.

* *

Ημεγαλύτερη ἀρρώστια στήν ἐποχή μας εἶναι οἱ μάταιοι λογισμοί τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων, πού φέρνουν τό ἄγχος. Τήν θεραπεία τήν δίνει μόνο ὁ Χριστός μέ τήν ψυχική γαλήνη, μαζί καί τήν αἰωνιότητα, ἀρκεῖ νά μετανοήσῃ ὁ ἄνθρωπος καί νά στραφῇ στόν Χριστό.

* *

Οπολύ ἁμαρτωλός ἔχει καί πολύ ὑλικό γιά ταπείνωση· καί ἡ πολλή ταπείνωση δέχεται τήν θεία Χάρη, ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ἀποφεύγῃ στήν συνέχεια τίς ἀφορμές, τά αἷτια, γιά νά τήν διατηρήσῃ.

* *

Η ἔρημος πολύ βοηθάει γιά τήν ἐξάλειψη τῶν ψυχικῶν παθῶν, διότι καί ἡ ἀγριάδα ἐξαφανίζεται στήν ἄγονη ἔρημο, ἐνῶ στόν βοῦρκο γίνεται σάν καλάμι.

* *

Μ ἤ θαυμάζετε αὐτούς πού πλησιάζουν στό φεγγάρι, ἀλλ' αὐτούς πού ἀποφεύγουν τό κοσμικό φρόνημα καί πλησιάζουν στόν Θεό καί ἀγάλλονται.

* *

Ο ἄνθρωπος πού ἀπομακρύνεται ἀπό τόν Θεό, ἀνάπαυση ψυχική δέν βρίσκει οὔτε στήν πρόσκαιρη αὐτή ζωή ἀλλ' οὔτε καί στήν αἰώνια. Διότι, ὅποιος δέν πιστεύει στόν Θεό καί στήν μέλλουσα αἰώνια ζωή, μένει ἀπαρηγόρητος καί σ' αὐτή τήν ζωή, καταδικάζει καί τήν ψυχή του αἰώνια.

* *

Ο σο ἀπομακρύνονται οἱ ἄνθρωποι ἀπό τήν φυσική ζωή, τήν ἀπλή, καί προχωροῦν στήν πολυτέλεια, αὐξάνουν καί τό ἀνθρώπινο ἄγχος. Καί ὅσο προχωρεῖ ἡ κοσμική εὐγένεια, τόσο χάνεται καί ἡ ἀπλότητα, ἡ χαρά καί τό φυσικό ἀνθρώπινο χαμόγελο.

* *

Ο Θεός εἶναι ἄπειρος νοῦς, καί ὁ ἄνθρωπος μέ τόν νοῦ συγγενεύει μέ τόν Θεό καί μέ τόν νοῦ Τόν πλησιάζει. Ὁ Θεός εἶναι ἄπειρη ἀγάπη, καί μέ καθαρή καρδιά ὁ ἄνθρωπος ζῆ τόν Θεό. Ὁ Θεός εἶναι ἀπλός, καί μέ ἀπλότητα πιστεύει ὁ ἄνθρωπος καί ἀγωνίζεται ταπεινά καί φιλότιμα καί ζῆ τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ.

* *

Τ ἄ χρόνια περνᾶνε, οἱ ἄνθρωποι γερνᾶνε. Μή κάθεστε λοιπόν στό σταυροδρόμι. Διαλέξτε ἕνα Σταυρό ἀνάλογα μέ τό φιλότιμό σας καί προχωρεῖτε σ' ἕνα δρόμο, ἀπό τούς δύο τῆς Ἐκκλησίας μας, καί ἀκολουθεῖστε τόν Χριστό στήν Σταύρωση, ἐάν θέλετε νά χαρῆτε ἀναστάσιμα.

* *

Ο ἰ ἀνθρώπινοι σταυροί εἶναι ἀπλῶς σταυρουδάκια, πού μᾶς βοηθᾶνε γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, ἐνῶ τοῦ Χριστοῦ ἦταν πολύ βαρύς, διότι δέν χρησιμοποίησε τήν θεϊκή Του δύναμη γιά τόν ἑαυτό Του.

* *

Τό καλύτερο φάρμακο γιά τήν κάθε δοκιμασία μας εἶναι ἡ μεγαλύτερη δοκιμασία τῶν συνανθρώπων μας, ἀρκεῖ νά τήν φέρουμε στόν λογισμό μας.

* *

Ο Ἰησοῦς εἶναι γλυκύς, καί ὅποιος ἀκουμπήσει τήν πίκρα τοῦ πόνου του στόν Χριστό, τό πικρό μεταβάλλεται σέ γλυκό σιρόπι.

* *

Θέλεις ἡ προσευχή σου νά γίνη καρδιακή, γιά νά εἶναι εὐπρόσδεκτη στόν Θεό, Κάνε τόν πόνο τοῦ συνανθρώπου σου δικό σου πόνο. Καί μόνο ἕνας καρδιακός ἀναστεναγμός γιά τόν πλησίον σου φέρει θετικά ἀποτελέσματα. Ἡ θεϊκή πληροφορία τῆς εὐπρόσδεκτης προσευχῆς εἶναι ἡ θεία παρηγοριά πού νιώθει μετά τήν προσευχή ὁ ἄνθρωπος.

* *

Η νυκτερινή ἡσυχη προσευχή πολύ βοηθάει μέ τήν ἡρεμία της καί εἶναι πιά ἀποτελεσματική καί γιά τήν δική μας πνευματική ἀνάπτυξη, ὅπως καί ἡ νυκτερινή σιωπηλή βροχή πολύ ὠφελεῖ στήν ἀνάπτυξη τῶν φυτῶν.

* *

Ο ὕπνος μετά τήν δύση τοῦ ἡλίου πολύ ὠφελεῖ στό σῶμα. Ἀλλά καί ἡ ἀγρυπνία μετά τήν δύση τοῦ ἡλίου πολύ βοηθάει τήν ψυχή μέ τήν κατανυκτική προσευχή.

* *

Τραβᾶτε συνέχεια κομποσχοῖνι, μέχρι νά ξεπαγώσουν τά πνευματικά λάδια, γιά νά πάρη ἐμπρός ἡ

πνευματική μηχανή, νά δουλεύη μόνη της ή καρδιά τήν εὐχή.

* *

Ανάλογα μέ τήν θυσία καί τήν προσευχή πού κάνει ὁ ἄνθρωπος γιά τόν ἑαυτό του ἢ γιά τόν συνάνθρωπό του, θά δεχθῆ καί τήν θεία βοήθεια.

* *

Η ἐμπιστοσύνη στόν Θεό γιά ὅ,τι δέν γίνεται ἀνθρωπίνως, εἶναι μιά μυστική συνεχῆς προσευχή μέ θετικά ἀποτελέσματα.

* *

Οποιος ἐμπιστεύεται στόν Θεό, σπέρνει δοξολογία καί δέχεται τήν θεϊκή χαρά καί τήν αἰώνια εὐλογία. Ὅποιος σπέρνει κακομοιριά, θερίζει κακομοιριά καί ἀποθηκεύει ἄγχος.

* *

Τήν γλυκιά ζωὴ δέν τήν αἰσθάνονται αὐτοί πού τήν χαίρονται κοσμικά, ἀλλ' αὐτοί πού ζοῦν πνευματικά καί δέχονται καί τίς πίκρες μέ χαρά, σάν ἱαματικά βότανα γιά τήν υἰεία τῆς ψυχῆς, καί τρέφονται μόνο γιά τήν συντήρηση τοῦ σώματος.

* *

Εάν πεινάη ὁ πλησίον σου, δῶσε τήν τροφή σου. Ἐάν δέν ὑπάρχη πεινασμένος ἄνθρωπος, δῶσε τήν τροφή σου στά πεινασμένα ζῶα, γιατί ἐσύ θά ὠφεληθῆς ψυχικά ἀπό τήν νηστεία γιά τόν Παράδεισο, ἐνῶ τά καημένα ζῶα δέν ἔχουν Παράδεισο· ἔχουν ὅμως καί τό καλό, πού δέν ἔχουν οὔτε κόλαση.

* *

Η χαρά πού νιώθει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν δέχεται ὑλική εὐλογία, εἶναι χαρά ἀνθρώπινη. Ἐνῶ ἡ χαρά πού νιώθει, ὅταν δίνῃ ὁ ἄνθρωπος, εἶναι θεϊκή. Ἡ θεϊκή ἔρχεται μέ τό δόσιμο!

* *

Τήν πνευματική αλλοίωση πού δέχεται ἡ ψυχὴ μαζί μέ τήν καρδιακή ἀγαλλίαση κι ἀπό μιά μικρὴ ἐλεημοσύνη ἢ καλοσύνη πρὸς τόν συνάνθρωπο, δέν μπορεῖ νά τή δώση οὔτε ὁ μεγαλύτερος καρδιολόγος, ἀκόμη καί ἐάν τοῦ δώσης ἓνα σακί δολάρια.

* *

Οποιος κουράζεται γιά τόν πλησίον του, ἀπό καθαρὴ ἀγάπη, ξεκουράζεται μέ τήν κούραση. Ἐνῶ ἐκεῖνος πού ἀγαπάει τόν ἑαυτό του καί τεμπελιάζει, κουράζεται καί μέ τό νά κάθεται.

* *

Οπροκομμένος ἄνθρωπος, σέ ὅποια ζωὴ κι ἂν βρεθῆ, εἴτε Μοναχός εἴτε λαϊκός, θά κάνη προκοπὴ πνευματική, γιατί θά ἐργασθῆ φιλότιμα. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος πού δέν καλλιεργεῖ τό φιλότιμο, πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός, ἀνεπρόκοπος θά εἶναι καί στήν μιά ζωὴ καί στήν ἄλλη.

* *

Τὰ καημένα τά ζῶα εἶναι καλύτερα στούς τρόπους ἀπό τούς ἀναίσθητους ἀνθρώπους, διότι ἀγοράζονται καί ἀπό πονόψυχους καί ἀπό ἄσπλαγχνους καί ὑποτάσσονται ἀδιάκριτα καί ἐργάζονται σκληρά καί ὑπομένουν ἀγόγγυστα χωρίς κανένα μισθό. Ἐπομένως, μᾶς πέρασαν καί στήν ἀκτημοσύνη καί στήν ὑπομονή καί στήν ὑπακοή.

* *

Ανώτερη ἀγάπη ἔχει ὁ ἄνθρωπος πού σηκώνει ταπεινά τό σφάλμα τοῦ συνανθρώπου του, παρά ἐκεῖνος πού σηκώνει τόν βαρὺ τουρβά τοῦ συνοδοιπόρου του.

* *

Δέξου τήν ἀδικία σάν μεγάλη εὐλογία, γιατί ἀποταμιεύεις ἀπ' αὐτὴν οὐράνια εὐλογία. Μὴν ἐπιδιώκης ὅμως νά σέ ἀδικοῦν, γιατί αὐτό κρύβει κακότητα εὐγενική.

* *

Οταν ἀδικῆσαι νά μή λές: «Νά τό βρῆ ἀπό τόν Θεό», γιατί τότε καταριέσαι μέ εὐγένεια.

* *

Ο ἄνθρωπος πού σου ζητάει εἰλικρινή συγχώρεση, ὅταν σφάλῃ, νά τόν συγχωρᾷς, κάθε φορά πού σφάλῃ, μέ καλοσύνη καί νά τόν ἀγαπᾷς καί ἀπό κοντά. Τόν δέ πονηρό πού σου ζητάει δῆθεν συγχώρεση, γιά νά κάνῃ τήν δουλειά του καί συνέχεια νά σέ μπλέκῃ στίς ὑποθέσεις του, πού βλάπτουν ψυχικά καί ἄλλους ἀνθρώπους, συγχώρεσέ τον ἑβδομήντα ἑπτὰ φορές μαζεμένες καί στό ἕξῃς νά τόν ἀγαπᾷς ἀπό μακριά καί νά εὐχέσαι γι' αὐτόν.

* *

Αέξου τήν ἀδικία μέ χαρά, ὅταν δέν σέ βλάπτῃ ψυχικά. Ὅσο περισσότερο πνευματικός εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τόσο λιγότερα δικαιώματα ἔχει σ' αὐτή τήν ζωή, διότι τά δικαιώματα τοῦ δικαίου τά φυλάει ὁ Χριστός στήν οὐράνια ζωή.

* *

Οσο περισσότερο κοπιᾷζει τό σῶμα γιά τόν Χριστό, τόσο περισσότερο ἀγάλλεται καί ἡ ψυχή κοντά στόν Χριστό, καί ἡ προσφορά τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς συνανθρώπους του εἶναι πιο ἀποτελεσματική, διότι τότε εἶναι πνευματική.

* *

Ο πονόψυχος ἄνθρωπος ἔρχεται στήν θέση τοῦ πονεμένου, εὐχεται, παρηγορεῖ, ἀλλά ἀνταμείβεται καί ὁ ἴδιος ἀπό τόν Χριστό μέ θεία παρηγοριά ἀνάλογα μέ τόν πόνο του. Ἐνῶ ὁ ἄσπλαγχνος πού ἐπιδιώκει τήν θέση τοῦ ἄλλου, ὅταν τήν καταλαμβάνῃ, καταλαμβάνεται καί ὁ ἴδιος ἀπό τό ἄγχος καί ζῆ μέρος τῆς κολάσεως ἀπό τούτη τήν ζωή.

* *

Μέσα στήν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον μας κρύβεται ἡ πολλή ἀγάπη μας γιὰ τὸν Χριστό. Μέσα στήν εὐλάβειά μας πρὸς τὴν Παναγία καὶ τοὺς Ἁγίους κρύβεται ἡ πολλή εὐλάβειά μας πάλι γιὰ τὸν Χριστό – στὸν Τριαδικό Θεό.

* *

Ὁ ἅγιοι Ἄγγελοι δοξολογοῦν ἀκατάπαυστα τὸν Θεό μέ φτερουγισμένη εὐλάβεια: Ἄγιος, Ἄγιος...

* *

Ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ πετάξῃ ἀγγελικά, πρέπει νὰ πετάξῃ· δηλαδή ὅλα τὰ ψυχικά του πάθη καὶ τὰ ὑλικά του πράγματα στοὺς φτωχοὺς, διότι ὅπου ὑλικὸς πλοῦτος ἐκεῖ πνευματικὴ φτώχεια.

* *

Τὸν φτωχὸ ἄνθρωπο καὶ ὁ ληστής ἀκόμη τὸν εὐσπλαγχνίζεται καὶ τὸν ἐλεεῖ, ἐνῶ τὸν πλούσιο ὁ ληστής τὸν κάνει ἀκτήμονα μὲ ἄσχημο τρόπο. Καλὸ εἶναι ὁ ἄνθρωπος νὰ γίνῃ ἀκτῆμων μόνος του, ἀπὸ τὸ Ἱερό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ κληρονομήσῃ τὴν οὐράνια Βασιλεία Του.

* *

Ἐπειδὴ ἡ οὐράνια ζωὴ τῶν ἀνθρώπων θὰ εἶναι πιά ἀγγελικὴ, γι' αὐτὸ ὀρισμένοι φιλότιμοι νέοι τὴν ἀρχίζουν ἀπὸ τούτῃ τὴν ζωὴ, γίνονται Μοναχοὶ καὶ ζοῦν μέ παρθενία, ἀκτημοσύνη καὶ ὑπακοή.

* *

Ἐνα εἶναι τὸ Ἀγγελικὸ Σχῆμα τῶν Μοναχῶν καὶ τῶν Μοναζουσῶν. *Οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ**.

* *

Γιὰ νὰ ἀναπτυχθῇ τὸ μοναχικὸ φρόνημα στήν καρδιά μας, πρέπει νὰ πεθάνῃ προηγουμένως τὸ κοσμικὸ μας φρόνημα καὶ νὰ γίνῃ φυτόχωμα. Καὶ γιὰ νὰ πε-

* Γαλ. γ', 28.

θάνουν τά πάθη, πρέπει νά σκέφτεται κανείς τόν θάνατο, τήν κρίση καί νά πάθη ἀπό φιλότιμο κι αὐτός γιά τόν Χριστό, πού πολλά ἔπαθε μέχρι θανάτου, γιά νά μᾶς λυτρώσῃ!

* *

Κ αλά εἶναι νά πεθάνῃ στήν Μετανοιά του ὁ Μοναχός, ἀλλά ἐν μετανοία.

* *

Ο ποιος γνωρίζει τήν μεγάλη ἀξία τοῦ Ἀγγελικοῦ Σχήματος, δέν ἐπιδιώκει ἄλλα ἀξιώματα. Ἐάν γίνῃ σωστός Μοναχός, θά χαίρεσαι ἀγγελικά καί στήν γῆ καί στόν Οὐρανό. Ἀλλιῶς θά σέ χλευάζουν οἱ ἄνθρωποι οἱ κοσμικοί, καί θά λυποῦνται οἱ Ἄγγελοι.

* *

Ο Μοναχός πού ζῆ κοσμικά, εἶναι βασανισμένος καί ἀποτυχημένος στήν ζωῆ του. Θά εἶναι πρόβλημα καί γιά τόν Χριστό μέ ποιούς νά τόν κατατάξῃ στήν ἄλλη ζωή, μέ τούς Μοναχοῦς ἢ μέ τούς κοσμικούς;

* *

Ο Μοναχός εἶναι φῶς, φάρος στά βράχια καί ὄχι φάρος γιά τόν κόσμο.

* *

Οταν ὁ Μοναχός δέν βλέπῃ ἄνθρώπους γιά τόν Χριστό, τότε βλέπει πολλούς ἄνθρώπους καί βοηθάει θεϊκά μέ τήν προσευχή σέ πράγματα πού δέν γίνονται ἀνθρωπίνως.

* *

Ο ἰ Μοναχοί εἶναι οἱ ἀσυρματιστές τῆς Ἐκκλησίας μας καί γι' αὐτόν τόν λόγο ἀπομακρύνονται ἀπό τούς κοσμικούς θορύβους, γιά νά ἔχουν καλή ἐπαφή μέ τόν Χριστό, στήν προσευχή, γιά νά βοηθᾶνε.

* *

Εάν ὁ Μοναχός συγκρίνη τόν ἑαυτό του μέ τούς κοσμικούς ὑπερήφανα, θά πέση, θά γίνη κοσμικός. Ἐάν ταπεινά ζητάη τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί ἀγωνίζεται καί βλέπη ὄλους τούς ἀνθρώπους καλούς καί ἀγίους, τότε μιμεῖται τούς Ἁγίους.

* *

Γιά νά ἀναστηθῆ ἡ ψυχὴ πνευματικά, πρέπει νά σταυρωθῆ ὁ ἄνθρωπος, νά πεθάνουν τά πάθη τά ψυχικά, κυρίως ὁ ἐγωϊσμός, τό ἀναρχικό παιδί τῆς ὑπερηφανείας, πού ἐμποδίζει τήν θεία Χάρη καί σπάει τά μοῦτρα τοῦ ἀνθρώπου.

* *

Γιά νά προκόψῃ πνευματικά ὁ Μοναχός, πρέπει νά ἀφήσῃ τήν λογική, νά ταπεινωθῆ καί νά δουλέψῃ μέ τήν καρδιά. Καί γιά νά προκόψῃ ἡ Καλογριά, πρέπει νά ἀφήσῃ τίς ζήλειες κ.λ.π., νά ἀνδρωθῆ πνευματικά, καί νά προπορεύεται ἡ λογική, γιά νά φρενάρῃ τήν καρδιά.

* *

Μή θεωρῆτε σπατάλη χρόνου τήν πνευματικὴ ἐργασία στόν ἑαυτό σας, γιατί αὐτό εἶναι πνευματικὴ προϋπόθεσις γιά τόν ἑαυτό σας καί γιά τούς συνανθρώπους σας θετικὴ βοήθεια.

* *

Προσοχή, μὴ βγάλετε ὄνομα καλό, γιατί τό ὄνομά σας μετὰ θά γίνη ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός τῆς ἡσυχίας σας. Μεγαλύτερη προσοχή χρειάζεται, γιά νά μὴ βγάλλῃ ὁ Μοναχός ὄνομα καλό ἀπὸ τήν προσεγμένη πνευματικὴ του ζωὴ, διότι χάνει τούς κόπους του ἀπὸ τούς κοσμικούς ἐπαίνους. Ἐνῶ ἀπὸ τήν ἀπρόσεκτη ζωὴ κανεῖς, ὅταν μετανοήσῃ, ἐπειδὴ ἔχει ξεπέσει στά μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἐξοφλᾷ καί καμιά ἁμαρτία.

* *

Τό καλό πού κάνει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν τό κάνη γνωστό καί ὑπερηφανεύεται, τό ἐξοφλάει, κουράζεται ἄσκοπα καί κολάζεται.

* *

Ο Μοναχός πού σκέφτεται κοσμικά, φαίνεται ὅτι λάθεψε τόν δρόμο του· ἐνῶ ξεκίνησε γιά τόν Χριστό, ἡ ψυχή του πάει στόν κόσμο.

* *

Οἱ Μοναχοί πού ἀσχολοῦνται συνέχεια μέ περιττά κτισίματα καί κοσμικά φτιαξίματα, φανερόνουν ὅτι εἶναι γήινοι, τοῦβλα - πηλός, καί καθόλου γοῦς θεϊκός.

* *

Τά ἀπλά κτίρια καί τά ταπεινά ἀντικείμενα μεταφέρουν τούς Μοναχοὺς νοερώς στίς σπηλιές καί στά ἀπέριττα Ἀσκητήρια τῶν Ἀγίων Πατέρων μας, καί ἔτσι ὠφελοῦνται πνευματικά. Ἐνῶ τά κοσμικά θυμίζουν κόσμο καί κάνουν τούς Μοναχοὺς κοσμικούς στήν ψυχή.

* *

Ανθρωποι σάν κι ἐμᾶς ἦταν οἱ Ἀθωνίτες Ἅγιοι. Βουνό ἄγριο ἦταν καί ὁ Ἄθωνας, ὅπως καί τ' ἄλλα τά βουνά. Ἀλλά, γιά νά ἀγωνιστοῦν φιλότιμα οἱ Πατέρες μας, ἀγίασαν καί αὐτοί, ἀγίασαν καί τό ὄρος καί ὠνομάσθη Ἅγιον Ὄρος, καί ἐμεῖς τώρα καμαρώνουμε ὡς Ἀγιορεῖτες!

* *

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας τήν ἔρημο τήν εἶχαν ἀγιάσει, τήν εἶχαν μεταβάλλει σέ πνευματική πολιτεία, ἐνῶ ἐμεῖς, δυστυχῶς, τήν μεταβάλαμε σέ κοσμική πολιτεία.

* *

Ηκάθε κοσμική τάξις στόν Μοναχισμό εἶναι καί μιά μεγάλη ἀταξία πνευματική.

* *

Μή θελήσης νά προσαρμόσης, ἀδελφέ, τήν ἡρεμη ἔρημο μέ τόν ἀνήσυχο κοσμικό ἑαυτό σου, ἀλλά σεβάσου τήν ἔρημο, γιά νά σέ βοηθήση μέ τήν ἡρεμία της, νά ἐρημωθῆς ἀπό τά πάθη σου καί νά χαριτωθῆς ἀπό τόν Χριστό.

* *

Εάν θέλῃς νά γίνῃς Ἕσυχαστής, γιά νά παραμείνῃς στήν ἡσυχία, ἀπόκτησε πρῶτα τήν ἐσωτερική σου ἡσυχία μέσα στήν ἐξωτερική ἀνησυχία, μέ καλούς λογισμούς.

* *

Ο ἀρχάριος πού ξεκόβεται ἀπό τήν Ἀδελφότητα, γιά νά γίνῃ Ἕσυχαστής, μοιάζει μέ τό ἄγουρο σύκο πού κόβεται ἀπό τήν συκιά, ἀλλά στάζει γάλα ἀκόμη φαίνεται πώς ἔχει ἀνάγκη ἀκόμη ἀπό γάλα.

* *

Πάλαιά πού ἦταν περισσότεροι οἱ Γεροντάδες, ἔκαναν καί οἱ νεώτεροι πνευματική προκοπή. Στήν ἐποχή μας πού εἴμαστε οἱ περισσότεροι γέροι, τί νά κάνουν καί οἱ νέοι;

* *

Πάλαιά οἱ Πατέρες μας εἶχαν ἀγωνιστικό πνεῦμα. Νήστευαν πολύ καί προτιμοῦσαν τά νερόβραστα, γι' αὐτό εἶχαν καί ἀγιότητα καί σωματική ὑγεία. Στήν ἐποχή μας πού ἀποφεύγουμε τήν ἄσκηση καί τά νερόβραστα, γίναμε ἐμεῖς νερόβραστοι. Καί ἡ κότα ἀκόμη, ἐάν δέν ξεσκάλιζε καί πετοῦσε τά πάχια της, θά πετοῦσε, καί δέν θά τήν ἔπιανε τό γεράκι.

* *

Ενα τουρβά μεταφέρει κανεῖς καί λέει πότε νά τόν ξεφορτωθῆ. Πόσο μᾶλλον νά κουβαλάη συνέχεια περίσσιο βάρος, τό ὁποῖο προσθέτει μέ τήν πολυφαγία, καί βλάπτει καί στήν ὑγεία!

* *

Ο άσκητικός άνθρωπος βλέπει τήν σκελετωμένη του σάρκα σάν φίλο τῆς ψυχῆς του, πού τόν βοηθάει γιά τόν άγιασμό της· ένῶ ό καλοθρεμμένος τήν σάρκα τήν κάνει έχθρό τῆς ψυχῆς του, καί τόν πολεμάει. Εὐκαιρία ζητάει τότε ό πονηρός, νά τόν βομβαρδίση μέ αίσχρους λογισμούς.

* *

Μετά τήν νηστεία τό ψωμί εἶναι γλυκό. Μετά τήν άγρυπνία ό ύπνος εἶναι γλυκός. Καί μετά τήν κούραση καί ἡ σκληρή πέτρα μάς ξεκουράζει καλύτερα καί άπό τήν πολυθρόνα.

* *

Οσο άποφεύγει κανείς τήν ανθρώπινη παρηγοριά, τόσο τόν πλησιάζει καί ἡ θεία.

* *

Εάν οί άνθρωποι ζοῦσαν άπλά, Εὐαγγελικά, κοντά στόν Χριστό, θά γλυκαίνονταν πνευματικά άπό τόν Χριστό καί δέν θά τούς ἔπνιγε τό κοσμικό άγχος, ὡστε νά πικραίνονται μέ τά ψυχοφάρμακα καί νά γίνονται φυτά.

* *

Επειδή οί ανθρώπινες εύκολίες ξεπέρασαν τά ὄρια, ἔγιναν δυσκολίες. Πλήθυναν οί μηχανές, πλήθυνε ό περισπασμός, ἔκαναν καί τόν άνθρωπο μηχανή, καί τώρα οί μηχανές καί τά σίδερα κάνουν κουμάντο καί τόν άνθρωπο, γι' αυτό ἔγιναν καί οί καρδιές τῶν ανθρώπων σιδερένιες.

* *

Ηκοσμική εξέλιξη, μέ τήν άμαρτωλή αὐτή ἔλευθερία, ἔφερε αὐτή τήν πνευματική σκλαβιά. Ἡ πνευματική ὑποταγή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἔλευθερία ψυχική, καί ἡ παρακολούθηση ἡ πνευματική ἔχει σιγουριά θεϊκή.

* *

Ανάλογα μέ τήν ύποταγή τοῦ ύποτακτικοῦ φέρει εὐθύνη καί ὁ Πνευματικός Πατέρας.

* *

Ο ἀρχάριος εἶναι σάν ἄδεια κασέτα μαγνητοφώνου· εὐθύνη θά ζητηθῆ ἀπό τόν Γέροντα.

* *

Υποταγή δέν εἶναι τό νά κάνη ἐξωτερικά ύπακοή ὁ ύποτακτικός, ἀλλά μέ χαρά νά εἶναι ύποταγμένο τό φρόνημά του στό πνεῦμα τοῦ Γέροντά του.

* *

Οποιος κρατάει τό θέλημά του, διώχνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἐμποδίζει τήν θεία Χάρη.

* *

Οταπεινός ἄνθρωπος, ἐπειδή δέν ἔχει θέλημα καί ἐγωϊσμό, δέχεται τόν θεῖο φωτισμό. Ἐπειδή δέχεται ταπεινά καί συμβουλές, γίνεται καί φιλόσοφος.

* *

Γιά νά ύποταχθῆ κανεῖς, ἤ θά πρέπη νά τόν εὐλαβῆται τόν ἄλλον ἤ νά τόν φοβᾶται. Ἡ μέν ύποταγή ἀπό εὐλάβεια εἶναι πνευματική, ἡ δέ ἀπό φόβο εἶναι πειθαρχία στρατιωτική.

* *

Εάν δέν διορθωθῆ ὁ καθέννας μας, γιά νά πληθύνη τό καλό, πῶς μπορεῖ νά ἐπικρατήση τό καλό μέ καλό τρόπο;

* *

Μήν καταπιέζετε ἐγωϊστικά τόν ἑαυτό σας, πάνω ἀπό τίς δυνάμεις σας, καί δημιουργεῖτε ἄγχος. Ὁ Χριστός εἶναι στοργικός Πατέρας καί ὄχι τύραννος. Τόν φιλότιμο ἀγώνα μας χαίρεται ὁ Χριστός.

* *

Εάν δέν μπορούμε νά ἀγωνισθοῦμε πολύ ἤ καθόλου, τουλάχιστον νά τό ἀναγνωρίζουμε ταπεινά καί νά ζητᾶμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἐάν θά μᾶς βοηθοῦσε καί ἡ μή

ἀναγνώριση, οὔτε καί αὐτή θά μᾶς τήν ζητοῦσε ὁ Χριστός.

* *

Γιά νά ἀκούση κανείς τό θεῖο μήνυμα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, γιά νά ἀλλοιωθῆ, πρέπει καί ὁ ἴδιος νά γυρίσῃ τό κουμπί του στήν ἴδια συχνότητα, πού ἐκπέμπει ὁ Χριστός διά τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, καί νά ἐφαρμόζη τίς θεῖες Του ἐντολές μέ εὐλάβεια.

* *

Ἄλλο εὐλάβεια καί ἄλλο εὐσέβεια – ὅπως ἡ Ὁρθόδοξη Ἀνατολική εὐλάβεια διαφέρει ἀπό τήν Δυτική εὐρωπαϊκή εὐσέβεια. Ἡ μέν εὐλάβεια ἔχει θεία Χάρη, ἡ δέ εὐσέβεια ἔχει ἀνθρώπινο μυαλό.

* *

Γτήν ἐποχή μας, πού ὑπάρχει αὐτή ἡ σύγχυση τοῦ μυαλοῦ, ἀφήσαμε τά Πατερικά βιβλία καί πιάσαμε τά περιοδικά, πού συγχύζουν περισσότερο. Ἀφήσαμε καί τό Ἱερό Εὐαγγέλιο, οἱ περισσότεροι, καί ὀρμᾶμε νά πιάσουμε τό Πηδάλιο, ἔμπειροι καί ἄπειροι, γι' αὐτό καί θαλασσοδέρνεται τό Ἱερό Σκάφος, ἡ Ἐκκλησία μας.

* *

Καλό εἶναι τό νά διαβάζῃ κανείς βιβλία πνευματικά, ἀλλά καλύτερα εἶναι τό νά τά ἐφαρμόζη, νά ζῆ πνευματικά.

* *

Γωστός ἄνθρωπος δέν εἶναι αὐτός πού λέει σωστές κουβέντες, ἀλλ' ἐκεῖνος πού ζῆ καί σωστά, Εὐαγγελικά.

* *

Παλαιά οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἀκρίβεια στήν ζωή τους, εἰλικρίνεια, τιμιότητα κ.τ.λ. Τά δέ ὑλικά πράγματα τότε ἦταν φθηνά. Τώρα, δυστυχῶς, στά χρόνια μας ἔφυγε ἀπό ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους ἡ ἀκρίβεια, καί ἀκρίβυναν τά ὑλικά πράγματα.

* *

Π αλαιότερα οί Χριστιανοί σέ κάθε ἐνέργειά τους ἔκαναν πρῶτα τόν Σταυρό τους, στά δέ σοβαρά θέματα ἔκαναν πολλή προσευχή. Στήν ἐποχή μας ὅμως, δυστυχῶς, οί περισσότεροι ἀπό ἐμᾶς, ὄχι μόνο δέν προσευχόμαστε καί στά σοβαρά θέματα, ἀλλά οὔτε καί σκεφτόμαστε, καί ἔτσι πληρώνουν καί οί ἄλλοι τίς ἀπερισκεψίες μας.

* *

Η κάθε καλή ἰδέα πού ἔρχεται στόν ἀνθρώπινο νοῦ εἶναι ἀπό ἄνω, ἀπό τόν Θεό. Μόνο ὅ,τι κατεβάζει ἡ μύτη μας μέ τό συνάχι εἶναι δικό μας.

* *

Ε ἴτε καθρέφτης εἶναι κανείς εἴτε καπάκι ἀπό κονσερβοκούτι, ἐάν δέν πέσουν σί ἠλιακές ἀκτίνες, δέν λαμποκοπάει.

* *

Μ ἤ στενοχωριέστε, ἐάν ἔχετε ἐλαττώματα κληρονομικά, ἀλλ' οὔτε καί νά καμαρώνετε γιά τίς κληρονομικές σας ἀρετές, διότι ὁ Θεός θά ἐξετάσῃ τήν ἐργασία πού ἔκανε ὁ ἄνθρωπος στόν παλαιό του ἄνθρωπο.

* *

Ε ἄν ὁ ἥπιος χαρακτήρας βοηθάει μία φορά γιά τήν πνευματική πρόοδο, ὁ θυμώδης βοηθάει πιά πολύ, ἀρκεῖ τήν δύναμη αὐτή τοῦ θυμοῦ νά τήν στρέψῃ ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τῶν ψυχικῶν του παθῶν.

* *

Ο πως ἡ ξυλόγλυπτη εἰκόνα ἔχει ἀτέλειωτη δουλειά, ὅταν δουλευτῇ μέ φακό, ἔτσι καί ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀτέλειωτη δουλειά, ὅσο καθαρίζουν τά μάτια τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου καί γίνονται τηλεσκόπια.

* *

Ε ἄν καμιά φορά δέν βρῆς ἄνθρωπο, γιά νά καθρεφτίσῃς τόν ἑαυτό σου πνευματικά, ἀπομακρύνσου

λίγο από τό κελλί σου καί δές τόν έαυτό σου από κεί, σάν δεύτερο πρόσωπο, καί θά βρῆς πολλά έλαττώματα.

* *

Εάν δέν γνωρίση ό άνθρωπος τόν παλαιό του άνθρωπο, γιά νά ταπεινωθῆ φυσιολογικά, ή ταπείνωση δέν μπορεῖ νά τοῦ γίνη κατάσταση, γιά νά παραμένη ή θεία Χάρις.

* *

Μήν επιδιώκης νά γίνης Γέροντας, γιατί καί ώς σκέψη εἶναι άποτυχία. Οὔτε νά θέλῃς νά κάνῃς τόν Γέροντα, εάν δέν ἔκανες ύποτακτικός.

* *

Εάν ἔγινες μόνος σου καπετάνιος, χωρίς νά κάνῃς προηγουμένως μοῦτσος, συμβουλέψου τοῦλάχιστον τούς θαλασσοπόρους, γιά νά μή βουλιάξης μαζί μέ τό πλήρωμά σου (τά θαλασσοῦσης).

* *

Οποιος επιδιώκει άξιώματα μόνος του, θά παλεύῃ καί μόνος του σέ ὄλη του τήν ζωή. "Οποιος προωθεῖται από ανθρώπους, θά ἔχη ανθρώπους συμπαραστάτες του. Καί ὁποιος πληροφορεῖται από τόν Θεό, ὁ Θεός θά εἶναι συμπαραστάτης του.

* *

Εάν τυχόν κανείς από ἐμᾶς τούς Γεροντάδες εἶναι λίγο ἀλλήθωρος πνευματικά, νά μή ζητᾶμε τυφλή ύπακοή από τά Καλογέρια, γιά νά μήν πέσουμε ὄλοι στόν γκρεμό, κατά τό γραφικό: *Τυφλός τυφλόν εάν ὀδηγῆ, ἀμφοτέροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται**.

* *

Μήν ἔρχεσθε βιαστικά στό Μοναστήρι, πρίν ξεμπλέξετε τά κοσμικά σας κουβάρια, εάν θέλετε νά πλεχτῆτε ὀμαλά στήν Ἐδελφότητα.

* *

* Ματθ. ιε', 14.

Πρίν ἀναχωρήσης ἀπό τόν κόσμο, κάνε μιά καρδιακή προσευχή στόν Χριστό καί ἐμπιστέψου τούς γονεῖς καί τ' ἀδέρφια σου στόν Θεό, καί εἰς τό ἐξῆς μήν τούς θυμᾶσαι, γιατί τότε εἶναι ὑποχρεωμένος ὁ Χριστός νά τούς βοηθήση.

* *

Θάρχάριος, πού θυμᾶται τούς γονεῖς καί τ' ἀδέρφια του, ἐμποδίζει τήν θεία βοήθεια. Ἐάν θυμᾶται καί τόν κόσμο, πολύ γρήγορα ξέχασε τί τράβηξε, γιά νά ξεγαντζωθῆ ἀπό τόν κόσμο.

* *

Εάν δέν μπορῆς νά ξεγαντζωθῆς ἀπό τόν κόσμο, ἀγωνίσου τοῦλάχιστον νά ξεριζώσης τό κοσμικό φρόνημα ἀπό μέσα σου.

* *

Δύσκολα ξεριζώνεται ἀπό μέσα μας ὁ κόσμος, ἐάν δέν ξεριζωθοῦμε ἐμεῖς πρῶτα ἀπό τόν κόσμο, τίς ἀφορμές.

* *

Δύσκολο εἶναι νά ἀποκτήση κανεῖς θεϊκή ἀγάπη, ἐάν δέν βγάλη τήν ἀγάπη του ἀπό τήν μικρή του οἰκογένεια, γιά νά μπῆ στήν μεγάλη μας οἰκογένεια, τοῦ Ἄδαμ — τοῦ Θεοῦ.

* *

Θάρχάριος δέν πρέπει νά ρουφήξῃ κοσμικό φρόνημα στήν ἀρχή τῆς Καλογερικῆς, γιατί θά τσιτσιρίζῃ συνέχεια, σάν τό κερὶ πού παίρνει νερό στό φυτό στό πρῶτο βούτηγμα.

* *

Θνέος, πού ἔχει ζωηράδα καί ἐγωϊσμό, δέν πρέπει νά ταπεινώνεται ἀπότομα ἀπό τόν Γέροντα, γιατί θά πετάῃ παραφυάδες, ὅπως τό δένδρο τό νέο, πού ἔχει πολλούς χυμούς, ὅταν κλαδεύεται πολύ.

* *

Ε νῶ τό πνευματικό σου δένδρο εἶναι μικρό καί τά κλωνάρια του χαμηλά, δέξου τό πνευματικό φράξιμο καί τό δέσιμο τοῦ περιορισμοῦ μέ χαρά, γιά νά μήν κουτσουρευτῆς καί ἀχρηστευθῆς ἀπό τά κατσίκια. Κάνε ὑπομονή, νά μεγαλώσης πνευματικά, γιά νά τρέφης μέ τούς καρπούς σου καί νά δροσίζης μέ τήν σκιά σου.

* *

Τ ό δενδράκι δένεται ἀπαλά μέ χόρτο καί ὄχι μέ σύρμα, γιατί πληγώνεται ὁ φλοιός καί κατσιάζει. Καί ὁ περιορισμός τοῦ ἀρχαρίου νά εἶναι ἀπαλός, μέ καλοσύνη, γιά νά μήν κατσιάση πνευματικά.

* *

Τ ό πνευματικό παιδί δέν πρέπει νά δίνη δικαιώματα πνευματικά σέ κανέναν ἄλλον ἐκτός ἀπό τόν Γέροντά του, οὔτε νά λήη λογισμούς του σέ κοσμικούς καί νά ταπεινώνεται, διότι θά βλαφτῆ ψυχικά ἀπό ἀνθρώπους πού δέν γνωρίζουν τήν μεγάλη ἀρετή τῆς ταπεινοφροσύνης.

* *

Ο σαρκικός πόλεμος δέν εἶναι ἐμπόδιο στό νέο πού θέλει νά γίνῃ Μοναχός, ἀρκεῖ νά μή σκέφτεται τόν γάμο. Μέ λίγη ἄσκηση, νηστεία, ἀγρυπνία καί προσευχή ὑποτάσσεται ἡ σάρκα στό πνεῦμα, ὅταν φυσικά ὑπάρχη ταπεινό φρόνημα. Ἀποταμιεύει δέ παράλληλα ὁ νέος καί οὐράνιο μισθό ἀπό τόν ἀγώνα του.

* *

Μ ἦν ξεκινᾶτε γιά τόν Μοναχισμό, ἐάν δέν ἔχετε ὀλόκληρη τήν καρδιά σας ἐσεῖς, γιατί θά ἀποτύχετε.

* *

Ο νέος πού δίνει ὀλόκληρη τήν καρδιά του στόν Χριστό καί ἀφήνεται μέ ἐμπιστοσύνη σέ ἔμπειρο Πνευματικό Γέροντα εὐκόλα ἀπεκδύεται τόν παλαιό του ἄνθρωπο, ὅπως ἡ νέα πατάτα πού ξεφλουδίζεται μέ μεγάλη εὐκολία. Ἐνῶ ὁ ἡλικιωμένος, ἐάν δέν εἶναι πολύ ἀπλός

καί ταπεινός, μοιάζει μέ τήν παλιά πατάτα πού δύσκολα ξεφλουδίζεται. Καί βραστή νά είναι ακόμη, πρέπει νά ξεφλουδιστῆ ζεστή.

* *

Πιό καθαρό είναι τό Σχῆμα πού ἔλαβε κανείς ἀπό μικρός, καί ἄς σκονίστηκε καί λίγο μέ τήν πολυκαιρία, παρά τοῦ ἡλικιωμένου, πού τό ἔλαβε στά τελευταῖα του καί τό πῆρε καθαρό καί σιδερωμένο ἀπό τόν Ράφτη στόν τάφο.

* *

Τό μεγαλύτερο μνημόσυνο γιά τόν κόσμο καί γιά τούς προγόνους μας είναι ἡ πνευματική μας πρόοδος, διότι δικαιοῦνται τότε τή θεϊκή βοήθεια — ἐκτός ἀπό τήν προσευχή μας, πού ἔχει παρρησία, καί τήν χαρά πού νιώθουν οἱ παπποῦδες γιά τά καμάρια τους — ἐνῶ ἀπό τήν ἄσχημη ζωή μας τριπλά ὑποφέρουν.

* *

Ο μεγαλύτερος καί καλύτερος πολύτεκνος είναι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος πού ἀναγεννήθηκε πνευματικά καί βοηθάει γιά τήν πνευματική ἀναγέννηση τῶν παιδιῶν, γιά νά ἐξασφαλίσουν τίς ψυχές των στόν Παράδεισο.

* *

Οσοι γεννήθηκαν ἀνάπηροι ἢ ἔγιναν ἀνάπηροι ἀπό ἄλλους ἢ ἀπό δική τους ἀπροσεξία, ἐάν δέν γογγύζουν, ἀλλά δοξάζουν ταπεινά τόν Θεό καί ζοῦν κοντά στόν Χριστό, μέ τούς Ὁμολογητάς θά τοῦς κατατάξῃ ὁ Θεός.

* *

Ο Καλός Θεός είναι ὄλο φιλότιμο καί συγκινεῖται καί ἀπό τήν τιποτένια μας προσφορά! Ἐνῶ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τρῶμε τό γλυκό μέλι, στόν Θεό προσφέρουμε τό κερί, καί ὁ Θεός χαίρεται τήν προσφορά μας!

* *

Ενῶ ὁ Θεός μέ τά σκουπίδια καί τήν κοπριά τρέφει
τά δένδρα, καί μᾶς κάνουν τούς ὠραίους ἀρωματι-
σμένους καρπούς, καί μᾶς προσφέρει πλούσια τήν εὐλο-
γία Του, ἐμεῖς οἱ ταλαίπωροι ἄνθρωποι μέ τήν ἀχαριστία
μας, ἐνῶ τρεφόμεσθε ἀπό τούς ὠραίους καρπούς καί
τούς κάνουμε κοπριά, ἔχουμε δυστυχῶς καί τήν ὑπερη-
φάνειά μας!

• •

Ολοι οἱ ἄνθρωποι δέχονται τίς πλούσιες εὐλογίες τοῦ
Θεοῦ, ἀλλά λίγοι εὐχαριστοῦν τόν Θεό καί εἶναι εὐ-
χαριστημένοι καί χαρούμενοι κοντά στόν Χριστό.

• •

Πολλοί ἄνθρωποι τά ἔχουν ὅλα, ἀλλά ἔχουν καί λύ-
πη, γιατί τούς λείπει ὁ Χ ρ ι σ τ ὸ ς.

Γενέθλιον τῆς Θεοτοκοῦ τῆ 8η-9-1980
Κουτλουμουσιανῆ Κυρί «Παναγούδα»
"Άγιον" Όρος
Μοναχός Παΐσιος

Τέλος καί τῷ Θεῷ δόξα

ΙC

ΧC

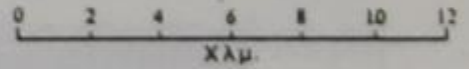
ΗΕΝΛΟΓΗΣΙC ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ
ΡΩΝ.

ημόσια

όντισσ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΩΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

σελίς

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος	7
ἌΟ Παπα-Τύχων.....	15
ἌΟ Γερο-Εὐλόγιος (ὁ ὑποτακτικός τοῦ Χατζη-Γεώργη).....	41
ἌΟ Γερο-Παχώμιος (ὁ ὑποτακτικός τοῦ Γερο-Εὐλόγιου καί ἐγγονός τοῦ Χατζη-Γεώργη).....	43
ἌΟ Ἀναχωρητής τοῦ Ἁθωνα, Πατήρ Σεραφεῖμ.....	44
ἌΟ ἄγνωστος Ἀναχωρητής (μᾶλλον ἓνας ἀπό τοὺς ἀφανεῖς Ἀναχωρητάς τοῦ Ἁθωνα).....	46
ἌΟ Ἱερομόναχος Ἀνθίμος, ὁ διά Χριστόν σαλός.....	47
ἌΟ Πατήρ Δανιήλ, ὁ θαυμαστός.....	56
ἌΟ Γερο-Κοσμάς, ὁ Παντοκρατορινός (ὁ Ἀμπελικός).....	59
ἌΟ Παπα-Φιλάρετος, ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ.Μ. Κωνσταμονίτου.....	62
ἌΟ Γερο-Πέτρος (ὁ Πετράκης).....	64
ἌΟ Γερο-Αὐγουστίνος.....	74
ἌΟ Πατήρ Γεώργιος, ὁ Ἀναχωρητής.....	81
ἌΟ Γερο-Φιλάρετος.....	85
ἌΟ Γερο-Ἐφραίμ, «ὁ τάλας».....	89
ἌΟ Γερο-Κωνσταντίνος, ὁ διά Χριστόν σαλός.....	91
ἌΟ Παπα-Σάββας, ὁ Ἐσφιγμενίτης.....	94
ἌΟ Ἱερομόναχος... πού ταλαιπωρήθηκε ἀπό τόν πειρασμό γιά ἓναν ὑπερήφανο λογισμό.....	96
Οἱ ἀπροετοίμαστοι κληρικοί, πού ἐμποδίστηκαν ἀπό τόν Θεό καί δέν λειτούργησαν.....	98

Ὁ Γερο-Ἀββακούμ.....	99
Οἱ δύο φαντασμένοι Μοναχοὶ πού πλανέθηκαν.....	100
Ὁ θεληματάρης ὑποτακτικός.....	102
Ὁ εὐλαβῆς καὶ ὑπάκουος ὑποτακτικός.....	103
Ὁ θεληματάρης καὶ ἀμελής ἀρχάριος Μοναχός.....	104
Ὁ ἀμελής νεαρός Μοναχός.....	104
Ὁ ἡλικιωμένος ἀμελής Μοναχός.....	105
Ἄγγελος ἐλέγχει τὴν Ἰδιόρρυθμη Μονὴ Ξηροποτάμου.....	106
Ὁ ἀδελφός πού σώθηκε χωρὶς κόπο, ἐπειδὴ δέν κατέκρινε.....	107
Πληροφορία τοῦ θανάτου τοῦ Παπα-Μεθοδίου καὶ Παπα-Ἰωακείμ.....	108
Ὁ ὑποτακτικός πού δέν ἔκανε ὑπακοή στόν Γέροντά του καὶ σώθηκε, ἐπειδὴ ἠλπίζε στόν Θεό.....	109
Ψάλτης συμπανηγυρίζει μέ ἀδελφὸ πού εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ ἕξι μῆνες.....	111
Ὁ Γερο-Τρύφων.....	112
Ὁ Παπα-Κύριλλος, ὁ Ἀσκητὴς τῆς Σκήτης τῆς Ἱ. Μονῆς Κουτλουμουσίου καὶ ἀργότερα Ἡγούμενος τῆς αὐτῆς Μονῆς.....	118
Ἡ Παναγία χρίει τὸν εὐλαβὴ ἀρχάριο.....	121
Ὁ πολὺ πιστὸς καὶ φιλότιμος νεαρός Μοναχὸς θεραπεύεται ἀπὸ τὸν Χριστό.....	122
Οἱ ἀρρώστιες ἔχουν ὠφέλεια καὶ οὐράνιο μισθό, ὅταν τίς ὑπομένουμε.....	123
Ὁ Διακονητὴς πού γόγγυζε.....	123
Ὁ ἀπρόσεκτος λόγος ἀφελοῦς Μοναχοῦ πού δέχθηκε παιδαγωγικὴ τιμωρία ἀπὸ τὸν Θεό.....	124
Ἡ Παναγία προστατεύει καὶ παρακολουθεῖ τοὺς Μοναχοὺς στό Περιβόλι τῆς σάν καλὴ Μάνα.....	126
Ὁ Ὁσιομάρτυς Δαμιανὸς θεραπεύει νεαρό Μοναχό.....	126
Ἡ ἀξία τοῦ Μοναχοῦ.....	127

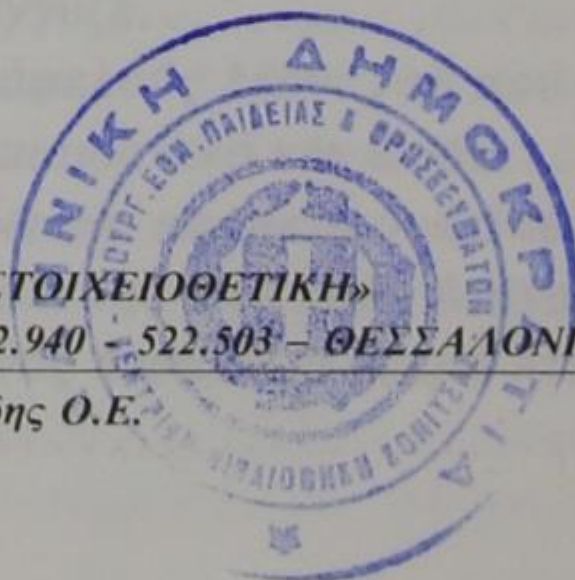
Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς τοῦ Μοναχοῦ.....	128
Ἡ δύναμη τοῦ κομποσχοιnioῦ, τῆς εὐχῆς.....	129
Ἡ δύναμη τῆς εὐχῆς.....	129
Ἡ εὐχή μέ κόπο.....	130
Ἀπό τήν κοσμική εὐκολία ἔρχεται ἡ πνευματική δυστυχία τοῦ Μοναχοῦ.....	130
Ἡ κοσμική λογική φέρνει τήν πνευματική καταστροφή.....	131
Ἡ ἡσυχία καί ἡ ἀμεριμνησία εἶναι ἡ μεγαλύτερη προϋπόθεση γιά τήν πνευματική ζωή, τήν ὁποία χαιρεται ἡ Παναγία.....	131
Οἱ Μοναχοί πρέπει νά εἶναι τό καλό παράδειγμα τῶν λαϊκῶν.....	132
Ὁ Ἅγιος Γεώργιος φροντίζει γιά τήν Πανήγυρη....	133
Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων φροντίζει γιά τήν Πανήγυρη....	134
Τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία ἔρχεται ὅταν δίνουμε εὐλογία....	135
Ἡ πρόνοια τῆς Γλυκοφιλοῦσης στήν Ἱ. Μονή Φιλοθέου.....	136
Ὁ ἄσπλαγχνος Μοναχός πού πλανέθηκε, γιατί ἔκανε ξερή ἄσκηση, χωρίς ἀγάπη καί διάκριση.....	137
Ὁ Μοναχός πού σώθηκε ἀπό τήν φοβερή πλάνη....	140
Εὐχάριστα γεγονότα.....	142
Ἄγγελος τοῦ ὀγδόου αἰῶνος.....	147
Ἡ ἐπιστροφή στόν Θεό ἀπό τήν γῆ στόν Οὐρανό....	149

Επιμέλεια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσο

Έκτύπωση "Όφσετ «ΝΕΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΙΚΗ»

Άχελώου 6 - Τηλ. (031)542.940 - 522.503 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Π. Γιαννούλης - Κ. Τσολερίδης Ο.Ε.

ημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

ημόσια Κέντρο ημολογήκη Κόνιτσα